

A harag-trilogia

ILLIBERALIS • INKORREKT • IGAZ

ORIANA FALLACI

AZ ÉRTELEM EREJE

Oriana Fallaci
Az értelem ereje

Művelt Nép Könyvkiadó
Budapest

A mű eredeti címe: La Forza Della Ragione
by Oriana Fallaci

Fordította Földvári Katalin

Szerkesztette Morvay Péter

Copyright © 2004 RCS Libri S.p.A., Milan
Hungarian translation © Földvári Katalin, 2016
(© Művelt Nép Könyvkiadó, 2016)

ISBN 9786155617089

TARTALOM

[Prológus](#)

[A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE](#)

[Az Olvasókhöz](#)

[Eőlszó](#)

[1. fejezet](#)

[2. fejezet](#)

[3. fejezet](#)

[4. fejezet](#)

[5. fejezet](#)

[6. fejezet](#)

[7. fejezet](#)

[8. fejezet](#)

[9. fejezet](#)

[10. fejezet](#)

[11. fejezet](#)

[12. fejezet](#)

[Epilógus](#)

Prológus

Egy éles elméjű és maróan gúnyos férfi, aki ritka tudományokban tett szert tekintélyre, és akit a művelt ifjak igen kedveltek, sőt maga János pápa is csodált és nagyra tartott, ám akit az ellenségei legalább ennyire gyűöltek, Master Francesco da Ascoli, ismertebb nevén Cecco mester 1327-ben írt egy esszét, aminek Az Armilláris Gömb címet adta. Egy sok vitát kiváltó könyvet, amelyben saját korának dolgait vitatta meg, amit az Inkvizíció éppen annyira nem nézett jó szemmel, mint amennyire a bölcs emberek, valamint a Firenzében nyitott Filozófiai Iskolájának bölcs diákjai előtt drága volt. És mivel ez nem tetszett Calabria hercegének, aki amellett, hogy ő volt a város ura, még Roberto d'Angio nápolyi király elsőszülöttje is volt, és mivel még ennél is kevésbé tetszett a miniszterelnökének, aki rendházi szerzetes, amellett Aversa püspöke is volt, a vétkest letartóztatták. A Szent Hivatal firenzei börtönébe vetették, és átadták őt egy bizonyos Accursio barátának a dominikánus prédikátorok rendjéből, aki megbízatása szerint a Toszkán régió Nagy Inkvizítora volt. Olyan emberek szedték ízekre Az Armilláris Gömböt, akik nem voltak hajlandók, nem voltak képesek, nem is voltak abban a helyzetben, hogy megértsék az érveit, így hát szentségtörőnek, közönségesnek, méltatlannak, aljasnak nevezték, az igaz hittel ellentétesnek, ami az ördög sugalmazására jött létre, és a legártalmasabb eretnekség itatja át. És a gaz mágus Cecco mestert hónapokon keresztül alapos kínzásoknak vetették alá, mindemellett arra ösztökélték, hogy ismerje el a vétkeit és tagadja meg a tévelygéseit. De mindhiába. Minden egyes kínzásra az volt a válasza, hogy nem vétkekről és tévelygésekről van szó, hogy ő mindezt azért mondta el, írta le és tanította, mert igaz, és mert ő hisz benne.

Így aztán 1328. szeptember 20. napján a Santa Croce templomához vitték, amely ezúttal gyászba borult. Felállították őt egy külön erre a célra készített emelvényre, és a megszámlálhatatlan tömeg és a számtalan tekintélyes ember, a Szent Hivatal számtalan doktora és tanácsnoka előtt felolvasták előtte a periratot. Elsorolták a sokat vitatott esszé szentségtöréseit, és ismét megkérdezték, meg

kívánja-e bánni, meg kívánja-e tagadni ezeket, hogy a végső pillanatban megmentse az életét. Am ő megint visszautasította. Ismét kijelentette, hogy mindezt azért mondta el, írta le és tanította, mert igaz, és mert ő hisz benne. Így aztán Accursio barát visszaeső bűnösnek és megátalkodott eretneknek nyilvánította, aki kárt okoz saját magának és másoknak, gonosz vetésnek, amit ki kell gyomlálni. Minekutána Isten és a Szentlélek kegyelméhez folyamodott, kihirdette az ítéletet: élve égettessék el a kártékony könyvecskéjével és egyéb bűnös írásaival egyetemben. Megparancsolta továbbá, hogy a rákövetkező tizenöt napon belül bárki, akinek a birtokában van ezek közül valamely példány, hozza elé, hogy ő megsemmisíthesse. Továbbá bárkit, akit azon kapnak, hogy ilyesmit rejteget, kiközösítéssel, valamint testi, lelki és anyagi büntetéssel sújtsák. Ezután a vétkeket lehozták az emelvényről. Sanbenító köntöst húztak rá, kegyetlen gúnyöltözéket, amelyre ördögöket pingáltak. A fejére nevetséges, cukorból készült püspöksüveget biggyesztettek, elvették a cipőjét, és így küldték Jacopo da Brescia mester elé, aki Toszkánában az Igazság-végrehajtó és az Inkvizíció Világi Hatalmassága volt.

Az ítéletet az ilyenkor szokásos eljárás végeztével hajtották végre, ami minden kivégzést megelőzőtt, és amire a Kereszt Kapuján kívül kerítették sort, ahol hatalmas máglyát állítottak, óriási mennyiségű tűzifából felhalmozva. A máglyára helyezték Az Armilláris Gömb összes elkobzott példányát és más irományokat. Lenyűgöző rendíthetlenséggel és megvető szánakozással korának tudatlansága, bigottsága és az Értelem hiánya felett, Cecco mester hagyta, hogy a máglyához kötözzék. És a lángok hamarosan megemésztették őt. Papírhoz hasonlóan égett el, a könyveivel együtt. Az elgondolásai azonban fennmaradtak.

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

Ezt a beszámolót az Inkvizíció Toszkánában krónikái alapján állítottam össze, amelyet Modesto Rastrelli apát szerkesztett és Anton Giuseppe Pagani kiadója adott ki Firenzében 1782-ben. A nyelvezete az apát stílusát idézi, aki Cecco mester korának kifejezéseit használta, az érvényességüket azonban ma sem veszítették el. Ami azt illeti, lényegében még az események is megegyeznek.

Az Olvasókhhoz

Három hónappal ezelőtt{1}a madridi áldozatoknak ajánlottam ezt a könyvet. A civilizációnk ellenségei által meggyilkolt nyugatiak listája azóta tragikus mértékben bővült. Tehát ez az ajánlás is kibővül.

Ajánlom Nick Bergnek, a halál-mészároskéssel lefejezett báránynak, akit Mohamed Zöld Brigádja fejezett le, egy azon barbár bandák közül, amelyeket az álpacifisták, vagyis a kollaboránsaik, az árulók, tisztelnek és támogatnak és az „iraki ellenállás harcosainak” neveznek. Ajánlom Paul Johnsonnak, az ugyanilyen módon lefejezett mérnöknek, akinek Rijádban vágta le fejét az al-Kaida szaúdi csoportja. Ajánlom Kim Szunnak, a dél-koreai tolmácsnak, akit ugyanilyen módon fejezték le ugyanezek az emberek. Ajánlom Daniel Pearl újságírónak, esztelen brutalitásuk egyik első, szintén lefejezett áldozatának. Ajánlom mindazoknak az amerikai, angol, kanadai, dán, francia, lengyel, német, japán, orosz, koreai, és török állampolgároknak, akiket naponta rabolnak el Iránban, és többnyire leszúrnak őket, mint egy malacot, aztán otthagyják őket az útszélen, mint valami szemetet. Ajánlom mindazon tengerészeknek, akiknek a holttestét megcsonkítják, szétcincálják, aztán a maradványaikat közszemlére teszik, miközben a Bin Ládent és Szaddám Huszeint éltető csöcselék örömmámorban úszik, és ünnepel. És mindezt anélkül, hogy az álpacifisták kifejeznék emiatt a felháborodásukat, ahogy azt a civilizált emberek az Abu Ghraib börtönben elkövetett elvetemültségek miatt kifejezték.

Ajánlom mindazoknak a teremtéseknek, akiket Allah fiai lemészárolnak a kamikazéikkal, a merényleteikkel, és ajánlom a brutalitásuk összes jövődöbeli áldozatának. Ajánlom természetesen a nasszíriai halottainknak, azoknak az olasz katonáknak, akiket a cinizmus és a hazugság specialistái „a megszállók csapataként” emlegetnek. Ajánlom Matteo Vanzan tengerésznek, aki a támadás alatt lévő laktanyájukat védelmezve halt meg. Ajánlom Antonio Amato szakácsnak, akit pusztán azért gyilkolt le a barbár banda, mert Szaúd-Arábiában gyakorolta békés mesterségét. Ajánlom Fabrizio Quattrocchi egykori péknek, aki megszégyenítve az itthoni árulókat, így fordult a hóhérai felé: „Most megmutatom nektek,

hogyan hal meg egy olasz.” És akinek a testét otthagyták a kutyáknak, amelyek a felismerhetetlenségig szétmarcangolták. Fabrizio Quattrocchi, akitől a politikai meggyőződése miatt – amelyek ellen jómagam egész életemben harcoltam, ám amelyek nem kevés képviselője ül a Parlamentben – a mi bejedd hivatalaink megtagadták az állami temetést, sőt felravatalozni sem engedték, pedig ezt a tisztességet Campidoglióban még elhunyt filmszínészek is megkapják. A nép hős fia, akinek a temetésén se a Köztársaság elnöke, se a saját városának baloldali polgármestere nem vett részt. És a vele együtt túszul ejtett három másik túsz családtagjai sem. És semmiféle megbízott a Baloldal részéről. Így tehát azt, aminek a Haza köszönetnyilvánításának kellett volna lennie, végül a másik oldal maffiózói vezényelték le.

Ajánlom továbbá annak a nyolcszázezer olasznak, akik a hatalmon lévő mortadellák csendes rosszallása ellenére megvették a könyvemet ezalatt a három hónap alatt, és napvilág mellett olvasták el, nem a katakombák sötétjében, nem abban az alattomos csendben, ami az intellektuális terrorizmusból sarjad, nem a félelem sötétjében, amivel a vörösre vagy feketére vagy zöldre vagy fehérre vagy sokszínűre festett újfajta fasizmus kimossa az agyadat és kioltja a lelkiismeretedet. Ajánlom bárkinek, aki csupa jószándékból éldegél vakságban, süketségben, tudatlanságban, egykedvűségben, de kész arra, hogy felébredjen, hogy ismét ráleljen némi értelemre. Némi józan észre. És a józan ésszel együtt némi bátorságra. A bátorsággal együtt némi önérzetre.

Amire óriási szükségünk lesz. Egyre inkább szükségünk, mert a háború, amelyet hirdettek ellenünk, óráról órára növekszik. És még ennél is keményebb napok várnak ránk.

Eőlszó

Több mint két év telt el az óta, hogy publikáltam A harag és a büszkeséget, mint egy Kasszandra, aki a falnak beszél. Azt a fájdalmas kiáltást, amelyet inkvizítoraim, a mai Accursio barátok szentségtörőnek, közönségesnek, méltatlannak, aljasnak neveztek, az igaz hittal ellentétesnek, ami az Ördög sugalmazására jött létre, és a legártalmasabb eretnekség itatja át. Azt a j'accuse-t (vádolom-ot){3}, amely mintegy magába szippantott, éppen úgy, mint Az Armilláris Gömb Cecco mestert. (Bűnös volt ő is, akárcsak én, mivel állította, hogy a Föld gömbölyű. Vagyis azért, mert az igazságot hangoztatta, amit a tudatlanság, a bigottság, a képmutatás és az Értelem hiánya soha nem akar meghallani.) Ó, engem soha nem részesítettek a Szent Hivatal pribékjei olyan eljárásokban, amelyekkel őt gyötörték 1327-ben és 1328-ban. Bár a nyilvános megszégyenítés megtörtént a Santa Croce téren, engem nem vetett (vagy még nem) a lángok közé Jacopo da Brescia mester, egyetemben az én kártékony-könyvecskémmel és egyéb bűnös írásaimmal. Az Inkvizíció ravasszá vált, tudjuk. Ma azt hirdeti, hogy ellenzi a halálbüntetést, és a test gyötülésénél jobban kedveli a lélek megkínzását, és harapófogó, kötél, hóhérbárd helyett most vérontást mellőző eszközöket használ. Az újságokat, a rádiót, a televíziót, a szerkesztőségeket. A Szent Hivatal börtönei helyett stadionokat és tereket és tárgyalótermeket, amelyek a szabadsággal visszaélve megölik a Szabadságot. Csuha helyett dzsalabát és csadort meg munkásruhát, amelyben a sokszínű zászlók alatt vonulnak fel a magukat pacifistának nevezők, és persze szürke öltönyt meg nyakkendőt, a bábfigurái öltözékét. (Parlamenti képviselők, írók, szakszervezeti vezetők, újságírók, bankárok, professzorok, egyházi méltóságok. Egyszóval a Szent Hivatal tagjai. Accursio barátok, akik a Hatalmat szolgálják, társulva az anti-Hatalomhoz, a Hatalom valódi birtokosához.) Más szóval megváltozott az ábrázata. A lényege azonban változatlan maradt. És ha leírod, hogy a Föld gömbölyű, biztos lehetsz benne: azonnal törvényen kívülé válsz. Barabbás leszel, Cecco mester leszel.

Tudom, hogy amikor ezt mondom, hálátlannak tűnhetek. És bizonyos értelemben az is vagyok. A pokol, amelyet a Szent Hivatal zúdított az én Armilláris Gömbömrre, valójában rengeteg szeretetet is hozott nekem. Tiszteletet, hálát, szeretetet. Franciaországban például azon az internetes oldalon, amelyet [thankyouoriana{4}](#) néven indítottak, egy év alatt ötvenhatezer köszönetnyilvánítás gyűlt össze, olyan országokból is, amelyeknek a nyelvére nem is fordítottak le engem. Boszniából, például. Marokkóból, Nigériából, Iránból. (Ahol nagyrészt muzulmán nők írták alá a [thankyouoriana](#)-t, akik a Saría igája alatt élnek, felesleges is hangsúlyoznom.) Moszkvában egy vegyi üzem igazgatója engedély híján készített belőle egy fordítást (Oroszországban még nem jelent meg a könyv), amelyet folytatásokban olvasott fel az alkalmazottainak, a munkásainak. Amerikában néhány újság szinte zavarba ejtő dicshimnuszot zengett. A New York Post például azt írta rólam, „kivételnek számít egy olyan korban, amelyben a becsületességet, a morális tisztaságot nem tartják fontos erénynek”. Ugyanebben a lapban egy olvasó Miamiból így írt: „Fallaci könyve engem Churchill Step by Step (Lépésről lépésre) című könyvére emlékeztet. Arra a kiáltványra, amelyben Churchill szemrehányást tesz Európának a Hitler és Mussolini kapcsán tanúsított tétlensége miatt” (és, teszem hozzá, ami miatt munkáspárti ellenlábasai háborús uszítónak bélyegezték). Valaki New Yorkból hozzátette: „Nekem úgy tűnik, hogy Fallaci az egyetlen szókimondó értelmiségi, aki Európában az óta termelt, hogy Winston Churchill megtartotta a híres beszédét a Vasfüggönyről. Az iszlámmal kapcsolatos meglátásai radikálisak és kikezdehetetlenek.” Hány és hány szeretetteljes levelet kaptam franciáktól, németektől, spanyoloktól, hollandoktól, magyaroktól, skandinávoktól, már nem is számolom. Az olaszoktól kapott levelek pedig öt dobozt töltenek meg. Az egyik, soha nem felejttem el, így szól: „Köszönöm, hogy segített nekem megérteni mindazt, amiről gondoltam valamit anélkül, hogy végiggondoltam volna.” Egy másik azt írta: „Két évvel ezelőtt hagytam magam befolyásolni azoktól a lincselésektől, amit az énekes kabócák kezdeményeztek Ön ellen, vagyis az elferdítéseiktől. De igazságtalan voltam. A tények Önt igazolták, Önt igazolják. És most én is égek a haragtól és a büszkeségtől.” Csakhogy engem mindez nem vigasztal. Vagy nem

annyira, mint kellene. Mert ha azokra gondolok, akik úgy gondolkodnak, mint én, a horizont kiszélesedik, és a tudatlanság, a bigottság, a képmutatás, az Értelme hiánya miatti áldozatok száma megsokszorozódik. Sokkal többen lesznek, mint azok, akik annak idején a Szent Hivatalnak estek áldozatul. Elég az hozzá, hogy az Inkvizíció nem sújt le az írókra. Accursio barátnak lenni immár életforma. Az ítélkezés formája, ami a nyomorult demokráciákban különösen könnyen indul virágzásnak. Olaszországban, ahol kedvenc gyermeke született, azaz a fasizmus, különösen elburjánzott. Nézzenek csak körül: minden házban, minden hivatalban, minden iskolában, minden munkahelyen és oktatási intézményben van egy Cecco mester vagy egy Cecca mester asszony, aki valamilyen formában, valamilyen módon elszenvedti azt az eljárást, amit én két éve elszenvedek.

Hogy milyen eljárást? No, már a felidézése is undorral tölt el. Megint émelygek, és az a veszély fenyeget, hogy ez a beszámoló személyes üggyé válik. De ha hallgatok felőle, nem fogja megérteni az, aki nem is tud róla. Íme, tehát, nagy vonalakban. Kezdem a halálos fenyegetésekkel. Kiabálva vagy elsuttogva, telefonon vagy írásban, vagy kinyomtatva. Utóbbiak mocskolódó irományokon, amit az iszlám közösségekben terjesztenek, és amelyek, azontúl, hogy gyalázzák szeretett apám emlékét (a halottak gyalázását egyébiránt törvény tiltja), az én megölésekre buzdítják a muzulmán-testvéreket a Korán nevében. (Hogy pontos legyenek, négy versének az értelmében, amelyekből az következik, hogy mielőtt elítélnek egy magamfajta hitetlen szukát, le kell őt vetköztetni, és kimondhatatlan módon meggyalázni.) Aztán visszataszító cikkek, amelyekben a rágalmak célpontja egy másik, általam nagyon szeretett ember, aki szintén halott már, Alekosz Panagulisz. Durva sértések, amelyeket ugyanazzal az önelégültséggel publikáltak jobb- és baloldali újságok. „Or-Hiéna Fallaci”, „Tálib Fallaci”, „Fuck-you-Fallaci”. (Egy szélsőbaloldali lapban a „Fuck-you-Fallaci” nagybetűkkel, az oldal teljes terjedelmében.) Obszcén szövegek az utcákon a házfalakra festve: („szajha Oriana”) és a hirdetőtáblákon, amelyeket a mindenféle színekben pompázó zászló hívei hordoznak, akik magukat pacifistának nevezik. Transzparenszek, amelyeken azt ajánlják, használjam ki a lehetőséget, amikor a következő úrhajót

kilövik, és szívódnak fel az úrben. Televíziós műsorvezetők, akik a show-jukban neveltségés bajszot pingáltak az arcképekre, és mint igazi úriemberek azzal dicsekedtek, hogy másnap is megismétlik majd merész tettüket... Parlamenti képviselők és képviselőnők, akik a gondolatmenetemben neurológiai rendellenességet fedeztek fel, ami nem éppen zseni koromnak tulajdonítható, és szintiszta bolsevik stílusban sürgették, hogy zárjanak be engem egy pszichiátriai intézetbe. Intelligenciát és műveltséget nélkülöző utánzóművészek, akik engem gúnyolva olyan katonai sisakot húznak a fejükre, amelyet én hordtam Vietnámban, aztán háborús uszítónak neveznek, vagy a betegségemen gúnyolódnak, és kegyetlen kérdés-feleletet játszanak: „A rák emésszen meg!” „Már emészt!” Aztán a gyalázatosság, ami 2002 novemberében történt, amikor az anti-Hatalom, ami a Hatalom valódi birtokosa, megrendezte a Marcia su Firenzét, a Firenzei Menetelést. (Akarom mondani azt a mussolinis erődemonstrációt, amelynek során az úgynevezett pacifisták azt ígérték, hogy lemoshatatlan festékekkel szennyezik be a műemlékeket, a műalkotásokat, úgyhogy sikerült elérnem az úgynevezett hatóságnál, hogy megtiltsa nekik a belépést a történelmi városrészbe, és aztán írtam egy cikket, amelyben arra buzdítottam a firenzeieket, hogy fejezzék ki a haragjukat a redőnyök leeresztésével vagy az ablakaik bezárásával.) Aztán ott volt még az az eset, amikor hatszázhetvennégy évvel Cecco mester máglyahalála után ismét felhangzott Firenzében a kiáltás: „Égessük el a könyveit, rakjunk máglyát a könyveiből!” Éppen az előtt a Santa Croce-bazilika előtt és pontosan azon a templomtéren voltam nyilvános megszégyenítésnek kitéve, ahol Accursio testvér annak idején felolvasta Cecco mester halálos ítéletét. És mindegyike a volt Salói Köztársaság egyik vén lidérce uszított. Vagyis egy vörös fasiszta, aki mielőtt vörös fasiszta lett volna, fekete fasiszta volt, tehát azon náci szövetségese, akik 1934-ben, Berlinben elégették az ellenlábasaik könyveit. És itt egy zárójelet kell nyitnom, annak a szónak, amelyet a világon a legtöbbször árultak el, a legtöbbször gázoltak át rajta, és erőszakolták meg. Ez a szó a „Béke”. És annak a szónak is, ami a legnagyobb tiszteletet kapja, a legünnepeltebb, leginkább felmagasztalt szó. Ez a szó a „háború”.

Zárójel. Pacifista urak (bár ha Marshoz méltó harciasságukra gondolok, talán helyesebb lenne harcimarcinak nevezni önöket), voltaképpen mit akarnak mondani, amikor békéről beszélnek? Egy utópisztikus világról, amelyben mindenki mindenkit szeret, úgy hogy az Jézusnak is tessenék, jóllehet ő maga nem is volt annyira pacifista? [„Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak a földre. Nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert. Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támasszak az ember és az ő atyja, a leány és az ő anyja, a meny és az ő napa közt” (Máté evangéliuma, 10,34–35{5})] És mire gondolnak, amikor háborúról beszélnek? Csak arra a háborúra, amelyet harckocsikkal, ágyúkkal, helikopterekkel, bombázó repülőgépekkel vívnak, vagy arra a robbanószerrel vívott háborúra is, amelynek során a kamikazék képesek egyszerre háromezer-ötszáz embert megölni? A kérdésem mindenekelőtt a katolikus egyház papjainak és főpapjainak szól, annak az egyháznak, amely első a kettős mérce alkalmazásában. Amely, és most tegyük félre az eretnekek máglyáit, évszázadokon át szennyezte magát a háborúival. Amelynek szép számmal voltak háborús Pápái, akiknek éppúgy szokásuk volt az öldöklés, mint Mohamednek. És amely a krokodilkönnyeivel, a Pacem in Terris (Békét a Földön) enciklikáival most vissza akarja szerezni a szüzességét, amelyet még Hollywood plasztikai sebészei sem tudnának megoldani. De mindenekelőtt azokat a képmutatókat kérdezem, akik szivárványos zászlajaikat soha nem azért lobogtatják, hogy elítéljék azokat, akik a kamikazék robbanószerével vagy a meghalni nem kívánó terroristák által távolról irányított bombákkal viselnek háborút. Kérdésem szól a locsogóknak is, akik jó- vagy rosszhiszeműen az amerikaiakat hibáztatják a háborúért, meg az izraelieket, és kész. És akik, anélkül hogy tudnák (merthogy voltaképpen tudatlanok), Kant értelmetlenségeit plagizálják.

1795-ben Immanuel Kant publikált egy demagóg tanulmányt, Az örök béke címmel. Demagóg, mert anélkül hogy bármiféle tiszteletet mutatott volna az Ember Történelme és a szembeötlő tények iránt, ragaszkodott azon nézetéhez, hogy a háborúkat monarchiák kezdeményezik, és kész. Ergo, a köztársaságok elhozzák majd a békét. Ám éppen 1795-ben történt, hogy a republikánus Franciaország, a Francia Forradalom Franciaországa, amely

lefejezte XVI. Lajost és Mária Antóniát, és ezzel megszüntette a monarchiát, háborút vívott Ausztria és Poroszország monarchiái ellen, olyan háborút, amelyet ő maga indított három évvel korábban. Háborúzott Vendée-ban is, egy testvérgyilkos háborúban, amelyet a Forradalom indított Vendée katolikusai és royalistái ellen (vagyis leginkább parasztok és favágók ellen, jegyezzük meg). És Párizsban az az ember, aki a Szabadság-Egyenlőség-Testvériség nevében a háborút készült elvinni Európa valamennyi tájára, aztán még Egyiptomba, majd Oroszországba is, vagyis az akkori szuperrepublikánus Bonaparte Napóleon bemutatkozott tábornoki minőségében, és a Direktórium nevében vérbe fojtotta a monarchista lázadást. És, a mindenségit!, ettől fogva az opportunisták a pacifizmust kizárólag kanti értelemben írják le, és közben arcátlan gátlástalansággal háborúznak. Természetesen az Eljövendő Béke zászlódíszébe öltözve. Mert a forradalom, kedveseim, háború. Polgárháború, azaz még kegyetlenebb, mint egy átlagos háború, és az Emberiség Történelmében minden forradalom polgárháború volt. Távolodjunk el egy pillanatra a jelentől, és gondoljunk csak arra, amit orosz forradalomnak hívunk, vagy a kínai forradalomra. Vagy gondoljunk a spanyol polgárháborúra. Gondoljunk a vietnami háborúra, amely minden értelemben polgárháború volt, és aki ezt nem ismeri el, az vagy tisztességtelen, vagy ostoba. Gondoljunk a kambodzsai háborúra, amely pontosan ugyanilyen volt. Gondoljunk azokra a vérfürdőkre, amelyekkel az afrikai országok pusztítják saját magukat évtizedek óta. És végezetül gondoljunk arra a polgárháborúra (morális értelemben vett polgárháború), amelyet a nyugatiak jó része folytat a Nyugat ellen...

Platón azt mondja, hogy háborúk vannak, és mindig is lesznek, mert az emberi szenvedély szüli őket. Nem lehet elmenekülni előle, mert be van oltva az emberi természetbe, vagyis a haragra és a zsarnokságra való hajlamunkba, az érvényesülés feletti aggodalmunkba, hogy mi kerekedjünk felül, sőt uralmat gyakorolhassunk. Kétségtelen, hogy igaz, amit állít. Ha jól meggondoljuk, minden tettünk valamiféle háborús cselekmény. A mindennapi ténykedésünk a háború egy formája, amelyet valaki vagy valami ellen vívunk. A szakmai és politikai rivalizálás például a háború egy formája. A választási veszekedés a háború egy formája.

A versenyzés minden formája egyfajta háború. A sportversenyek a háború egy-egy formája. Bizonyos sportok pedig valódi háborúk. Beleértve a labdarúgást, amit én soha nem szerettem, mert egy labda zsákmányolásáért folyik, és hogy zsákmányolni tudják, egymást taszigálják könyökkel, sípcsonton rúgják, fájdalmat okoznak egymásnak, és engem ez nagyon zavar. És ne is említsem az ökölvívást, vagy ami még rosszabb, a birkózást. Két ember látványa, akik egymást püfölik, széthasítják a másik orrát és száját, kifecamítják a karjait, lábait, tekergetik a nyakát, engem elborzaszt. Mindazonáltal Platón téved, amikor azt állítja, hogy a háború az emberi szenvedélyből születik, hogy csak az ember háborúzik, és kész. Egy oroszlán, amelyik egy gazellát kerget, a fogával torokon ragadja, szétmarcangolja, háborús cselekedetet hajt végre. Egy kismadár, amelyik lecsap egy kukacra, megragadja a csőrével, élve felfalja, háborús cselekedetet hajt végre. Egy hal, amelyik bekap egy másik halat, egy rovar, amelyik megeszik egy másik rovar, egy ivarsejt, amelyik egy másik ivarsejtet üldöz, háborús cselekedetet hajt végre. Egy csalán, amely ellepi a búzaföldeket, szintúgy. Egy vadborostyán, amely rácsavarodik a fára és megfojtja, szintén. A háború nem a mi természetünkbe beleoltott átok: olyan átok, ami az Életbe van beleoltva. Nem húzódhatunk vissza a háborútól, mert a háború az élet része. Ez szörnyű, elfogadom. Annyira szörnyű, hogy az én ateizmusom főként ebből ered. Az elutasítás, hogy elfogadjam egy olyan Isten létét, aki egy olyan világot talált ki, amelyben az Élet megöli az Életet, megeszi az Életet. Egy olyan világot, amelyben a túléléshez ölni kell, és más élőlényeket megenni, legyen az egy csirke, egy kékkagyló, egy paradicsom. Ha egy ilyen követelményt valóban kitalálhatott a teremtő Isten, akkor én mondom, akár rossz Istennek is lehetne tartani.

De nem hiszek abban a mazochizmusban sem, amely odatartja a másik arcát. És ha egy csalán ellep engem, ha egy vadborostyán fojtogat engem, ha egy rovar belém ereszti a méregfullánkját, ha egy oroszlán megharap, ha egy emberi lény megtámad, harcolok vele. Elfogadom a háborút, én is háborúzom. Háborúzom ellene, a saját fegyveremmel, amelyet mindig magamnál hordok, és használom is, mindenféle fenntartás és szégyenérzet nélkül, így igaz. A gondolatok vér nélküli fegyverével, az írott szó révén, eszméken és elveken

keresztül, ami megkülönböztet minket az állatoktól és a növényektől. És ha ez nem elég, kész vagyok más módon is megvívni ezt a harcot. Úgy, ahogy azt kislány koromtól kezdve tettem, amikor a csalán ellepte a hazámat, amikor a vadborostyán fojtogatta. És semmiféle lidérc, amely most a téren üvölt ellenem, a hatalmasok semmiféle zsoldosa, aki a televízióban összemácsolja a fényképemet, semmilyen kegyetlen liba, aki engem alakít acélsisakkal a fején és gúnyt űz a betegségemből, nem tud engem ebben soha megakadályozni. Semmiféle csürhe felvonulásának, amelynek tagjai „Oriana-szajha” vagy „Fallaci-háborús- uszító” feliratú táblákat emelnek a magasba, nem sikerül engem soha megfélemlítenie, lehurrognia. Semmiféle Allah fiának, aki arra szólít fel, hogy büntessük-meg-a-hitetlen-szukát, nem sikerül engem soha megrémítenie, kifárasztania. Soha. Akkor sem, ha az élet alkonyán járok, és már nincs meg bennem az ifjúság energiája. Mert ez az alkonyat továbbra is áhítja az életet, ki akarja inni, az utolsó cseppig. Zárójel vége.

A különféle kínzások listáján szerepel (és itt könyörületességből, sőt a haza iránti alázatos szeretetből átsiklom afelett, amit az Alkotmányos Olümposzon ülők vittek véghez, akik nyilvános felszólalásaikban arra vetemedtek, hogy a nevemet pejoratív jelzővé alacsonyították, fallacis-csalást, fallacis-illúziót emlegetve) az az eljárás is, amelynek során 2002-ben pert indítottak ellenem Párizsban rasszizmus, idegengyűlölet, blaszfémia, iszlám elleni gyűlöletre való felbujtás vádjával. Az eljárást, ahogy látni fogjuk, egy zsidó egyesület részvételével kezdeményezték, amely úgy látszik, megfélemedezett arról a küzdelemről, amelyet épp akkoriban indítottam az újjáéledő antiszemitizmus ellen... Szerepel rajta az a megbocsáthatatlan gyalázat, amivel az órák és a diktátorok, a sejkek, emírek, Bin Ládenek, Arafat és Hasonlók Társasága számára kedves bankok országa piszkította be magát. Tudniillik Svájc. Az a Svájc, ahol Allah fiai már számosabbak, befolyásosabbak, arrogánsabbak, mint Mekkában, és ahol a szokásaikat és előírásaikat már belefoglalták 1995-ben a Büntető Törvénykönyv 261-es kiegészítő Cikkelyébe. A cikkely következtében egy muzulmán bevándorló vallási rasszizmus vagy faji diszkrimináció címén győzelmet arathat a bíróságon bármilyen

ideológiai vagy szakszervezeti, vagy személyes ellentét során. („Nem-azért-bocsátott-el-mert-loptam-hanem-mert-muzulmán-vagyok.” „Nem-azért-húzott-be-nekem-mert-fogdostam-a-felesége-fenekét-hanem-mert-muzulmán-vagyok.”) Ugyanis a Berni Szövetségi Bíróság 2002 novemberében a római svájci nagykövetségen keresztül arra merészelte kérni az olasz államot, egy vaskos aktacsomó kíséretében, hogy adjon ki engem, vagy indítson büntetőeljárást ellenem és a kiadóm ellen A harag és a büszkeség tartalma miatt. A lefolytatandó eljárást a Helvéciai Büntető törvénykönyv 261-es és 261 kiegészítő Cikkelye alapján kezdeményezték amelyek, jegyezzük meg, olyan svájci muzulmán csoportok és állampolgárok szolgalmazására kerültek a büntető törvénykönyvbe, mint az Iszlám Központ és a Genfi Szomáliaiak Egyesülete, a Lausanne-i SOS Rasszizmus és a Tudomisenki úr Neuchatelből. Olyan emberek, akik szerint az én „rasszista viselkedésem” és az iszlámról alkotott vélekedéseim, vagyis az iszlám közösséget illető „sértéseim”, „veszélybe sodorják a köz békéjét”. (Naná: a köz békéjét.)

A követelést az Igazságügyi Minisztérium részéről Roberto Castelli élből visszautasította, emlékeztetve svájci kollégáját, hogy az Olasz Alkotmány 2. és különösen a 21. Cikkelye az olasz állampolgárok számára sérthetetlen jogot ad arra, hogy szóban vagy írásban szabadon kinyilvánítsák gondolataikat. Aki azt kéri az Olasz Államtól, hogy eljárást folytasson ellenem az eszméim kinyilvánítása, vagyis politikai és ideológiai kritikám legitim kifejezése miatt, alkotmányunk alapvető elvét, tehát az állam méltóságát sértené meg. Amikor egy interjúban Castelli bejelentette a hírt, előre tudtam, hogy jócskán akad majd olyan úriember és úriasszony az ügynevezett szélsőbaloldal részéről, aki tiltakozni fog, és szorgalmazza, hogy legalább Svájcban vád alá helyezzenek, sőt ítéljenek is el. És mivel Svájcban megvan az a rossz szokása, hogy egy vádlottat a távollétében és a tudta nélkül is perbe foghat, meglehet, hogy ez a kafei eset meg is történt. Többen áldozatul estek már a 261-es Cikkelynek és a 261-es kiegészítésének. Az egyik például a svájci állatvédő, Erwin Kessler, aki Brigitte Bardot-hoz hasonlóan ellenzi a halál-vágást, és mivel kritikával illette, két hónap letöltendő börtönbüntetést kapott. Egy másik a nyolcvanéves svájci történész,

Gaston Armand Amaudruz volt, aki egy havonta megjelenő kis revizionista folyóiratot adott ki (felülvizsgálni, azaz a hivatalos verziótól eltérően elmesélni a történelmet, ma tiltott – éljen a szabadság), és akit ezért 2000. április 10-én a Lausanne-i Bíróság egy év börtönbüntetésre ítelt, plusz igen jelentős pénzbüntetésre. A másik egy francia történész, Robert Faurisson, szintén revizionista, akit 2001. június 15-én, tudtán kívül helyeztek vád alá a Friburgi Bíróság, és egy hónap börtönbüntetésre ítélte, amelyet előrehaladott kora ellenére le is kellett töltenie. Az ok egy Franciaországban publikált cikke volt, amelyet egy svájci újság is lehozott. Ha engem, tudtomon kívül, vád alá helyeztek és elítéltek az órák és a diktátorok számára kedves bankok országában, hogy egy berni, lausanne-i vagy genfi fegyházban végezzem, akkor elég elmennem meginni egy kávét Luganóba. Vagy egy olyan gépen ülnöm, amely rossz idő miatt vagy egy gépeltérítés folytán leszáll Zürichben. Még jobb, ha megvárom, hogy Svájc belépjen az EU-ba, és az Olasz Parlament jóváhagyja az Európai Elfogatóparancsot, és ezzel a sajátjává váljon az a méltánytalanság, amit az elképesztő Európai Bizottság Szeptember Tizenegyediké után elrendelt.

Az Európai Elfogatóparancsnak ugyanis csak olyan bűncselekményekre kellene vonatkoznia, mint terrorizmus, gyilkosság, emberrablás, kábítószer-kereskedelem, gyermekek szexuális kizsákmányolása, pedofília, tiltott fegyverkereskedelem, és nukleáris vagy radioaktív anyagokkal való illegális kereskedés. De minő véletlen, nyolc nappal szeptember tizenegyediké után, azaz amikor nagyban folytak a szónoklatok a terrorizmus elleni harcról, az elképesztő Európai Bizottság ügyesen becsúsztotta a rasszizmus és az idegengyűlölet és a blaszfémia és a faji diszkrimináció bűncselekményét is. Úgy is fogalmazhatunk, hogy a véleménybűntettét, amelyet az iszlámbarát Európai Unió ezekkel a kifejezésekkel illet. És amint az Európai Elfogatóparancsot aláírják az olyan országok, amelyek Olaszországhoz hasonlóan eddig nem írták alá (de a Cavaliere [{6}](#) már elkötelezte magát, hogy aláírja, és aminek az aláírását a Baloldal már alig várja), bárki, aki úgy gondolkodik, mint én, a nemzetek Cecco mesterévé fog válni. Eretnekké, akit bárhol bármikor le lehet tartóztatni, ahol rátalálnak, akár egy bűnözőt. Letartóztatva és megbilincselve adják majd ki

annak az országnak, amelyben egy muzulmán feljelentésére vagy egy Politikailag Korrekt bíró indítványára kiadták a letartóztatási parancsot. Kiadják, és (mondja a szabály) „előzetes letartóztatásban tartják legalább négy hónapig”. Olyan törvények szerint adják ki és emelnek vádat ellene, amelyeket éppolyan kettős mérce alapján alkalmaznak Európában, mint a Béke szót. És már most biztosak lehetünk abban, hogy minden ürügy jó lesz arra, hogy el is ítéljék. Mert ha megmondod a magadét a Vatikánról, a katolikus egyházzal, a pápáról, a Madonnáról, Jézusról, a szentekről, semmi nem történik veled. De ha ugyanezt teszed az Iszlámmal, a Koránnal, Mohameddel, Allah fiaival, akkor rasszistává válsz, és idegengyűlölővé, és szentségsértővé, és faji diszkriminációt követsz el. Ha nemi szerven rúgsz egy kínait, egy eszkimót, egy finnt, mert az utcán trágárságokat sziszeg feléd, nem történik semmi, sőt azt kiáltják körülötted: „Szép volt, jól tetted!” De ha azonos körülmények között, azonos módon reagálsz egy algériai vagy egy marokkói vagy egy nigériai vagy egy szudáni esetében, lincselés lesz a vége. Ha ocsmányságokat ordítasz az amerikaiak ellen, ha orgyilkosoknak és az emberi nem ellenségeinek nevezed őket, ha az elnökeik fényképére horogkeresztet teszel, sőt, ha dicsőíted Szeptember Tizenegyedikét, nem történik veled semmi. Sőt, az ilyen ocsmányságokat erénynek tekintik. De ha ugyanezt teszed az Iszlámmal, börtönbe kerülsz. Ha nyugati vagy, és azt mondod, hogy a te civilizációd egy magasabb rendű civilizáció, a legfejlettebb, amit ez a bolygó valaha létrehozott, máglyára mész. De ha te Allah valamelyik fia vagy, ha mondjuk egy követ fújsz velük, és azt állítod, hogy az Iszlám mindig is magasabb rendű civilizáció volt, ami fényt hozott, és a Korán tanításai szerint hozzáteszed, hogy a keresztények büzlenek, mint a kecskék és a disznók és a majmok és a tevék, senki nem nyúl hozzád. Senki nem jelent fel. Senki nem helyez vád alá. Senki nem ítéel el.

Így zajlik ez egyébként az iszlámparát ENSZ-ben is. Abban az ENSZ-ben, amelyet az ostobák és a képmutatók mindig levetett kalappal említenek, mintha az valami nagyon tiszteletreméltó volna, olyasmiről, mint egy igazságos, tisztességes és pártatlan anya. („Forduljunk-az-ENSZ-hez”, „Hívjuk-segítségül-az-ENSZ-t”, „Hagyjuk-hogy-az-ENSZ-döntsön”.) Az ENSZ, amely szégyent

hozott az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatára, amelyet a muzulmán országok soha nem akartak aláírni, amikor 1997-ben hozzácsatolta az „Emberi Jogok az Iszlámban Nyilatkozatát”-t. Azt a dokumentumot, amely már a bevezetőjében kimondja: „Minden jog, amelyet a következő Kiáltvány tartalmaz, az Iszlám Törvényeinek, a Saríanak van alárendelve. Az iszlám országokban a Saría az egyetlen és kizárólagos forrása minden hivatkozásnak, ebből következően ez vonatkozik az emberi jogokra is.” Ez az ENSZ, amely a kétszínű Emberi Jogi Bizottsága révén 1997 novemberében, Genfben otthont adott egy szemináriumnak, amelyet az Iszlám Konferencia finanszírozott, és amely az „Iszlám nézőpont az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatáról” nevet viselte. A szeminárium azzal a felhívással zárult, hogy „terjesszék ki mindenhová az iszlám álláspontját az emberi jogokról”, egyúttal emlékeztetett az „iszlám hozzájárulására e jogok alapjainak megvetésében”. (Az Iszlám Konferencia szerint ezek a jogok azok, amelyekkel az iszlám mindig is vezette a népeket, hogy „kiszakítsa őket a sötétségből, felvilágosítsa őket, elmagyarázza nekik, hogy szükséges alávetniük magukat az Istennek, ahogy azt a Korán és a Szunna előírja”.) Ez az ENSZ 1999-ben cenzúrázta az ENSZ Emberi Jogi Bizottságának különleges referensét, Maurice Ahanhanzo-Glèlèt, mert a jelentésében huszonöt oldalt szentelt az arab országokban és Iránban elterjedt antiszemitizmusnak. Ez az ENSZ, amelyben a pakisztáni nagykövet azt merészelte állítani, miközben senki nem ellenkezett, hogy „az Emberi Jogok első chartája a Korán, és az Emberi Jogok első Kinyilatkoztatását Mohamed tette meg Medinában”. Ez az ENSZ, amely arcátlanul védi az iszlám fundamentalisták által gyakorolt ocsmány szudáni diktatúrát, míg a szudáni Felszabadítási Mozgalom fejének, a keresztény John Garangnak soha nem engedte meg, hogy kinyissa a száját bármelyik bizottságban vagy a Közgyűlés előtt. Ez az ENSZ, amely az elképesztő Európai Unióval együtt kieszelte az „iszlamofóbia” és az „iszlám gyalázásának” bűncselekményeit. Nem véletlen, hogy ott is van egy Accursio barátom.

A szenegáli Doudou (ejtsd Dudu) Diéne, az exszovjetbarát UNESCO nagyágyúja az én ENSZ-beli Accursio barátom. 2002-ben átadták neki a különleges referens posztját, amit korábban a brazil

Maurice Ahanhanzo-Glèlè töltött be, de elvették tőle, mivel nem viselkedett eléggé Politikailag Korrekten. És találják ki, hogyan látta el a szerepét ez a Doudou? Elkezdte kikutatni, és jelenteni az ENSZ Emberi Jogi Bizottságának azokat az iszlamofób eseteket, amelyeket „szeptember tizenegyedikétől óta elszenvedtek az amerikai és az európai muzulmánok”. Ezeken a földrészeken, elmondása szerint, „muzulmán asszonyok, öregek és gyerekek folyamatosan ki vannak téve fizikai és verbális erőszaknak, vagyis rettegésben élnek”. Ugyanezekről a rágalmakról szerkesztett egy jelentést is, amelyet 2004 folyamán szándékozott bemutatni a genfi Emberi Jogok Bizottságának, hogy egy Morális Pert folytasson le. Tudod, kik azok, akik szerinte ennek az üldözésnek a kiagyalói? Amerikában az evangéliumi egyházak vezetői, akik az iszlám rabszolgaság ellen küzdenek Szudánban, valamint hatvan értelmiségi, akik Samuel Huntington vezetésével aláírták a Miért harcolunk? című nyílt levelet, továbbá a baptista lelkész, Jerry Falwell, aki a Tízparancsolatot védi, és Pat Robertson úr, aki a CBN keresztény rádiót alapította. Európában azok az „értelmiségiek, akik ellenzik a bevándorlást, elutasítják a kulturális pluralizmust, vádolják az iszlámot, azt állítják, hogy az iszlám összeférhetetlen a laicizmussal, amivel a rendszer megrendülését okozzák nemzetközi méretekben”. Ezt a megrendülést, mondja ő, Oriana Fallaci és két francia: az író Pierre Manent és a tudós Alain Finkielkraut vezetésével idézik elő. Fallaci azért, amiket mond. Manent azért, mert felszólalt az iszlámmal folytatott párbeszéd ellen, és azt mondta, hogy a muzulmánoknak a saját országukban kellene maradniuk. Finkielkraut azért, mert a harag és a büszkeség megjelenése után a védelmemre kelt, azt állítva, hogy „ez a könyv távolról sem rasszista, inkább a valósággal való szembenézésre kényszerít, tabukat dönt le, a szabadságot félelem nélkül gyakorolja”. A jelentés azonban csak egy kis része az exszovjetbarát UNESCO nagybátyja által indított autodafének. Genfben ugyanis Doudou kérni fogja az ENSZ Szent Hivatalát, hogy fogalmazzon meg „egy-kulturális-stratégiát-hogy-ki-lehessen-irtani-azokat-az-ideológiákat-amelyek-rágalmazzák-az-iszlámot-és kezdeményezzen-egy-világkongresszust-ami-ellenőrzi-hogyan-írják-sőt-hogyan-tanítták-a-történelmet-Nyugaton”.

Tehát a harag, amely több mint két évvel ezelőtt elkapott, nem csillapodott. Azóta inkább megduplázódott. A büszkeség, amely több mint két éve megkeményített, nem csökkent. Éppen hogy elmélyült. És amikor egy Accursio barát megkérdezi, hogy megbántam-e valamit abból, amit akkor írtam, szeretnék-e valamit visszavonni, azt felelem: „Ellenkezőleg. Azt bánom csak, hogy kevesebbet mondtam, mint amennyit kellett volna, és csupán énekes kabócáknak neveztem azokat, akiket ma kollaboránsoknak hívok. Vagyis árulóknak.” Aztán hozzáteszem, hogy a harag és a büszkeség azóta összeházasodott, és lett egy daliás termetű gyermekük: a felháborodás. És a felháborodás gyarapította a megfontolást, megedzette az Észet. Az Ész megvilágította az igazságot, amit az érzelmek nem világítottak meg, és mára ki tudom fejezni anélkül, hogy félmunkát végeznék. Például, megkérdem magamat: a demokrácia melyik válfaja az, amelyik tiltja a véleménykülönbséget, bünteti és bűncselekménnyé változtatja? A demokrácia melyik válfaja az olyan demokrácia, amelyik ahelyett, hogy hallgatna az állampolgáira, lehurrogja őket, átadja az ellenségnek, és kiszolgáltatja őket a visszaéléseknek és a túlkapásoknak? A demokrácia melyik válfaja az, amelyik a teokráciát részesíti előnyben, bevezeti az eretnekséget, a kegyetlenséget, és máglyára küldi a saját fiait? A demokrácia melyik válfaja az, ahol a kisebbség többet ér a többségnél, és ahol a többet érők parancsolgatnak, és zsarolják a többséget? Ez egy nem-demokrácia, én mondom neked. Egy zűrzavar, egy hazugság. És mely fajtája a szabadságnak az, amelyik tiltja a Gondolkodást, a beszédet, a szembefordulást a közvélekedéssel, a lázadást, az ellenszegülést azokkal szemben, akik megszállják, vagy bekötik a száját? Mely fajtája a szabadságnak az, amelyik félelemben tartja az állampolgárait, sőt vádat emel ellenük, és elítéli őket mint bűnözőket? Mely fajtája a szabadságnak az olyan szabadság, amelyik magyarázat helyett cenzúrázni akarja az érzéseket, és meg akarja szabni, hogy kit kell szeretnem, kit kell gyűlölnöm, úgyhogy ha gyűlölöm az amerikaiakat, nemkülönben az izraelieket, a Paradicsomba megyek, és ha nem szeretem a muzulmánokat, a Pokolba megyek? Ez egy nem-szabadság, én mondom neked. Egy beugratás, egy bohózat.

Felháborodva és az Ész nevében újra felveszem tehát a beszéd fonalát, amit több mint két éve félretettem, mondván: elég-állj-elég. Felháborodva és az Ész nevében Cecco mester példáját követem, én is visszaesővé válok, újabb Armilláris Gömböt publikálok. Miközben Trója már ég. Miközben Európa egyre inkább iszlám felségterületté válik, az iszlám gyarmatává. És Olaszország ennek a felségterületnek a helyőrsége, ennek a gyarmatnak az erődítménye.

1. fejezet

Nincs ínyemre, hogy azt kell mondanom, Trója ég, hogy Európa immár az iszlám egyik felségterülete, sőt gyarmata, és hogy Olaszország ennek a felségterületnek a helyőrsége, ennek a gyarmatnak az erődítménye. Azzal, hogy ezt mondom, mintegy beismerem, hogy a Kasszandrák valóban a falnak beszélnek, hogy a fájdalomkiáltásaik ellenére a vakok vakok maradnak, a süketek süketek maradnak, az eszméletre ébredők ismét álomba merülnek, és a Cecco mesterek a semmiért hálnak meg. De az igazság akkor is ez. A Gibraltári-szorostól a Soroy-fjordokig, Dover sziklapartjaitól Lampedusa homokos tengerpartjáig, Volgográd sztyeppéitől a Loire völgyéig és Toszkána dombjaiig lángol a tűzvész. Minden egyes városunkban létezik már egy másik város. Egy törvényen kívüli város, mint amelyet a palesztinok hoztak létre Bejrútban, a hetvenes években, Államot építve az Államban, kormányzatot a kormányzaton belül. Egy muzulmán várost, egy Korán által kormányzott várost. Az iszlám terjeszkedés első állomásaként. Ezt a terjeszkedést soha senkinek nem sikerült még felülmúlnia. Senkinek. Még Nagy Kürosz perzsáinak sem. Nagy Sándor makedónjainak sem. Julius Caesar rómaiainak sem. Napóleon franciáinak sem. Mert ez az egyetlen művészet, amelyben Allah fiai mindig is jeleskedtek, a megszállás, meghódítás, leigázás művészete. A leginkább áhított prédájuk mindig is Európa volt, a keresztény világ. Vessünk egy pillantást a történelemre, arra, amit Doudou ellenőrizés alá vonni, azaz cenzúrázni szeretne. Kr. u. 635-ben, azaz három évvel Mohamed halála után, hogy a Félhold seregei elfoglalták a keresztény Szíriát és a keresztény Palesztinát. 638-ban bevették Jeruzsálemet, és a Szent Sírt. 640-ben meghódították Perzsiát és Örményországot és Mezopotámiát, azaz a jelenlegi Irakot, elfoglalták a keresztény Egyiptomot, és elárasztották a keresztény Magrebet, azaz Tunéziát és Algériát és Marokkót. 668-ban támadták meg első ízben Konstantinápolyt, és öt évig tartó ostrom alá vették. 711-ben a Gibraltári-szoroson átkelve partra szálltak a katolikus Ibériai-félszigeten, eltulajdonították Portugáliától és Spanyolországtól, és a Pelayó- és Cid-féle bajnokok, valamint a Reconquista

(visszahódítás) mellett elkötelezett uralkodók ellenére jó nyolc évszázadon át ott is maradtak. És aki hisz a „békés együttélés” mítoszában, ami a kollaboránsaik szerint a hódítók és a meghódítottak kapcsolatát jellemezte, jól teszi, ha figyelmesen elolvassa a felgyújtott kolostorok és zárdák, a meggyalázott templomok, megbecstelenített apácák, elrabolt és háremekbe zárt keresztény és zsidó nők történetét. Jól tenné, ha elgondolkozna a keresztre feszítéseken Cordovában, az akasztásokon Granadában, a toledói, a barcelonai, sevillai és zamorai lefejezéseken. (A lefejezéseken Sevillában, ahol a király, Mutamad kívánsága szerint a zsidók és a keresztények levágott fejei a királyi palota kertjeit díszítették. Zamorában pedig Almanzorét, a vezírét, akit a filozófusok-mecénásaként tartanak számon, és a leghatalmasabb vezető volt, akit a spanyol iszlám valaha produkált, és aki időnként miszlikbe vágatta a hitetlen-kutyákat.) Krisztusom! Rögtön halálos ítéletet vont maga után, ha valaki segítségül hívta Jézus vagy a Madonna nevét. Keresztre feszítést, bizony, lefejezést, akasztást, karóba húzást. Aki megkondította a harangokat, ugyanígy járt. Ha zöld színű öltözéket vett fel valaki, ami kizárólagosan az iszlám színe, nemkülönben. És amikor egy muzulmán haladt el mellettük, minden zsidónak és kereszténynek félre kellett húzódnia és meg kellett hajolnia. Ha egy muzulmán támadta meg vagy inzultálta őket, nem szegülhettek ellen. Ami azt a híresztelést illeti, hogy a hitetlen-kutyákat nem kötelezték az iszlámra való áttérésre, vagyis nem bátorították őket erre, annak tudod, mi volt az oka? Az a tény, hogy áttérteknek nem kellett adót fizetniük. A hitetlen-kutyáknak viszont igen.

Spanyolországból 712-ben áttelepültek a nem kevésbé katolikus Franciaországba. Abd ar-Rahmantól, Andalúzia kormányzójának vezetésével átkeltek a Pireneusokon, elfoglalták Narbonne-t. Ott a teljes férfi lakosságot lemészárolták, az összes nőt és gyermeket rabszolgasorba taszították, majd folytatták az útjukat Carcassone felé. Carcassone-ból átmentek Nimes-be, ahol lemészárolták az apácákat és a szerzeteseket. Nimes-ből átmentek Lyonba és Dijonba, végigzsákmányoltak minden egyes templomot... Tudod, meddig tartott az előrenyomulásuk Franciaországban? Tizenegy évig. Áradatként. 731-ben egy háromszáznyolcvanezer gyalogosból

és tizenhatezer lovasból álló áradat érkezett Bordeaux-hoz, amely azonnal megadta magát. Aztán Bordeaux-ból Poitiers felé vették az irányt, utána Tours-ba, és ha 732-ben Martell Károly nem nyeri meg a poitiers-tours-i csatát, ma a franciák is flamencót táncolnának. 827-ben partra szálltak Szicíliában, áhított céljuk következő állomásán. A szokásos mézszárlások és megszenteltségtelenítések kíséretében elfoglalták Siracusát és Taorminát, Messinát és Palermót, és a század háromnegyed részében (oly sokan próbálták megtörni a büszke szicíliaiak ellenállását) iszlamizálták őket. Még vagy két és fél évszázadon keresztül maradtak ott, Szicíliában. Vagyis egészen addig, amíg a normannok ki nem lakoltatták őket, közben viszont 836-ban partra szálltak Brindisinél. 840-ben Bariban. És iszlamizálták Pugliát is. 841-ben partra szálltak Anconában. Aztán az Adriai-tengertől a Tírrén-tengerhez mentek, és 846 nyarán partra szálltak Ostiában. Kirabolták, felgyújtották, és a Tevere torkolatán felfelé haladva Rómába értek. Ostrom alá vették, és egy éjszaka alatt beözönlöttek. Kifosztották a Szent Péter- és a Szent Pál-bazilikát, mindent elvittek, és a szabadulás reményében II. Szergej pápának vállalnia kellett, hogy huszonötezer ezüstpénzt fizet nekik éves adóként. Utódjának, IV. Leónak meg kellett építenie a nevét viselő Leonine várfalat, hogy megelőzze a további támadásokat.

Rómát elhagyva berendezkedtek Campaniában. Hetven évig maradtak ott, lerombolva Montecasinót, és kínozva Salernót: a várost, ahol azzal szórakoztak, hogy egy bizonyos pontján minden éjjel feláldozták egy apáca szüzességét. Tudod, hol? A katedrális oltárán. 898-ban pedig partra szálltak Provence-ban. Egész pontosan a mai Saint-Tropez-ban. Ott egy darabig megállapodtak, majd 911-ben átkeltek az Alpokon, hogy behatoljanak Piemontba. Elfoglalták Torinót és Casalét, felgyújtották a templomokat és a könyvtárakat, keresztények ezreit ölték meg, majd átmentek Svájcba. Eljutottak Grigione völgyébe és a Genfi-tóhoz, aztán a hó miatt kedvüket veszítve hátraarcot csináltak. Visszatértek a meleg Provence-ba. 940-ben elfoglalták Toulont, ahol maradni szerettek volna, és... Ma divat bűnbánóan verni a mellünket a keresztes háborúk miatt, a Nyugatot hibáztatni a keresztes háborúkért, olyan igazságtalanságot látni a keresztes háborúkban, amit szegény, ártatlan muzulmánok kárára követtek el. Mielőtt azonban a Szent Sír

visszafoglalásáért, azaz Jeruzsálemért (amelyeket a muzulmánok vettek el, nem az én nagynénikém) folyt volna a hadjáratok sorozata, a keresztes háborúk a négy évszázadnyi invázióra, megszállásra, sanyargatásokra és vérfürdőkre érkeztek válaszul. Ellentámadás volt, hogy megakadályozza az iszlám terjeszkedését Európában. Hogy eltérítsék őket ettől, Kelet felé terelték őket (mors tua vita mea) [7]. India, Indonézia, Kína felé, majd az afrikai kontinens felé, nemkülönben Oroszország és Szibéria felé, ahol az iszlámra áttért tatárok már rávetették magukat Krisztus követőire. A keresztes háborúk lezárultával ugyanis Allah fiai újrakezdték korábbi kegyetlenkedéseiket, még keményebben, mint azelőtt. Ezúttal a törökök ténykedésével, akik nekigyürköztek, hogy létrehozzák az Ottomán Birodalmat. Egy birodalmat, amely az 1700-as évekig minden mohóságát, falánkságát a Nyugatra összpontosította, és Európát a kedvenc csataterévé változtatta. Ennek a falánkságnak a tolmácsolói és képviselői, a híres janicsárok, még ma is gazdagítják a nyelvünket az orgyilkos vagy fanatikus vagy gyilkos szavak szinonimájaként. De tudod, kik voltak a valóságban a janicsárok? A Birodalom válogatott serege, szuperkatonák, akik éppúgy képesek voltak feláldozni magukat, mint harcolni, mészárolni, fosztogatni. Tudod, hol sorozták be vagy inkább rabolták el őket? Görögországban például, vagy Bulgáriában, Romániában, Magyarországon, Albániában, Szerbiában. Hébe-hóba még Olaszországban is, a kalózoktól sújtott partvidékeken. (Azon a partvidéken, ahol még ma is láthatók azok a tornyocskák, amelyek arra szolgáltak, hogy ha felbukkannak a törökök, meghúzzák a vészharangot, és riasszák a városokat és falvakat. És ahol még ma is visszhangzik a kiáltás, ami ma már csak tréfa, de ami a szaracénok idején szívet tépő kiáltás volt: „Mama, a törökök!”) Tizenegy vagy tizenkét éves korukban elrabolták őket, sok kisebb gyermekkel együtt, akiket aztán a szultán vagy a pedofília iránt érdeklődő vezírek szerájába vittek, kiválasztották közülük a nemesi családok elsőszülötteinek legszebbjét és legerősebbjét. És miután áttérítették őket, kaszárnyákba zárták őket, és megtiltották nekik, hogy megházasodjanak, vagy bármiféle szerelmi vagy érzelmi kapcsolatuk legyen, olyan mértékben átnevelték őket, ahogy még Hitlernek sem sikerült a Waffen SS-ben. Olyan elképesztő háborús

gépezetté alakították át őket, amelyet az ókori rómaiak óta még soha nem látott a világ.

Nem akarok leckékkel untatni a Történelemtől, amely hamarosan halálos bűnné válik az iskoláinkban, de muszáj folytatnom az események felidézését, ha csak összefoglalóan is. Nos, 1356-ban, azaz nyolcvannégy évvel a Nyolcadik Keresztes hadjárat után a törökök megszerezték Gallipolit, azt a félszigetet, amely száz kilométer hosszan terül el a Dardanellák északi partján. Innen indultak Délkelet-Európa meghódítására, és egy szempillantás alatt elfoglalták Trákiát, Macedóniát, Albániát. Megtörték a Nagy Szerbiát, és egy újabb ötéves ostrommal megbénították Konstantinápolyt, amely így immár teljesen elszigetelődött a Nyugat többi részétől. Igaz, 1396-ban megálltak, hogy szembeszálljanak a mongolokkal (őket is iszlamizálták), de 1430-ban már újra meneteltek, elfoglalva a velencei Szalonikit. Elsöpörték az útjukból a keresztényeket Várnában, és 1444-ben teljesen birtokukba vették Havasalföldet, Moldáviát és Erdélyt, egyszóval azt a belső területet, amit ma Bulgáriának és Romániának hívnak. 1453-ban ismét megostromolták Konstantinápolyt, ami május 29-én II. Mohamed kezére került, egy vérszomjas ember kezére, aki az iszlám Testvérgyilkossági Törvénynek nyomán (amely felhatalmazta a szultánokat, hogy a dinasztia érdekében megöljék a legközelebbi családtagjaikat) került a trónra, miután megfojtotta hároméves kisöccsét. És ha már erről van szó, ismered Konstantinápoly elestének történetét, amit Phrantzes hagyott ránk írásban? Talán nem. Európában, ahol annyit siránkoznak a muzulmánokért, és soha nem sírnak a keresztényekért vagy a zsidókért vagy a buddhistákért vagy a hindukért, nem volna politikailag korrekt ismerni Konstantinápoly elestének részleteit... A lakosok, akik az este leszálltával, azaz mialatt II. Mohamed a Theodosius-falat ágyúzza, bemenekülnek a Szent Zsófia-katedrálisba, ahol zoltárokat kezdenek énekelni, és Isten irgalmáért könyörögnek. A pátriárka, aki gyertyafénynél az utolsó miséjét celebrálja, vigasztalni próbálja a megrettent embereket, és így kiált: „Ne féljete! Holnap az Égi Királyságban lesztek, és a nevetek fennmarad az idők végezetéig.” Gyerekek, akik sírnak, anyák, akik zokognak: „Csitt, kicsikém, csendesen! Jézus Krisztusba vetett hitünk miatt halunk meg! A

császárukért, XI. Konstantinért halunk meg, a hazánkért!” Az ottomán seregek, amelyek dobpergéssel lépnek be az összeomlott falakon keresztül, elsöprik az útból a genovai és velencei és spanyol védőket, szablyaikkal mindannyiukat lemészárolják, aztán beözönlenek a katedrálisba, és még az újszülötteket is lefejezik. Szórakozásból az ő levágott fejcskéikkel oltják el a gyertyákat... Hajnaltól késő délutánig tart a mészárlás. Csak akkor csillapodik, amikor a nagyvezír a Szent Zsófia szószékéhez lép, és így szól a mészárlókhöz: „Pihenjete meg! Ez a templom most már Allahhoz tartozik.” Eközben a város lángokban áll. A szétszóródott sereg eközben keresztre feszít és karóba húz, a janicsárok megerősöskölik, majd megfojtják az apácákat (négyezret néhány óra leforgása alatt). Vagy épp láncra verik a túlélőket, hogy eladják őket Ankara piacán. Az udvaroncok pedig már készülnek a Győzelmi Lakomára. Arra a lakomára, amelynek során II. Mohamed (ellenszegülve a Prófétának) megittasodott a ciprusi bortól, és mivel a fiatal fiúk voltak a gyengéi, magához hívatta Notarasz görög-ortodox nagyherceg elsőszülött fiát. Egy tizennégy éves fiút, aki ismert volt a szépségéről. Mindenki előtt megbecstelenítette, és miután megbecstelenítette, elhozatta a rokonait is. A szüleit, nagyszüleit, nagybátyjait, unokatestvéreit. Előtte fejezte le őket. Egyiket a másik után. Leromboltatta az összes oltárt is, beolvasztatta az összes harangot, minden templomot mecsetté vagy bazárrá alakított át. Hát igen. Így lett Konstantinápolyból Isztambul. Csakhogy az ENSZ-beli Doudouk és az iskoláinkban tanító tanárok erről hallani sem akarnak.

Három évvel később, vagyis 1546-ban elfoglalták Athént, és II. Mohamed itt is mecsetté alakított minden templomot és antik épületet. Athén elfoglalásával befejezték Görögország elfoglalását, amit jó négyszáz éven keresztül birtokoltak és pusztítottak. Később megtámadták a Velencei Köztársaságot, amely 1456-ban a Friulin belül ismét összetalálkozott velük, majd később az Isonzó völgyében is. 1480-ban viszont megint Pugliát ostromolták. Még mindig II. Mohamed parancsára július 28-án Ahmet pasa serege kiszáll Otrantóban, amelyet hiába védett a polgárokból toborzott maroknyi katona, két hét leforgása alatt mindenki elesett. És éppen úgy, mint Konstantinápolyt, itt is mindent letaroltak. Betörték a templomba,

ahol azonnal lefejezték a főpapot, aki éppen Úrvacsorát készült osztani, és a főpap mellett végeztek az összes felszentelt pappal is. Minden fiatal és szép nőt megerőszakoltak, csapatostul falták őket, a többieket pedig lemészárolták vagy rabszolgává tették. Végezetül összegyűjtöttek nyolcszáz tizenöt év körüli túlélőt, és Ahmet pasa sátrához vitték őket, aki a következő választás elé állította őket: „Akartok-e megtérni, vagy inkább meghaltok?” „Inkább meghalok”, válaszolta a tizenhét éves Antonio Grimaldo Pezulla posztószabász, azaz textilmunkás. Erre mindenki elkezdett kétségbeesetten kiáltozni „én-is-én-is”, mire Ahmet pasa beleegyezően elkezdte levágni a fejüket. Egy nap alatt száz fej; nyolc napon át folytatódott így a mészárlás. Mindössze egy bizonyos Bernabei menekült meg, aki egyedülként hajlandó volt áttérni. De nagyon hamar rossz muzulmán lett belőle, és büntetésképpen karóba húzták (így számolt be erről Pietro Colonna a *Commenti sull'Apocalipso* című írásában). A következő évszázad is többé-kevésbé hasonlóan zajlott. Mert 1512-ben Rettenetes (Vérszomjas) Szelim került az Ottomán Birodalom trónjára. Szintén a Testvérgyilkossági Törvény következtében, miután megfojtotta két fivérét, öt unokaöccsét, több kalifát, valamint bizonytalan számú vezírt, majd nemzett egy széles látókörű szultánt, aki meg akarta teremteni az „Európai Iszlám Államot”: Nagy (Dicsőséges) Szulejmánt. Alighogy megkoronázták, ez a Dicsőséges felállított egy négyszázezer férfiból és harmincezer tevéből, valamint negyvenezer lóból és háromszáz ágyúból álló hadsereget. A már iszlamizált Romániából 1526-ban átment a katolikus Magyarországra, és a védők hősiessége ellenére alig negyvennyolc óra alatt szétrombolta a hadseregüket. Budára (ma Budapest) értek. Felégették, és találd ki, hány magyar (férfiak és nők és gyerekek) végezte a most már Isztambulnak nevezett rabszolgapiacon. Százezer. Találd ki, hányan végezték a következő években azokon a piacokon, amelyek Isztambullal vetekedtek, azaz a damaszkuszi, a bagdadi, a kairói és az algíri bazárban! Hárommillióan. De ez sem volt neki elég. Hogy megvalósítsa az Európai Iszlám Államot, felszerelt egy második sereget másik négyszáz ágyúval, és átment Ausztriába. Az ultrakatolikus Ausztriába, amelyet immár a kereszténység védőbástyájának tekintettek. Nem sikerült elfoglalni, bizony. Ötheti

hasztalan ostrom után jobbnak látta visszavonulni. De visszavonulás közben lemészárolt harmincezer parasztot, akiket nem érte volna meg eladni, mivel a rabszolgák piaci ára nagyon sokat esett a hárommillió és százezer elfogott magyar miatt. De alighogy visszavonult, rábízta a flotta reformját a híres kalózra, Khair al-Dinre, ismertebb nevén Barbarossára^{8}, a reform pedig lehetővé tette számára, hogy a Földközi-tengert az iszlám vízi felségterületévé tegye. Úgyhogy miután elfojtott egy palotabeli összeesküvést, megfojtotta az első-, majd a másodszülött fiát, továbbá azok hat gyermekét, azaz az unokáit, 1565-ben rávetette magát Málta keresztény erődjére. Mégsem volt jó semmire, hogy 1566-ban meghalt (éljen!) szívinfarktuszban.

Nem volt jó semmire, mert a harmadik fia lépett a trónra. Megjegyzem, ő nem Nagy (Dicsőséges), hanem Részeges néven volt ismert. És éppen Részeges Szelim uralkodása alatt történt, hogy 1571-ben Lala Musztafa generális meghódította a keresztény Ciprust, és elkövették az egyik legszégyenletesebb aljasságot, amellyel ez az úgynevezett magasabb rendű kultúra valaha is beszennyezte magát. Marcantonio Bragadinónak, a velencei patríciusnak, a sziget kormányzójának mártíromságáról beszélek. Ugyanis, ahogy Paul Fregosi történész elmondja nekünk a Dzsihad című rendkívüli könyvében, Bragadino, miután aláírta a fegyverletételt, elment Lala Musztafához megvitatni a jövő béke feltételeit. Mivel tartotta magát a formaságokhoz, nagy pompával ment oda: díszesen felnyergelt harci ménen, a Szenátus lila tógáját öltötte magára, negyven díszegyenruhás lövész kísérte, és az apródja, a szépséges Antonio Quirini (Quirini admirális fia) díszes, értékes napernyőt tartott a feje fölé. Csakhogy békéről nem igazán esett szó. Mert már készen állt a terv, hogy a janicsárok elrabolják Antonio apródot, és bezárják Lala Musztafa szerájába, ő II. Mohamednél is jobban szerette deflorálni a fiatal fiúkat. Aztán körülvették a negyven lövészt, és a szablyaikkal miszlikbe aprították őket. Szó szerint miszlikbe. Végül pedig letaszították Bragadinót a nyeregből, ott helyben levágták az orrát és a füleit, és így megcsónkítva térdre kényszerítették a győztes előtt, aki élve megnyúzásra ítélte. A kivégzésre tizenhárom nap múlva kerítették sort, az összes ciprusi jelenlétében, akiknek megparancsolták, hogy

segédkezzenek.

A janicsárok gúnyolása közben, akik orr és fül nélküli arcán csúfolódtak, Bragadinónak többször körbe kellett járnia a várost, hatalmas szemeteszsákokat vonszolva, és fel kellett nyalnia a földet, valahányszor elhaladt Lala Musztafa előtt. Aztán érkezett a végső megpróbáltatás. Meghalt, miközben megnyúzták. Lala Musztafa elrendelte, hogy a szalmával kitömött bőrből készítsenek bábut, amit lovagló ülésben feltettek egy tehén hátára, így ismét körüljárta a várost, aztán felhúzták a tengernagyi hajó főárbcára. Az iszlám dicsőségére.

És hát az sem számított semmit, hogy ugyanazon év október hetedikén a feltüzelt velenceiek, összefogva Spanyolországgal, a pápával, Genovával, Firenzével, Torinóval, Parmával, Mantovával, Luccával, Ferrarával, Urbinóval és Máltával, legyőzték Ali pasa flottáját Lepantónál, egy tengeri ütközetben. Az Ottomán Birodalom immár hatalma teljében volt, és a következő szultánok zavartalanul folytatták az európai kontinens elleni támadást. Itt következik Lengyelország, ahová a félholdas hordák kétszer is bejutottak: 1621-ben és 1672-ben. Az európai iszlám állam létrehozásáról szőtt álmuk csupán 1683-ban torpant meg, akkor, amikor Kara Musztafa nagyvezír félmillió katona, ezer ágyú, negyvenezer ló, húszezer teve, húszezer elefánt, húszezer bivaly, húszezer öszvér, összesen húszezer tehén és bika, tízezer juh és kecske, valamint százezer zsák kukorica, ötvenezer zsák kávé, százas nagyságrendű feleség és ágyas és minden vagyona kíséretében ismét betört Ausztriába. Hatalmas tábornok húzta fel (huszonötezer sátor, az övé struccokkal és szökőkutakkal felszerelve), és újból ostrom alá akarta venni Bécsset. Tény, hogy abban az időben az európaiak intelligensebbek voltak, mint manapság, és a franciák kivételével, akik akkoriban is kiegyeztek az Iszlámmal (Szövetségi Szerződéssel, amelyet a Napkirály írt alá, de az osztrákoknak azért megígérte, hogy semleges marad), mind rohantak megvédeni a várost, amit a kereszténység védőbástyájának tekintettek. Mind. Angolok, spanyolok, németek, ukránok, lengyelek, genovaiak, velenceiek, toszkánok, piemontiak, pápisták. Szeptember 12-én jelentették a rendkívüli győzelmet, ami menekülésre kényszerítette Kara

Musztafát, hátrahagyva a tevéit, elefántjait, megfojtott feleségeit és ágyasait, és...

Nos... hogy elkerülje, hogy a feleségei és az ágyasai a hitetlenkutyák kezére kerüljenek, Kara Musztafa megölte őket. Egyiket a másik után. Vegyük észre: Európa jelenlegi előzőnlése nem más, mint ennek a terjeszkedésnek egy másik arca. Ugyanaz a birodalmi látásmód, ugyanaz a gyarmatosítás. Csakhogy álnokabb. Alattomosabb. Mert most nem mai Kara Musztafák és Lala Musztafák és Ali pasák és Nagy Szulejmánok és janicsárok jellemzik. Vagyis nem csak Bin Ládenek, Szaddám Huszeinek, Arafatok, az-Zarkávik, Jaszin sejkek, és terroristák, akik felhőkarcolókkal vagy autóbuszokkal együtt repítenek minket a levegőbe. Leginkább és elsősorban bevándorlók, akik betelepítenek a házaikba. Anélkül, hogy bármi tiszteletet mutatnának a törvényeink iránt, ránk kényszerítik a saját törvényeiket. A szokásaikat, az Istenüket. Mit gondolsz, hányan élnek közülük az európai kontinensen, azaz azon a részen, amely az Atlanti-óceán partvidékétől az Urál hegyvonulatáig húzódik? Körülbelül ötvenhárommillióan. Az Európai Unióban belül nagyjából tizennyolcmillióan. (De van, aki húszat mond.) Az Európai Unióban kívül eső területen harmincötmillióan. Ehhez tartozik Svájc, ahol a népesség több mint tíz százalékát teszik ki, Oroszország, ahol ez az arány tíz és fél százalék, Grúzia, ahol tizenkettő, Málta szigetét, ahol tizenhárom százalék, Bulgária, ahol a lakosság tizenöt százalékát teszik ki. Cipruson tizennyolcat, Szerbiában tizenkilencet, Macedóniában harmincat, Bosznia-Hercegovinában hatvanat, Albániában kilencvenet, Azerbajdzsánban kilencvenhárom és felet... Csak Portugália van szűkében bevándorlóknak, ott fél százalék az arányuk, és Ukrajna, ahol 0,45 százalék, Lettország, ahol 0,38, Szlovákia, ahol 0,19, Litvánia, ahol 0,14 százalék. És Izland, ahol 0,04 százaléknál tesznek ki. Boldog izlandiak! De mindenhol (Izlandon is) szemlátomást gyarapodnak. És nemcsak azért, mert az invázió rendületlenül zajlik, hanem azért is, mert a muzulmánok alkotják a világ legtermékenyebb etnikai és vallási csoportját. Ehhez hozzátartozik a poligámia pártolása, valamint az a tény, hogy a Korán a nőkben mindenekelőtt az anyaméhet látja.

Az életét kockáztatja, aki ezt a témát érinti. A leigázott Európában az iszlám termékenysége olyan tabu, amelyet senki nem mer felemlíteni. Ha megpróbálsz, egyenesen a bíróságra kerülsz, rasszizmusért-idegengyűlöletért-blaszfémiáért. Nem véletlen, hogy a Párizsban ellenem kezdeményezett per vádpontjai között volt egy mondatom (kíméletlen, elfogadom, de pontos), amelyet így fordítottak franciára: „Il se multiplient comme les rats. Szaporodnak, mint a patkányok.” De semmiféle szabadságtipró per nem képes ezt eltagadni, hiszen ők maguk büszkélkednek vele. Ahogy azt a tény sem, hogy az utóbbi ötven évben a muzulmánok száma 235 százalékkal nőtt (a keresztényeké csak 47 százalékkal). Hogy 1996-ban egymilliárd-négyszáznyolcvanhárommilliós voltak, 2001-ben egymilliárd-hatszázhuszonnégy milliós, 2002-ben egymilliárd-hatszázötvenhétmilliós. (2003-ról még hiányoznak az adataim, de feltételezem, hogy az évi harminchárommilliós ütemet tartva legalább egymilliárd-hatszázkilencvenmilliós vannak.) Egyetlen szabadságtipró bíró sem hagyhatja figyelmen kívül az ENSZ által közreadott adatokat, amelyek alapján a muzulmánok éves növekedési aránya 4,6 és 6,4 százalék között mozog. Hogy elhiggyük, elég arra gondolnunk, hogy a volt Szovjetunió legsűrűbben lakott régiói a muzulmánok által lakott részek, kezdve Csecsenfölddel. Hogy Koszovóban a hatvanas években a muzulmánok aránya hatvan százalék volt, a kilencvenes években pedig kilencven százalék, mára pedig már százszázaléknyian vannak. Semmilyen szabadságtipró törvény nem képes megcáfolni, hogy pontosan a hetvenes–nyolcvanas évek mindent felülmúló termékenysége következtében a síiták képesek voltak birtokukba venni Bejrútot, megfosztani hatalmától a keresztény-maronita többséget. Még kevésbé lehet letagadni, hogy az Európai Unióban a muzulmán újszülöttek aránya minden egyes évben tíz százalék, hogy Brüsszelben eléri a harminc százalékot, Marseille-ben a hatvanat, és hogy a különféle olasz városokban ez az arány drámaian emelkedik, olyannyira, hogy Allah jelenleg ötszázezer unokájának a száma Olaszországban 2015-ig legalább egymillióra fog emelkedni. {9}

Azt mondtam, „legalább”, mivel 1993-ban Venetóban és Lombardiában az iskolákban a bevándorlók gyermekeinek száma

harmincezer volt, idén kétszáznyolcvanháromezer. Piemontban, Liguriában, Toszkánában nagyjából hasonló a helyzet. Milánóban az iskolások tíz százalékát teszik ki. Mantovában pont ilyen vagy hasonló a helyzet. Bresciában egy hétszáz fős oktatási intézmény diákjai közül háromszáznegyvennyolc albán, vagy algériai, vagy marokkói. Az etnikai összetétel miatt Ivreában, Piemontban egy magángimnázium több magrebi származású tanárt kezdett alkalmazni, minden ebből származó nehézség dacára. Az újonnan érkezettek nem beszélnek még olaszul, és ahhoz, hogy rendesen lehessen tanítani őket, legalább négy vagy öt hónapra van szükség. Ha olyankor iratkoznak be, amikor a tanév már megkezdődött, semmit nem értenek az órákból. Ahhoz, hogy azt lehessen mondani nekik, hogy „Nyissátok ki a füzeteteket”, a tanítónak mímelnie kell a mozdulatot, hogy megértsék. Ez a mi diákjainknak árt, mert amíg arra várakoznak, hogy a társaik elsajátítsák a nyelvet, nem tudnak megfelelően haladni a tananyaggal. Hátráltatja őket azért is, mert az igazi értetlenséget azokban a helyzetekben fogják leginkább megtapasztalni, amikor a humanista felfogás kerül majd szóba: Európa és ezen belül a keresztény kultúra. Hogyan fogják elmagyarázni, amikor muzulmánok is vannak az osztályban (és az esetek legnagyobb részében ott vannak) Dante Isteni színjátékát, Manzoni-tól A jegyeseket? Hogyan lehet elmagyarázni a festményeinket, amelyek tele vannak Krisztusokkal és Szűz Máriákkal és szentekkel, vagy például Botticelli ruhátlan Vénuszát? Hogyan lehet elmagyarázni a Történelmünket, példának okáért a keresztes háborúk mibenlétét, nyugati, azaz keresztény szemszögből? A nagyobbacsók időnként fel is lázadnak. Azt mondják, hogy nem igaz, mert a Szent Sír a muzulmánoké volt, hogy Krisztus az iszlám egyik prófétája volt, hogy senki nem feszítette Őt keresztre. És akkor még nem is beszéltünk a vegyes osztályok problematikájáról, amikor a szülők nem akarják egy osztályteremben látni a fiúkat és a lányokat. S kislányok és tini lányok, akik nem akarnak tornaóra-ra menni, úszni meg pláne nem. És a számuk minden évben egyre nő. Nő, nődögél, és az olasz diákok szülei (vagy francia, vagy angol, vagy német, vagy spanyol szülők és így tovább) azt kérdezzétek maguktól: „Most akkor nekik kell integrálódniuk, vagy nekünk kell integrálnunk?!”

A helyzet ma úgy fest, hogy nekünk kell integrálódnunk. 1974-ben Boumediène, aki három évvel Algéria függetlenné válása után puccsal távolította el Ben Bellát, beszédet mondott az ENSZ közgyűlése előtt, és minden udvariaskodás nélkül bejelentette: „Egy nap emberek milliói fogják elhagyni a déli féltékét, hogy előzőljék az északi féltékét. És nem feltétlenül baráti szándékkal. Mert azért özönlenek majd be, hogy meghódítsák. Azzal fogják meghódítani, hogy a saját fiaikkal népesítik be. Asszonyaink méhe hozza majd el számunkra a győzelmet.” Ami azt illeti, semmi újat nem mondott. Semmi korszakalkotót. Az Anyaméh-stratégia, ami emberi lények exportálását és bőséges számú gyermek nemzését jelenti, mindig is a legegyszerűbb és legbiztosabb módja volt egy terület birtokbavételének, egy ország megszállásának, a népesség cseréjének vagy leigázásának. És a Nyolcadik Századtól kezdődően az iszlám terjeszkedés mindig is ennek a stratégiának az árnyékában fejlődött. Nem ritkán nemi erőszak révén, vagy az ágyasság intézményén keresztül. Gondoljunk arra, amit a megszálló harcosaik és seregeik műveltek Andalúziában, Albániában, Szerbiában, Moldáviában, Bulgáriában, Romániában, Magyarországon, Oroszországban. És Szicíliában, Szardínián, Pugliában, Provence-ban is. Kasmírban, Indiában is, és Kína bizonyos részein. Nem beszélve Afrikáról, Egyiptomtól a Magreb egész területén át. Az Ottomán Birodalom hanyatlásával az Anyaméh-stratégia lendületét veszítette, ezért Boumediène beszéde úgy hangzott, mint valami trombitaszó, hogy felrázza a feledékenyeket. És valóban, még ugyanebben az évben az Iszlám Konferencia Szervezete egy határozattal zárta a kongresszusát Lahorban, ami annak a tervét tartalmazta, hogy a bevándorlók áradatát az európai kontinensen (abban az időben szerény áradat volt) „demográfiai túlsúlyá” változtassák. És ez a terv mára előírássá vált. Európa minden egyes mecsetjében buzdítás kíséri a pénteki imát, ami arra ösztökéli a muzulmán nőket, hogy „mindegyik szüljön legalább öt gyermeket”. Hát, öt gyermek nem kevés. Egy olyan bevándorló esetében, akinek két felesége van, már tízet jelent. Vagyis legalább tízet. Egy olyan bevándorló esetében, akinek három felesége van, tizenöt. Vagy inkább legkevesebb tizenöt. És ne mondd nekem, hogy a poligámia nálunk tiltott, mert ezzel csak

feltüzeled a felháborodásomat. Emlékeztetek, hogy ha egy olasz, vagy egy francia, vagy egy angol stb. lesz bigámista, mehet a börtönbe. De ha te algériai, vagy marokkói, vagy pakisztáni, vagy szudáni, vagy szenegáli stb. bigámista vagy, egy ujjal sem nyúlnak hozzád.

1993-ban Franciaország hozott egy törvényt, amely tiltja a poligámisták bevándorlását, és engedélyezi azok visszatoloncolását, akik már bejöttek az országba, és már több feleséggel élnek ott. De a Politikai Korrektség együgyűi és az áldozatkultusz hirdetői visítózni kezdtek az Emberi-Jogok és a Vallási-Etnikai-Sokszínűség nevében. A törvényhozókat intoleranciával, rasszizmussal, idegengyűlölettel, neokolonializmussal vádolták, és Franciaországban ma mindenhol ott találsz a bigámista bevándorlókat. Európa többi részén hasonlóképpen. Beleértve Olaszországot is, ahol a büntető törvénykönyv 456. Cikkelyének értelmében öt évig terjedő börtönbüntetéssel sújtják őket, de ahol még soha senki nem látott poligámia miatti vádemelést vagy kitoloncolást. Tudok egy magrebiről, aki Toszkánában él, nem messze az én házamtól, két vagy három feleségével és vagy tucatnyi gyerekekkel él együtt. (A gyerekek száma azért bizonytalan, mert egyik születik a másik után. A feleségek száma pedig azért, mert soha nem mutatkoznak együtt, és a csadron kívül még nikábot, azaz egy olyan maskarát is viselnek, ami az orruk tövéig eltakarja az arcukat, úgyhogy teljesen egyformának tűnnek.) Egy nap megkérdeztem a Rendőrségen egy rendőrtisztet, hogy ennek a magrebinek vajon mi okból engedik, hogy megsértse a 456-os Cikkelyt. A válasz ez volt: „A közrend okán.” Szép megfogalmazás, ami egyszerű szavakra lefordítva azt jelenti: „Azért, hogy ne csináljunk ellenséget belőlük, ne bosszantsuk fel a honfitársait meg a pártfogóit.” És ami még őszintebben így hangzik: „Félelemből.”

Így megy ez. Európa, amely letargiába süllyedt, miközben olyan magasra csaptak már benne a lángok, mint az ókori Trójában, felélesztette azt a kórt, amelyet az elmúlt században a fasiszták okoztak, a nem fasiszta olaszok is, a náci és a nem náci németek, a bolsevikok és a nem bolsevik oroszok. És ami ma azokat is árulóvá teszi, akik nem akarnak árulóvá lenni: a félelem. A félelem halálos betegség. Olyan betegség, amelyet a megalkuvás, a

meghunyászkodás, a köpönyegforgatás és természetesen a gyávaság táplál, és több áldozatot szed, mint a rák. Egy betegség, amely a rákkal ellentétben fertőző, és bárkire lesújthat, aki az útjába kerül. Szörnyű eseteket láttam az elmúlt két évben, mind a félelemnek estek áldozatul. Láttam olyan vezetőt, aki előbb bátran felemelte a hangját, aztán félelemből felemelte a fehér zászlót. Láttam liberálisokat, akik a laicizmus lovagjának tartották magukat, aztán félelemből a Koránt kezdték dicsérni. Láttam barátokat vagy feltételezett barátokat, akik előbb óvatosan ugyan, de felsorakoztak mellettem, aztán félelemből hátraarcot csináltak, cenzúrázták saját magukat. De a legszörnyűbb dolog, amit láttam, azoknak a félelme volt, akiknek védeniük kellene a gondolat és a szólás szabadságát.

Az elmúlt nyáron Firenzében don Roberto Tassi, a Santa Margherita plébánosa (arról a kis templomról van szó a Via del Corsón, ahol 1274-ben Dante Alighieri először pillantotta meg Beatricét) két megható cédulát függesztett ki. Az egyiket a főoltárnál, és így szólt: „Üdvözlégy, ó, Kereszt, a mi egyetlen reményünk! Itt mindannyiunkat el akarnak pusztítani!” A másik cédulát a templomtérben, ami a Két Torony lerombolása előtt készült képpel kiegészítve felbecsülhetetlen tanulsággal szolgál: „Az Iszlám teokrácia. A teokrácia tagadja a demokráciát. Tehát az Iszlám demokráciaellenes.” Don Tassi nagyon szimpatikus pap. Hogy megértsük, mennyire szimpatikus, elég, ha annyit tudunk róla, hogy csak miséhez viseli a papi talárt, vagy az olyan eseményeken, mint a Húsvét előtti házszentelők. Ezekén az eseteken kívül a földeken dolgozó parasztokhoz hasonlóan öltözik. Elég, ha meghallgatjuk, mit mond a vasárnapi prédikációiban. „Drága fiaim! Az ateizmus nagy szolgálatot tett az Egyháznak. Mert megvonta tőle az e világi hatalmat, és rászorította, hogy kizárólag Istennel foglalkozzon, semmi mással!” Vagy: „Milyen angyalok és arkangyalok repkednek az égben, akik könyveket adnak bárkinek is, beleértve a tevehajcsárt!{10}. Ilyen angyalok nincsenek. Csak Jézus Krisztus van, a Mi Atyánk Fia és a szabadság tanítója.” Vagy: „Kimondjuk hangosan és érthetően: a demokrácia felnyitotta az emberek szemét.” Olyasvalaki tehát, akinek az van a száján, ami a szívében. És a szívében rejlő igazság, vagyis az, ami a száján is kijön, ezt mondatja vele az iszlámról. Tudós érvek ezek. Szegényes kis

házában nincs se házvezetőnő, se templomszolga, senki sincs, aki segítené elmosogatni a tányérokat vagy felsöpörni a kis templom padlóját, de halmokban állnak benne a könyvek, és a különféle írások a tevehajcsár szúráiról. „Elnéző és irgalmas iszlám? Drága fiacskáim, valaki vagy muzulmán, vagy nem az. Ha az, akkor engedelmeskednie kell a Koránnak. És nekem a Korán nem tűnik egy békeszerető könyvnek. Olvassátok csak, olvassátok!” Szóval így magyarázza Don Tassi a maga sajátos módján, hogy egy teokrácia kezében a vallás csak arra jó, hogy tudatlanságban tartson minket, megfosszon minket az ismeretektől, megölje bennünk az intellektust. Minden polgári személynek térden állva kellett volna köszönetet mondania neki. Nem mindennap esik meg, hogy találunk egy papot, aki a laicizmus elveit jobban a szívében viseli, mint a katolikus hittételeket. De a sokszínű zászlók alatt vonulók, egy globalizációellenes francia vezényletével, akinek szokásává vált, hogy más házában parancsolgasson, a zsarolás és a gúny minden válfaját felvonultatták ellene. Mindezt úgy, hogy az égvilágon senki nem emelt szót a védelmében. Ennyit a sajtóról. Egy római napilap ezzel a címmel közölte a hírt: „Keresztes hadjárat az Iszlám ellen.” Egy firenzei pedig így: „Elég az iszlámellenes plébánosból!” Megvallom, abban az álomban, amit Allah fiai annyi év óta dédelgetnek, hogy a levegőbe röpítik a Giotto tornyokat vagy a Pisai Ferde Tornyot vagy a Szent Péter-székesegyház kupoláit, vagy az Eiffel-tornyot, vagy a Westminster-apátságot, vagy a Kölni Dómot és így tovább, én óriási ostobaságot látok. Mi értelme lerombolni annak a gyarmati területnek a kincseit, amely immár hozzájuk tartozik? Olyan provinciáéit, ahol a Korán az új Tőke, Mohamed az új Karl Marx, Bin Ládén az új Lenin, és Szeptember Tizenegyedike jelenti az új Bastille ostromát?

2. fejezet

Azt, hogy az Eiffel-torony lerombolásának álma mekkora ostobaság, 2002 tavaszán értettem meg, azaz amikor A harag és a büszkeség megjelent Franciaországban, ahol egy regényíró ellen éppen akkor emeltek vádat azért, mert azt mondta, hogy a Korán a világ legostobább és legveszélyesebb könyve. És ahol 1997-ben, utána 1998-ban, majd 2000-ben, és 2001-ben ismét elítélték (azt a rasszista, idegengyűlölő, istenkáromló stb.) Brigitte Bardot-t, mert azt mondta vagy írta, aminek az ismételésébe szegény Brigitte soha nem fárad bele, hogy a muzulmánok elrabolták a hazáját, hogy a francia templomok helyére mecseteket állítottak még a legtávolabbi falvakban is, hogy a Miatyánkot a műezzin rikoltozása váltotta fel, hogy a toleranciának a demokratikus rendszerekben is van határa, hogy a halál-vágás maga a barbarizmus... (Apropó: valóban az. Az, és sajnálattal mondom, hogy a sehitá is az. Azaz a zsidó változata, amely ugyanazzal az eljárással történik, az állatok megfojtásából áll, és elkábítás nélkül, vagyis lassú halállal végzik ki. Nagyon lassan, kivéreztetve. Ha nem hiszed, menj egy sehitá vagy egy halál-vágóhídra, és figyeld meg azt az agóniát, ami mintha soha nem akarna véget érni. Amit szívszaggató pillantások kísérik, és csak akkor fejeződik be, amikor a bárnyban vagy a borjúban már nincs egy csepp vér sem. Így, ezen a ponton a hús már „tisztá”, szép fehér, tiszta...)

Egyszóval, megértettem, még mielőtt vádat emeltek volna ellenem, ahogy a regényíró ellen vagy Brigitte Bardot ellen. Mert tudod, ki volt az első, aki elkezdte hordani a tűzifát a máglyámhoz? Ugyanaz a párizsi hetilap, amelynek a szerkesztője hozzájárult a könyv előzetes részleteinek publikálásához. És tudod, hogyan hordta oda a tűzifát? Az én szövegem mellett hozta le a francia Accursio barátok vádbeszédét. Újságírókét, pszichoanalitikusokét, iszlámkutatókét, filozófusokét, sőt álfilozófusokét, politológusokét, mindenféle -lógusét. (Nem ritkán arab nevük volt. Néha zsidó.) Tudod, ki gyújtotta meg a máglyát? Egy szélsőbaloldali folyóirat, amely egy teljes címlapot szentelt nekem az ítélet-cikk címével (természetesen óriási betűkkel): „Anatomie d'un Livre Abject. Egy

visszataszító könyv láttelele”. Tudod, mi történt rögtön ezután? Az történt, hogy noha az undorító-könyvet vitték, mint a cukrot, sok Allah fia követelte, hogy vegyék ki a kirakatokból, tüntessék el a könyvespolcokról, és sok megfélemlített könyvárús arra kényszerült, hogy titokban árulja. Ami a pert illeti, nemcsak az MRAP, azaz a Mouvement contre le Racisme et pour l’Amitié entre les Peuples, Mozgalom a Rasszizmus ellen, a Népek közötti Barátságért (sic!) muzulmánjai által benyújtott feljelentés miatt robbant ki, hozzá jött még a Licra (Nemzetközi Liga a Rasszizmus és az Antiszemitizmus ellen) zsidó szervezet feljelentése is. Az MRAP muzulmánjainak követelése az volt, hogy minden példányt kobozzanak el, és (feltételezem) égessenek el. A Licra zsidói azt kérték, hogy mindegyikre írják rá: „Vigyázat! Ez a könyv ártalmas lehet az Ön mentális egészségére!” Vagyis valami olyasmit, mint ami a cigarettásdobozokat csúfítja: „Vigyázat! A dohányzás súlyosan károsítja az egészséget!” Emellett kérték, hogy ítéljenek egy év börtönbüntetésre, kártérítéssel megtoldva, ami majd az ő zsebükbe kerül... Nem ítélték el, tudjuk. Egy eljárási hiba megmentett a börtöntől, a kártérítéstől, az elkobzástól, a cigarettásdobozokat elcsúfító figyelmeztetésekhez hasonló feliratoktól. Ráadásul a bíró figyelemre méltó józansággal hívta fel a figyelmet arra, hogy az első kiadás alig negyvennyolc óra leforgása alatt elfogyott, hogy az ez után következő kiadásokat megállíthatatlanul vásárolják, tehát ha megpróbálnának egyet is teljesíteni a követeléseik közül, az olyan lenne, mint bezárni a tyúkólat, miután a tyúkok már kiszöktek. Ez azonban nem teszi semmissé azt a tényt, hogy a Licra zsidói éppúgy akarták a vádemelést, mint az MRAP muzulmánjai. Azokban a napokban sokat gyötrődtem ezen, valóban. Egyre csak csóváltam a fejem, és azt ismételtetem magamban: nem-értem, nem-értem. Valóban nehéz volt megérteni. A Licra Accursio barátai jól ismerhették az én j’accuse-ömet az antiszemitzizmus ellen, ami Franciaországban is felfordulást keltett, és éppen a felfordulás következtében indították el a „thankyouoriana” internetes oldalt... Azt is jól tudták, hogy éppen emiatt megsokszorozódtak az ellenem irányuló életveszélyes fenyegetések. És még ma sem bocsátok meg nekik. De bizonyos szempontból ma már megértem őket.

Megértem őket, mert ha valakinek a nagyszülei meghaltak Dachauban vagy Mauthausenben, akkor nem könnyű bátornak lennie egy olyan országban, ahol több mint háromezer mecset áll. Ahol az iszlám rasszizmus, azaz a hitetlen-kutyák elleni gyűlölet uralkodik, és nem emelnek ellene vádat, nem ítélik el. Ahol a muzulmánok nyíltan kinyilváníthatják: „Ki kell használnunk azt a demokratikus teret, amelyet Franciaország kínál, ki kell aknáznunk a demokráciát, azaz felhasználni arra, hogy területet szerezzünk.” Ahol nem egy azt is hozzáteszi: „Európában a náci beszédmód nem talált megértésre. Vagy nem mindenki részéről. Gyilkos örültségnek tartották, Hitler mégis nagy ember volt.” Ahol sokan vannak, akik el akarják törölni a francia alkotmány azon cikkelyét, amely 1905 óta szigorúan elválasztja az egyházat az államtól, és a cikkellyel együtt minden törvényt, amely tiltja a poligámiát, a feleség eltasztását, az iskolákban folytatott vallási hittérítést. Ahol tíz éve Colmarban egy francia–török lányt a saját családjá, azaz az anyja, fivérei, nagybátyjai köveztek halálra, mert a szerelme katolikus volt, és ő hozzá akart menni. („Jobb holtan, mint megbecstelenítve” – ennyit fűzött hozzá a család.) Ahol 2001 novemberében, azaz két hónappal szeptember tizenegyediké után, Galériában, Korzikán egy francia–marokkói diáklányt az apja huszonnégy késszúrással végzett ki, mert arra készült, hogy hozzámegy egy katolikus korzikaihoz. („Jobb az életfogytiglan, mint a szégyen” – hangzott az apa kommentárja.) Ahol 1994-ben a Chanel divatház tervezőjének hivatalosan bocsánatot kellett kérnie a muzulmán közösségektől, és több tucat gyönyörű ruhát megsemmisítenie, mert a nyári kollekció kelméire díszítésként Korán-versek voltak hímezve vagy nyomtatva, arab nyelven. Ahol nemrég arra köteleztek egy parasztot, hogy távolítsa el a búzaföldjén álló keresztet (a saját tulajdonában lévő mezőről), mert „a vallási szimbólum látványa feszültséghez vezet a muzulmánokkal”. Ahol az iszlám arrogancia törölni akarja Voltaire és Victor Hugo „szentségtörő” szövegeit az iskolai tananyagból. A biológia tananyagának szentségtörő szövegeivel együtt, amely tudomány „szemérmetlen, mert a testtel és a nemiséggel foglalkozik”. A biológia mellett a torna- és úszásórákat is kifogásolják, mert ezeket a sportokat nem lehet burkában vagy csadorban úzni.

A legkevésbé sem könnyű egy olyan országban hősnek lenni, ahol a muzulmánok aránya sok helyen nem a hivatalos tíz százalék, hanem harminc vagy egyenesen ötven. Ha nem hiszel nekem, menj el Lyonba, vagy Lille-be, vagy Roubaix-ba, vagy Bordeaux-ba, vagy Rouenba, vagy Limoges-ba, vagy Nizzába, vagy Toulouse-ba, vagy még jobb, ha Marseille-be, ami lényegében már nem is francia város. Arab város, egy magrebi város. Menj csak, és nézd meg a legközpontibb negyedét, a Bellevue Pyat-ot, ami mára mocskos és züllött nyomornegyeddé vált, kaszba lett, azaz iszlám erőd, ahol péntekenként már az úton sem tudsz végigmenni, mert a nagymecset nem elég nagy ahhoz, hogy a hívek elférjenek benne, és sokan a szabadban imádkoznak. És ahová a rendőrök nem hajlandók bemenni, mondván: „C'est trop dangereux. Túl veszélyes.” Menj, és nézd meg a híres Rue de Bon Pasteurt, ahol minden nő le van fátyolozva, minden férfi dzsalabát hord, és hosszú szakállat, és turbánt, és egyre többen töltik reggeltől estig a kávéházakban az időt, henyélnek a televízió előtt, amely arab programot sugároz. Menj, és nézd meg az Edward Quinet Kollégiumot, ahol a diákok kilencvenöt százaléka muzulmán, és ahol a múlt évben egy Nyma nevű tizenöt éves lányt az osztálytársai botokkal vertek meg, aztán bedobták a szemégyűjtőbe, mert farmert viselt. A szemégyűjtőt pedig kis híján felgyújtották. Azért mondom, hogy „kis híján”, mert az iskola igazgatója, Jean Pellegrini a megmentésére sietett, és ezért két ökölcsapást kapott. (Tudod ki húzott be neki? Nyma fivére.) Igen, megértem őket, a Licra hálátlanjait. A kényszerű együttműködés mindig félelemből születik. Az ő esetük engem mégis azokra a harmincas évekbeli német zsidó bankárookra emlékeztet, akik azt remélve, hogy így megmenekülhetnek, Hitlernek kölcsönöztek pénzt. És akik ennek ellenére a krematóriumok kemencéiben végezték. És most térjünk át a Westminster-apátságra!

Azt, hogy a Westminster-apátság lerombolásának álma egy újabb ostobaság, 2003 tavaszán értettem meg, amikor a londoni Times publikálta a cikkemet, amelyben nekiestem az európaiak amerikaellenességének, és ezzel egyidejűleg kifejeztem kétségeimet a Szaddám Huszein ellen indított háború célszerűségéről. Ezt a háborút Irak felszabadításáért vívjuk – mondta Bush és Blair. Azért vívjuk, hogy szabadságot és demokráciát vigyünk Irakba, ahogy

Hitler és Mussolini idejében vittünk Európába és Japánba. És ennek a cikkem egy bizonyos ponton ellentmondott: tévednek. Én hagynám az irakiakat főni a saját levükben. Mert a szabadság és a demokrácia nem két csokiszelet, amit ajándékba adunk azoknak, akik nem ismerik, és nem is akarják megismerni, azoknak, aki nem esznek ilyet, és nem akarnak enni belőle. Európában sikerrel járt a művelet, mert Európában a két csokiszelet olyan étel volt, amit jól ismertünk, érték, amit létrehoztunk, elvesztettünk, és újra meg akartuk találni. Japánban sikerrel járt, mert az erős kötelékek ellenére, amelyek egy tekintélyelvű rendszerhez fűzték, Japán már az 1800-as évek második felétől kezdődően elindult a haladás irányába vezető úton. A két csokiszelet már csak elfogyasztásra várt. Megértésre és elfogyasztásra. A szabadságot és a demokráciát, kedveseim, akarni kell. És ahhoz, hogy akarjuk, tudni kell, mi az, érteni kell a fogalmat. A muzulmánok kilencvenöt százaléka elutasítja a szabadságot és a demokráciát, nemcsak azért, mert nem tudják, miről van szó, hanem mert akkor sem értik, ha megpróbálsz elmagyarázni nekik. Olyan eszmék ezek, amelyek túlságosan szembenállnak mindazzal, ami a teokratikus totalitarizmus alapja. Túlságosan idegenül hat az iszlám ideológiai szövetében. Ebben az ideológiai szövetben Isten parancsol, nem emberek. Isten dönt az emberek sorsáról, nem maguk az emberek. Egy Isten, aki nem hagy helyet a választásnak, az észnek, a gondolkodásnak. Egy Isten, akinek az emberek nem a fiai: az alattvalói, rabszolgái. Bush és Blair valóban azt hiszik, hogy Bagdadban úgy fogadják majd a seregeiket, ahogy mi fogadtuk őket hatvan évvel ezelőtt az európai városokban, csókokkal és ölelésekkel, virágokkal és tapssal?! És ha így történne is (Bagdadban minden megtörténhet), mi történik azután? A legutóbbi „választásokon” a szavazataik „száz százalékát” Szaddám Huszeinnek adó irakiaknak több mint kétharmada síita, és egy Iraki Iszlám Köztársaság létrehozásáról álmodoznak, vagyis az iráni minta pontos másáról. És kérdem önöket: mi van akkor, ha ahelyett, hogy Irak felfedezné a szabadság eszményét, ahelyett, hogy megértené a demokrácia eszményét, egy második Afganisztán lesz belőle, vagy egy második Vietnam? Vagy még ennél is rosszabb: ha ahelyett, hogy hagynák, hogy meggyökerezzen köztük a Pax

America, azaz egy béke, amely jól-rosszul, de a szabadság és a demokrácia eszméjén alapul, ez a feltételezett második Vietnam tovább terjed, és az egész Közel-Keletet a levegőbe repíti? Törökországtól Indiáig megállíthatatlan láncreakciót indít be...

Ebben a cikkben kifejeztem azt a félelmemet is, hogy ifjabb George Bush egy gyermeki ígéret miatt vállal kockázatot, amit rögtön az Öböl-háború után tehetett, azaz amikor Szaddám Huszein megkísérelte megöletni idősebb George Busht. („Papa, ha én is elnök leszek, megbosszullak. Térdre kényszerítem azt a hóhért, drágán meg fog fizetni! A Bibliára esküszöm.”) És noha egy nagyon hosszú cikkről volt szó, a londoni Times kiemelt helyen közölte. Azt a cikket, amelyet az Egyesült Államokban, Olaszországban és Európa több országában is publikáltak. Csakhogy az Egyesült Államokkal és Olaszországgal és Európa más országaival ellentétben az „egyenlő-bánásmód” pajzsa mögé húzódva. Azaz a képmutatás, sőt álszentség vértje mögül, amivel manapság minden állásfoglalást semlegesítenek, belecsempészik a behódolás mindenféle formáját, és az információt átformálják dezinformációvá. A cikk illusztrációjaként ugyanis olyan fényképeket választottak, amelyek a római békefelvonuláson készültek. Volt köztük egy, amelyen három fajankó egy ábrát emel a magasba az Amanita Phalloidesről, a gyilkos galócáról. Ennek a gombának olyan magas a méregtartalma, hogy egyenesen a Teremtőhöz juttat bárkit. A gomba kalapja alá, azaz a szár csúcsára az én fejem került, amelyet egy fotóból vágtak ki. A fejem fölött a felirat: „Amanita Fallaci”. Alul, azaz a szár gyökerénél koponya, keresztben elhelyezett sípcsontokkal. A koponya mellett felirat: „Halálos-Méreg”. És a fénykép alatt, a lap alján egy zagyva támadás az Angliai Muzulmánok Tanácsa titkárának, Ikbál Sacranie imámnak az aláírásával: „Miss Fallaci, az ön meglátásai sértést jelentenek a muzulmán pacifisták számára.”

De mi csodálkoznivaló van ezen? Az iszlámmal a londoni Times mindig is nagyon, nagyon nagylelkű volt. Már a Nyolcvanas Években helyt adott az olyan dorgálásoknak, mint amelyet a Londoni Nagymecset főfelügyelője intézett Margaret Thatcherhez, amiben tudatta, hogy az „Egyesült Királyság muzulmánjai nem tűrhetik sokáig azt a külpolitikát, amellyel a Miniszterelnök megsérti az ő pániszlám érzelmeiket”. Annak megértéséhez, hogy mi történik a La

Manche csatorna túloldalán, elég megállni néhány percre a Hyde Parkban a Szónokok Sarkánál, amelyet azoknak az állampolgároknak tartanak fenn, akiknek kedvük támad nyilvánosan kifejezni az eszméiket.

A régi szép időkben szocialistákat találhattál itt, akik a szocializmusról beszéltek, feministákat, akik a feminizmusról beszéltek, ateistákat, akik az ateizmusról beszéltek. Ma kamikazejelölteket vagy mollákat találsz itt, akik a gondolatszabadság nevében (amit tőlem még gombafejű posztterekkel is megtagadnak), a dzsihádot magasztalják, és a hitetlen-kutyák megölésére buzdítanak. Elég, ha megfigyeljük a „bobbykat”, vagyis a londoni rendőröket. Ma sok „bobby” muzulmán nő (egy városi szabályzat előírja, hogy nagy számban alkalmazzák őket), és csak néha veszik fel a hagyományos sisakot, ami az egyenruhához jár. Szinte mindig hidzsáb helyettesíti, azaz egy kendő, amely befedi a haját, a homlokot, a füleket, a nyakat... Végezetül elég, ha felidézzük, hogy az iszlám offenzíva stratégiai bázisa Európában nem Franciaország, azzal a rengeteg marseille-ivel és a hivatalosan tízszázaléknyi muzulmánjával. Anglia az, a maga szerény két és fél százalékával. Mert Angliában, és nem Franciaországban élnek ennek az offenzívának az agytrösztjei. A teológusok és az ideológusok, akik az elméleteket gyártják hozzá. Az imámok, akik irányítják. A politikusok, akik támogatják. Az újságírók és értelmiségiek és kiadók, akik, illetve amelyek propagálják. Az olajbankárok és a bájgúnárok, akik finanszírozzák, azaz a sejkék, az emírek, a szultánok, akik London legszebb palotáit és szállodáit birtokolják.

Itt laknak a világ legveszélyesebb terroristái is. Az al-Kaida, az al-Anszar, a Hamász tagjai, akiket még az igazán iszlamizált Franciaországból is száműztek. Olyan egyének, akiknek a származási országuk (például Egyiptom, vagy Algéria, vagy Tunézia, vagy Marokkó) már évek óta kéri a kiadatásukat, hogy bíróság elé állíthassa őket, de akiket London nem ad ki, mert vagy „politikai menekültek”, vagy már honosított állampolgárok. (Egyikük, akik a finsburyi mecset imámja, 1998-ban négy nyugati túszt gyilkoltatott meg Szanaában.) És akkor még nem számoltunk a valódi, pakisztáni, vagy afgán, vagy jordániai, vagy palesztin, vagy szudáni,

vagy szenegáli, vagy magrebi bevándorlókkal, akik tartózkodási engedéllyel élnek Angliában. Kétmillióan, mai állás szerint. Akiknek a túlnyomó többsége egyáltalán nem törekszik a beilleszkedésre. Mert hiába prédikálnak ott is az etnikai-vallási-kulturális-sokszínűség-társadalmáról, a muzulmánok ott is azzal válaszolnak, hogy foglalkörömmel védik a saját identitásukat. Az identitást, amelyet mi nem védünk. Még ott sem veszik be a sokszínű-kultúra-társadalmának az elképzelését. Az integrációt még kevésbé. Felfogjátok ezt végre, vagy sem?! Létezik Angliában egy úgynevezett „Muzulmán Parlament”, amelynek az első számú célkitűzése, hogy emlékeztesse a muzulmánokat arra, hogy nem kötelesek tiszteletben tartani az angol törvényeket. „Egy muzulmán számára a hatályos törvények tiszteletben tartása abban az országban, amely vendégül látja őket, teljesen szabadon választható. Egy muzulmánnak az a kötelessége, hogy a Saríanak engedelmességen, és kész” – mondja ki az alapító okiratuk. 1999. december 20-án a Muzulmán Bíróság kibocsátott egy fatvát, amely minden muzulmánnak megtiltja a karácsony megünneplését. De ez még nem minden: az angliai „Muzulmán Parlament” egy „Nagy-Britanniai Iszlám Államot” akar. Egy olyan államot, amely legalizálná a poligámiát, elbocsátással helyettesítené a válást, eltörölné a nemek összekeveredését, nemcsak az iskolákban, de a munkahelyeken, a közlekedési eszközökön is. Vonatokon, repülőkön, hajókon, csónakokban, távolsági buszokon, autóbuszokon, villamoson, liftben... (Liftekben is, igen.) Egyszerűen azt, ami az Egyesült Államok bizonyos államaiban történt azokban az időkben, amikor a feketéket elkülönítették a fehérektől. És természetesen a lehető legnagyobb számban meg akarják téríteni a keresztényeket. Ennek a célnak megfelelnek a vegyes házasságok is – ezt az imámok bátorítják is, mivel minden vegyes házasságnak az a feltétele, hogy a nem muzulmán házaspár áttérjen Allah hitére, hogy az utódaik az iszlám vallásban nőjenek fel. Aztán véghez lehet ezt vinni a lakosság agymosásával is. Ebben nagyon aktívak az újonnan áttértek, például a volt tücsökzenész Cat Stevens, aki most már Juszuf Islam. Ugyanis a rockot megtagadva Mister Cat Stevens-Juszuf Islam évek óta kizárólag Mohamednek felajánlott zenét ír.

És négy Korán-iskolát is igazgat, amelyeket a multikulturalizmus iránti hódolatból az angol kormány anyagilag támogat.

Ami Németországot illeti, ami a maga kétezer mecsetjével és hárommillió muzulmán törökjével a régmúlt Ottomán Birodalom kései leányvállalatának tűnik, nos... A Pan American gépe, amely 1988-ban a levegőben felrobbant, és Lockerbie skót városkára zuhant, maga alá temetve 270 embert, Frankfurtból indult: talán nem így volt? A táskát a bombával Frankfurtban tették fel rá Allah fiai, akik frankfurti lakosok voltak: igaz vagy nem? Mohamed Atta, Szeptember Tizenegyedike első számú kamikazéja a hamburgi műegyetemen diplomázott építészetből: igaz vagy sem? És mielőtt Amerikába utazott volna, hogy repülőórákat vegyen Floridában, a bonni repülőklubban tanult repülővezetést: igaz vagy sem? A pénzt, amelyből a floridai kurzusokat fizette, egy düsseldorfi bankból hívta le, és hát az al-Kaida logisztikai központja is Németországban található: igaz vagy sem? A legtöbb egyiptomi vagy magrebi vagy palesztin származású terrorista Németországban lakik: igaz vagy sem?

Azt, hogy a kölni dóm lerombolásáról szőtt álmom éppolyan ostobaság, mint a Westminster-apátság vagy az Eiffel-torony lerombolásáé, akkor kezdtem megérteni, amikor megtudtam, hogy ennek a városnak a legjelentősebb politikai menekültje Rabah Kabir volt, a volt tornatanár, aki még mindig gyanúsítottnak számít az 1992-ben, az algéri repülőtéren elkövetett mérszárlásban. Az algériai kormány által benyújtott kiadatási kérelmek ellenére minden nehézség nélkül megadták neki Németországban a politikai menedékjogot, és azóta is ott él. Sőt, Kölnben egyenesen teológiai katedrát kapott, mi több, az Európai Iszlám Unió magas rangú funkcionáriusává nevezték ki... Az viszont, hogy a Drezdai Képtárat is fenyegetheti némi veszély, hasonlóan a fentnevezett dómhoz, akkor ötlött fel bennem, amikor azt olvastam, hogy Alsó-Szászországban nyolc közép- és általános iskolában vezették be a Korán tanítását, és megláttam a hírt kísérő fényképet. Két török kislány fényképe volt, akik feltehetően Drezdában vagy Meissenben, vagy a környékén születtek, de mindenképpen ott nőttek fel. A nagyobbacska, nyolc- vagy kilencéves, egy „Air Force” feliratú pólót viselt, a csuklóján egy hatalmas karóra látszott. A hat- vagy hétéves

kisebbiken egy nagyon nyugatias pulóver volt. De mindketten egészen a vállukig hidzsába voltak bebugyolálva. Noha a szüleik abból az országból jöttek, amelyet Kemal Atatürk 1924-ben szekularizált, mindketten fátylat hordtak, ahogy azt a Korán hétéves kortól előírja. És ne felejtjük el, hogy Törökországban, abban a Törökországban, amely annyira sóvárog az után, hogy beléphessen az EU-ba, újra felvetették a hidzsábot a mostani generáció szinte minden nőtagjával. Ne felejtjük el, Törökországban, abban a Törökországban, amelyet a német, francia, olasz vezetők annyira fel akarnak venni az Európai Unióba, még ma is történnek annak a Lala Musztafának a dolgaihoz méltó események, aki megnyúzatta Marcantonio Bragadinót. (Múlt évben a szíriai határ közelében lévő török faluban, Yaylimban, a harmincöt éves Cemse Allakot megkövezték a családtagjai, mert egy erőszakteszt következtében állapotos maradt. A terhessége már eljutott a nyolcadik hónapig, amikor halálra kövezték.

A sógornője így magyarázta: „Mit kellett volna tennünk? Vénkisasszony volt. Elveszítette a becsületét.” A fivére ennyit fűzött hozzá: „Erőszakteszt vagy sem, elveszítette a becsületét.”) Németországban egyébként a fundamentalista maffia erőszakkal levonja a bevándorlók fizetéséből az úgynevezett Forradalmi Adót. Egy adót, amellyel az anyaország iszlamista pártjait finanszírozzák, azokat a pártokat, amelyek eldöntötték, hogy Atatürknek még az emlékét is eltörlik.

Ugyanez érvényes Hollandiára is, ahova minden évben harminc-negyvenezer muzulmán áramlik be, akik még a holland nyelvet sem sajátítják el, még azt a szót sem, hogy „bedankt”, azaz köszönöm. Ahol ezeknek a muzulmánoknak 1981 óta saját negyedek vannak, saját szakszervezeteik, saját iskoláik, saját kórházaik, saját temetőik, és a mecseteiket államköltségen építetik. Ahol azok, akiket nem elégítenek ki ezek a kiváltságok, előzönlük Hága tereit, és a kormányt gyalázzák, amiért az nem engedi meg a poligámiában élőknek, hogy az összes feleségüket behozhassák. És ha egy Fortuyn{11} megjelenik a választásokon, az gyilkossággal végződik. És érvényes mindez Dániára is, ahol a körözött, pardon, menekült algériaiaknak, tunéziaiaknak, pakisztániaknak, szudániaknak politikai menedékjogot adományoznak, ugyanazzal a könnyedséggel, mint

Angliában és Németországban; és ahol a dánok egy évtizede megdöbbentő méretekben térnek át... Érvényes Svédországra is, ahol (jelentőségteljes eset) az én kiadómnak, sőt egyetlen kiadónak sem volt bátorsága kiadni A harag és a büszkeséget. És ahol ezzel szemben azok a szövegek, amelyek az iszlámot dicsőítik, megtöltik a könyvesboltokat. Ahol az állampolgárságot bárkinek megadják, aki elsuttogja az Allah-akbart. Ahol a legnagyobb tiszteletnek örvendő honpolgárnak fogadott személy az a marokkói Ahmed Rami, aki az iszlám világforradalom ideológusa, elszánt amerikaellenes, kegyetlen izraellelles, és aki ezer szállal kötődik a svéd neonácikhoz... De különösen érvényes mindez Spanyolországra. Arra a Spanyolországra, ahol Barcelonától Madridig, San Sebastiántól Valladolidig, Alicantétól Jerez de la Fronteráig megtalálhatók a kontinens legjobban kiképzett terroristái. (Nem véletlen, hogy 2001 júliusában, azaz mielőtt letelepedett volna Miami-ban, az építészet újdonsült doktora, Mohamed Atta is ide érkezett, hogy meglátogassa egyik társát, a tarragonai börtönben fogva tartott bombaszakértőt.) És ahol Malagától Gibraltárig, Cadiztól Sevilleig, Cordovától Granadáig marokkói nábobok és a szaúdi királyi család tagjai és az Öböl-országok emírei vásárolták fel a régió legszebb földterületeit. Itt finanszírozzák a propagandát és a hittérítést, fejenként hatezer dollárral jutalmazzák azokat az áttért nőket, akik fiút szülnek, és ezer dollárt ajándékoznak azoknak a tini lányoknak és kislányoknak, akik hordják a hidzsábot. Az a Spanyolország, ahol a spanyolok még mindig hisznek az Andalúziai Aranykor mítoszában, és a mór Andalúziára úgy tekintenek, mint egyfajta Elveszett Paradicsomra. Az a Spanyolország, ahol létezik egy olyan politikai mozgalom, amelyet úgy hívnak „Egyesület Andalúzia Visszatéréséért az Iszlámhoz”, és ahol Albaicín történelmi negyedében, pár méterre attól a kolostortól, amelyben a Szent Tamás zárda apácái élnek, a múlt évben megnyitották a Granadai Nagymecsetet a hozzá tartozó Iszlám Központtal. Az átadási esemény számára az az Egyezmény nyitotta meg az utat, amelyet 1992-ben a szocialista Felipe Gonzáles írt alá, és amely garantálja Spanyolország muzulmánjai számára a teljes körű jogi elismerést. Azok a milliárdok is közrejátszottak a megvalósulásában, amelyek Líbiából, Malajziából, Szaúd-Arábiából, Brunei-ből, és attól a

botránnyosan gazdag Sharjah szultántól érkezett, akinek a fia a következő szavakkal nyitotta meg a ceremóniát: „Annak az embernek a meghatottságával állok itt, aki végre visszatérhetett a hazájába.” Amire az áttért spanyolok (csak Granadában kétezren vannak) így feleltek: „Újra rátaláltunk a gyökereinkre.”

Talán azért, mert a nyolc évszázados iszlám igát nem könnyű megemészteni, és talán azért, mert túl sok spanyol ereiben csörgedezik még a Korán, Spanyolország az az európai ország, amelyben az iszlamizáció szinte magától értődő természetességgel zajlik. És az az ország, amelyben ez a folyamat a legrégebb óta tart. Ezzel magyarázza a francia geopolitikus, Alexandre del Valle, aki nagyon fontos könyveket írt az iszlám totalitarizmusról és az iszlám előrenyomulásáról (amelyeket természetesen a politikailag korrektek becsméreltek, sértegettek, gyaláztak), hogy az „Egyesület Andalúzia visszatéréseért az iszlámhoz” jó harminc évvel ezelőtt megszülethetett Cordovában. És akik alapították, nem Allah fiai voltak. Szélsőbaloldali spanyolok voltak, akik az elpolgárosodott proletariátusból kiábrándulva más misztikus mámor után néztek, és felfedezték a Korán Istenét, azaz Karl Marxtól átpártoltak Mohamedhez. A marokkói nábobok, a szaúdi királyi család tagjai, az Öböl-országok emíreji pedig rögvest rájuk vetették magukat, elhalmozták őket pénzzel, és az egyesület virágzásnak indult. Mindenfelől érkező hitehagyottakkal gyarapodtak, akik Barcelonából, Guadalajarából, Valladolidból, Ciudad Realból, Leónból, de még Angliából is jöttek. Svédországból is, Dániából is. Olaszországból is. Németországból is. Még Amerikából is. Anélkül, hogy a kormány közbelépett volna. És anélkül, hogy a katolikus egyház nyugtalankodni kezdett volna. 1979-ben az ökumenizmus jegyében a cordovai püspök még ahhoz is hozzájárult, hogy az Áldozati Ünnepséget^{12} (amelynek idején patakokban folyik a leölt bárányok vére) a katedrális belsejében celebrálják. „Mind-testvérek-vagyunk.” Ennek az engedélyezése bizonyos problémákhoz vezetett. A feszületeket kilakoltatták, a Madonnákat félrelökték, a bárányok belsőségeit a szenteltvíztartókba dobták. Így a következő évben a püspök elküldte őket Sevíllába. De ide éppen a Szent Hét közben toppantak be, és Jézusom! Ha létezik a világon rémületesebb dolog az iszlám Áldozati Ünnepségnél, hát az a sevillai Szent Hét. A

lélekharang kongatása, a gyászos körmenetek, az a hátborzongató Via Crucis, a Kálvária, a nazírok, akik korbácsolják magukat, a csuklyások, akik a dobjaikat pergetve menetelnek... „Éljen a muzulmán Andalúzia, le Torquemadával, Allah győzni fog!” kiáltásokkal az új testvérek Mohamedben megrohanták régi testvéreiket Krisztusban, és ütlegetni kezdték őket. A következmény az lett, hogy ki kellett vonulniuk Sevillából is. Átköltöztek Granadába, ahol berendezkedtek Albaicín történelmi negyedében, és ezzel rá is térhetünk a lényegre. Mert a naiv antiklerikalizmus ellenére, amely a Szent Hét menetén robbant ki, nem naiv fickókról volt szó. Mert ugyanazt hozták létre Granadában, ami éppen akkoriban emésztette fel Bejrútot, és mostanra a francia, angol, német, olasz, holland, svéd, dán városokat emészti. Ergo, Albaicín negyede ma minden értelemben Állam az Államban. Egy iszlám terület, ahol létrehozták a saját törvényeik szerint a saját intézményeiket. Saját kórházaik, saját temetőik vannak, vágóhídjaik, saját újságuk, a La Hora de Islam, saját kiadóik, könyvtáraik, iskoláik vannak. (Olyan iskolák, amelyekben kizárólag a Korán memorizálása folyik.) Saját üzleteik, piacaik vannak. Saját kisipari műhelyeik, saját bankjaik. Még saját valutájuk is van, ha azt vesszük, hogy azoknak a dirhamoknak a mintájára készült arany és ezüst pénzérmékkal lehet náluk vásárolni és eladni, amelyek a régi Granada urának, Boabdilnak az idején voltak használatosak. (A pénzérméket a San Gregorio utca egyik pénzverdéjében készítik, amiről a „közrend” szokásos indokával a spanyol pénzügyminisztérium nem vesz tudomást.) Mindebből pedig megszületik a nagy kérdés, amely több mint két éve marcangol: hogy juthattunk el idáig?!

Mielőtt válaszolnék, visszatérek egy pillanatra arra, ami Olaszországban zajlik. Vessünk egy hosszú pillantást arra az Olaszországra, ahonnan a következő hangvételben írt leveleket kapom: „A városomban van egy muzulmán tanuló, aki nem hajlandó beszélni a tanárnővel, mert az nő. Így aztán a városháza a mi költségünkön egy fiatalembert fizet, aki az órák alatt bent van az osztályteremben, hogy legyen beszélgetőtársa. Ez Ön szerint helyes?” Vagy: „Egy kis üzem tulajdonosa vagyok lent délen, és van négy muzulmán alkalmazottam. Tisztelettel bánok velük, és a

szakszervezeti előírásokat is betartom, ők azonban úgy kezelnek engem, mintha az ellenségük volnék. Folyton azt kérdezem magamtól, mi történne, ha rájönnének, hogy a nagymamám zsidó volt.” És ahol egy televíziós műsornak köszönhetően, amitől szinte elállt a lélegzetem, 2002 őszén keserű bizonyosságot szereztem arról, mennyire mély az a szakadék, amelybe belezuhantunk.

3. fejezet

Egy negyvenes szenegáliról volt szó a műsorban, egy önjelölt imámról Carmagnolából, abból a piemonti városkából, amely arról vált híressé, hogy az 1400-as években itt született Francesco Bussone hadvezér, akit Nagy Carmagnola néven ismernek, és amely ma azzal a szomorú jelenséggel tűnik ki, hogy minden tizedik lakosa Allah fia. Az imámot Abdul Kadir Fadl Allah Mamournak hívták, és néhány évvel korábban azzal jutott néhány percnyi hírnévhez, hogy kiderült róla, két olasz állampolgár poligámista férje. Ezt a vétkét megszüntette azzal, hogy elvált az első feleségétől, a hármásban eltöltött évek során azonban senki nem merte őt ezért letartóztatni. Most azonban a Bin Ládenhez fűződő barátsága miatt vált ismertté (az újságok nem véletlenül nevezték „Bin-Láden-olaszországi-nagykövetének”), és a ravaszsága miatt, amivel a bevándorlók pénzét kezelte. Az övé volt ugyanis a Private Banking Fadl Allah Investment Company pénzügyi intézet. De akkor este minderről még nem tudtam. Nem volt véletlen, hogy amikor feltűnt a képernyőn, azt kérdeztem magamtól, ki lehet ez, és azért maradtam, hogy meghallgassam, mert megdöbbenő módon hasonlított Wakil Motawakilra: a tálib miniszterre, aki afgán nőket lövetett agyon, olyan bűnök miatt, mint hogy elmentek fodrászhoz. Ugyanaz a beképzelt, hájas, szakállas ábrázat. Ugyanazok a gonosz kis szemek, ugyanaz a terhes nő módjára dudorodó pocak. Ugyanaz a fekete turbán, ugyanaz a földet söprő dzsellaba. Csak a hangja volt kicsit más, kicsit kevésbé reszelős.

Már ment az adás. A színhely egy szegény bevándorló házikója volt, nyilván nem egy sejké. Az olasz állami televízió, a Rai riportere a kamerán kívülről kérdezte őt, és Wakil Motawakil hasonmása rossz olaszszággal válaszolgatott: „Én pénzt investálok Svájcban Malajziába, Szingapúrból Dél-Afrikába. Muzulmán pénzeket, amit az olajból kapunk, Isten nagy ajándéka ez, amit Allah nekünk, muzulmánoknak adományozott, és olajnak hívják. Ha Oszáma adna nekem pénzt, tőle függne, hogy elmondom-e vagy sem. Ha szeretné, elmondanám. Ha nem szeretné, nem mondanám el. De nagyon-nagyon sok nyugatinak adott ő már pénzt.” Azt is mondta,

hogy nagyon jól ismeri őt, azaz Oszámát, és hogy először 1994-ben találkozott vele Elefántcsontparton, majd később újra találkoztak Szudánban. Azt mondta róla, hogy „nagyon intelligens, nagyon vallásos, nagyon szerény ember, valóságos jótevő, akiről senki semmiféle rosszat nem mondhat”, és elragadtatott hangnemben dicsérte vonzó külsejét is. A „tekintete nagyon meleg és komoly, a keze karcsú és finom, de hideg, a járása gyors és könnyű. Mint a macskáé.” Azt is mondta, hogy Olaszországban kétezer mudzsáhid, azaz Afganisztánban vagy másutt kiképzett dzsihádisták harcos van, akik azért érkeztek hozzánk, hogy logisztikai-bázist-tartsanak-fenn-és-előkészítsék-a-forradalmat. Hogy ne keltsenek gyanút, hétköznapi emberekként vannak itt – magyarázta –, „dolgoznak, és a családjukkal élnek, mint bárki más. És néhányan közülük szabotázsra specializálódtak” (szabotázsra, értsd terrorizmusra). Néhány közülük elég is, mondta, mert „négy vagy öt személy vagy akár csak három is elég, hogy leromboljon egy olyan várost, mint London, vagy arra, hogy harminchat órára megbénítsa”. Aztán még meg is fenyegetett minket. Azt mondta, hogy az olasz hatóságoknak fel kell hagyniuk azzal, hogy úgy üldözik az ő mudzsáhid testvéreit, ahogy Sárón a palesztinokat és Putyent (értsd Putyin) a csecseneket és Buss (értsd Bush) Amerika muzulmánjait. Mert ha nem, fejezte be, az, ami Amerikában történt, megtörténhet Olaszországban is. „És bárhol-ahol-igazságtalanság-és-elnyomás-van-előbb-vagy-utóbb-eljön-a-bosszú.” Mégsem ezek a szavak dermesztettek meg. Még csak nem is az elbizakodottság, amivel kiejtette, vagy az arcátlanság, amivel megválogatta őket. Hanem az, ami utána történt. Mert a házikóról egy díszes irodára váltott a kép, ahol az asztalnál ott ült Torino imámja, az ájtatos báránnyakelmetsző, akinek Piemontban négy halál-mészárszéke volt, és mellette egy nagyon aggodalmas úr, akiről hamarosan kiderült, hogy Carmagnola baloldali polgármestere. Az asztalon egy műanyag város-makett állt, és miközben a kegyes báránnyakelmetsző elégedetten bólogatott, Abdul Kadir Fadl Allah Mamour bejelentette, hogy Carmagnola környékén kívánják létrehozni „Olaszország Első Iszlám Városát”. Egy várost, amelyet kizárólag muzulmánok laknak, ami teljesen önfenntartó, és amit tervszerűen működtetnek. Terek, utcák, hidak, kertek, mecsetek, Korán-iskolák, Korán-könyvtárak, magánbankok,

halal-szupermarketek. Kezdetnek pedig három hatalmas épület, mindegyikben negyvennyolc lakással. Ez a legsürgetőbb, tekintettel arra, hogy Olaszországban a muzulmánok lélekszáma eléri az egymillió-kétszázézetet – mondta. Torino környékén harmincezen vannak, és mindennap ezrével érkeznek külföldről.

Röviden szólva egy másik Albaicínról volt szó. Újabb Államról az Államban. Egy különálló köztársaságról, valami olyasmiről, mint San Marino, csak a harangtoronyok helyett minaretekkel, night-clubok helyett háremekkel, az Alkotmányunk helyett a Koránnal, és szenegáliakkal, vagy szudániakkal, vagy magrebiekkel stb. a házukból kiköltöztetett carmagnoliak helyén. Kiköltöztetik őket, és rezervátumba zárják, mint a cseroki indiánokat Oklahomában, az apacsokat Dakotában, a navahókat Arizonában. Nem véletlenül tűnt a polgármester olyan idegesnek, majd egyszer csak, ügyet sem vetve az ájtatos báránnyakelmetsző tiltakozásaira, azt hebegte, hogy ezt jól meg kell gondolni. Hogy egy ilyen dolog megváltoztatja az egész városrendezési szabályozást, és hogy a találkozó előtt egyáltalán nem volt tisztában azzal, hogy Mamour terve ilyen gigantikus... és a kamera ismét váltott. Visszatért a szegény bevándorló házikójához, és a képernyőn megjelent egy nagy, szürke batyu. Egy nagy csomag szürke szövet, amelynek a tetején egy fekete maszkféle himbálódzott. Vagyis egy csador, kiegészítve a nikábbal, azzal a sűrű, fekete fátyollal, amely egy sajátos álarc, és az orrtól fogva elrejtí az arcot. A batyu belsejében pedig egy nő volt. A nikáb felső pereme és a homlokra eresztett, szemöldökig takaró csador között ugyanis láthatóvá vált egy szempár. És a batyu közepén elhelyezett hasadékból kilátszott két fekete kesztyűs kéz. Talán egy afgán nő? A sűrű szükségéből épülő száznegyven lakás egyik leendő bérlője, amit Wakil Motawakil hasonmása ígért? Ezen gondolkodtam, mialatt a riporter, aki nem látszott a képernyőn, informálta a nézőket, hogy a ruhacsomag az előbbi alak immár egyetlen feleségét tartalmazza, egyben öt gyermekének anyját, ezt követően pedig kiszűrődött a nikáb alól egy csengő hang, amely arrogáns hangnemben skandálta: „A nevem Aisha Farina, és nyolc és fél évvel ezelőtt tértem át az iszlámra, amikor a Milánói Egyetemen arabul tanultam. Milánói vagyok. A családom Milánóban él...” Erre elkezdtem figyelni, őt talán még figyelmesebben

hallgattam, mint a férje ijesztő várostervezési elképzeléseit, és a válaszait hallva hajnalig azt ismétелgettem magamban: ez nem lehetséges. Nyilván rosszul értettem, ez nem lehetséges. Megcáfolva azokat, akik úgy vélik, hogy az iszlám terrorizmus örült szélsőségesek csoportja, és ezért nem szabad a Bin Ládénket összetéveszteni a muzulmán néppel, itt ez az Aisha, aki Milánóban és nem Kabulban született, Olaszországban és nem Afganisztánban nőtt fel, és azt állítja, hogy Bin Ládén az Umma nevében és az ő akaratából cselekszik, azaz a muzulmán nép nevében és az ő akaratukból. És hogy ezért a muzulmán nép szereti és csodálja őt, és testvérként tekint rá, ahogy ő maga is. Igazi hősnek tartja, Mohamed örökösének. Egyszóval megerősítette azt, amit én mondok, és amiért engem rasszizmussal, idegengyűlölettel, blaszfémiával, gyűlöletre való izgatással vádolnak. És megerősítette azt is, hogy Allah fiai le akarnak igazni bennünket. És a meghódításunkhoz nem szükséges romba dönteniük a felhőkarcolóinkat, a műemlékeinket: ehhez elég nekik a mi gyengeségünk és az ő szaporaságuk...

Felületesen és primitíven fogalmazott, persze. A világos okfejtés nem volt az erőssége. A választékos nyelvezet még kevésbé. De teljesen egyértelműen beszélt, a kétkedés árnyéka nélkül, egy olyan ember magabiztosságával, aki alaposan megtanulta és már kívülről tudja a leckét, vagy mint aki a megcáfolhatatlan valóságról beszél. A végén pongyola olaszszággal így fejezte be: „Egy nap Róma teljesen nyitottá válik majd az iszlám előtt, sőt egy része már ma is nyitott. Mert mi, muzulmánok már annyian vagyunk. Sok-sok ezernyen, nagyon sokan. De azért nem kell megijedni. Ez nem azt jelenti, hogy hadseregekkel, fegyverekkel akarunk meghódítani benneteket. Még az is lehet, hogy minden olasz át fog térni a végén, és egyébként is mi békésen hódítunk meg benneteket. Mert minden egyes generációval kétszer annyian vagy még többen leszünk. Miközben ti a felére csökkentek. Már most is nulla a növekedésetek.”{13}

Nagyon fel voltam zaklatva. És a zaklatottságom csak tovább nőtt, amikor kiderült számomra, hogy ő az első olasz nő, aki a nyilvánosság előtt nikáiban szerepelt, az első, aki fátylas fényképet követelt az irataiba, az első, aki elfogadta a poligám házasságot Wakil Motawakil hasonmásával. És ő volt az is, aki felforgató

kiadványt készített Al Mudzsahida, A harcos asszony címmel, és ebben a lapocskában Allahhoz fohászkodik, hogy millió és millió „mártírt” hozzon létre, azaz kamikazékat. Mégis, a legnagyobb megrázkódtatás nem azon az estén ért. Nem is a következő évben, amikor a belügyminisztérium kiderítette, hogy Abdul Kadir Fadl Allah Mamour nem pusztán egy kellemetlen vendég volt, hanem az al-Kaida funkcionáriusa, és mint ilyet, a házastársával együtt kiutasította. A megrázkódtatás akkor ért, amikor a szavazás menetét követve elolvastam az Egyezmény vázlatait, annak a megegyezésnek a tervezeteit, amelyben az iszlám közösségek igyekeznek érvényt szerezni a saját előírásaiknak. Iszlám házasság, iszlám öltözet, iszlám étel, iszlám temetkezés, iszlám ünnepek, iszlám iskolák, és persze Korán-óra az állami iskolákban.

A tervezetben az Alkotmányunk 19-es Cikkelyére hivatkozva követelték mindezt. Arra a cikkelyre, amely megállapítja, hogy „mindenkinek joga van a saját hitét gyakorolnia”. Követelték, mert azt feltételezték, hogy rájuk is vonatkoznak azok a megállapodások, amelyeket az utóbbi tizenöt évben Olaszország aláírt a zsidó, a buddhista, a valdens, az evangélikus, a protestáns közösségekkel. Azért beszélek feltételezésről, mert az említett közösségek mögött nem olyan vallás áll, amely azonosítaná önmagát a Törvénnyel, az Állammal. Nem áll mögöttük olyan vallás, amely Allahot helyezi a Törvény helyére, az Állam helyére, ami az élet minden területén szabályozza a híveit, és ezzel felbolygatja mások életét, ami az Állam és az Egyház szétválasztásában istenkáromlást lát, amelynek még a szótárában sem létezik a „Szabadság” szó.

A Szabadságra azt mondja, Mentésítés, „Hurrija”, ami a „hurr” melléknévből ered, „mentesített-rabszolga”, „kiszabadított-rabszolga”, és amit először 1774-ben használtak egy orosz–török kereskedelmi egyezmény megfogalmazásakor. Ezért annak, aki ezt hallja, azt mondom: Krisztusom, mit meg nem tettünk, hogy megtörjük a Katolikus Egyház igáját, annak a hitvallásnak az igáját, ami a saját hitünk volt, és ami még ma is az állampolgárok túlnyomó többségének a hite. Egy hit, amely tévedései, szörnyűségei ellenére átítatja a gyökereinket, és ezáltal hozzátartozik a kultúránkhöz. Amely a pápai és a máglyái ellenére egy olyan ember tanításait közvetítette, aki bele volt szerelve a szeretetbe és a szabadságba,

egy emberét, aki azt mondta: „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené.”^{14} És ha már ez a járom összetört, alá kellene vetnünk magunkat egy olyan hit jármának, ami nem a mi hitünk, nem tartozik a mi kultúránkhoz, ami a szeretet helyett a gyűlöletet szítja, a szabadság helyett a rabszolgaságot, ami az Istent és a császárt egy és ugyanazon személynek látja? Aztán így szólok: Krisztusom, de hát kinek íródott a mi alkotmányunk? Az olaszoknak vagy a külföldieknek? Mit értünk mi „mindenkin” a 19-es Cikkelyben? Minden-olaszt, és kész, vagy minden-olaszt-és-minden-külföldit, vagy inkább minden-külföldit? Mert ha minden-olaszt értünk rajta, és ezzel kész, akkor csak egy bizonyos mértékig aggódom. A hivatalos számok alapján ötvennyolcmillió olaszból alig tízezer muzulmán. Ha azonban a „mindenkin” „minden-olaszt-és-minden-külföldit” értünk, akkor az Egyezmény Vázlatai arra a másfél vagy kétmillió muzulmánra is vonatkoznak, akik ma Olaszországot gyötrik. Azaz beletartoznak mindazok, akik tartózkodási engedéllyel vannak itt, sőt azok is, akik engedély nélkül tartózkodnak itt, és akiket ki kellene utasítani. És ez esetben tényleg aggódom. Sőt, fel vagyok háborodva, és felháborodva kérdem, mire jó akkor állampolgárnak lenni, állampolgársággal bírni? Azt kérdem, hol végződnek az állampolgárok jogai, és hol kezdődnek az idegenek jogai? Azt kérdem, hogy van-e arra joguk a külföldieknek, hogy olyan jogokra tartsanak számot, amelyek tagadják az állampolgárok jogait, amelyek nevetségessé teszik az állampolgárok törvényeit, amelyek támadást jelentenek az állampolgárok civil vívmányai ellen. Egyszóval azt kérdem, hogy a külföldiek többet számítanak-e, mint az állampolgárok. Hogy valóban egyfajta szuper-állampolgárok-e, valóban a mi hűbéruraink-e. A parancsolóink. És ami a szavazást illeti...

Nézzünk egyenesen egymás szemébe, uraim, és hagyjuk a mellébeszélést: az Olasz Alkotmány félreérthetetlenül megállapítja, hogy a szavazati jog az állampolgárokat illeti meg, és kész. „Választó mindazon állampolgár, nő és férfi, aki elérte a nagykorúságot. A választójog személyes és egyenlő értékű, szabad és titkos. A gyakorlása állampolgári kötelesség” – mondja. Mielőtt Európa az iszlám provinciájává vált volna, senki nem látott még olyat, hogy külföldiek bárhol is az urnák elé járultak volna, hogy

megválasszák azoknak a képviselőit, akik vendégül látják őket. Én nem szavazok Amerikában. New York polgármesterének megválasztásakor sem, bár New Yorkban lakom. Miért kellene szavaznom egy olyan országban, amelynek nem vagyok az állampolgára? Nem szavazok Franciaországban, Angliában, Írországban, Belgiumban, Hollandiában, Dániában, Svédországban, Németországban, Spanyolországban, Portugáliában, Görögországban ésatöbbi sem, bár az útlevelemre rá van írva: Európai Unió. És az említett okok miatt ezt így tartom helyesnek. De a Maastrichti Szerződés az egyik cikkelyében „fontolóra veszi” a bevándorlók feltételezett jogát a szavazásra és a megválaszthatóságra az önkormányzati, valamint az európai választásokon. És a 2003. január 15-én jóváhagyott Európai Parlamenti Határozat „támogatja” ezt a felvetést, és azt javasolja a tagállamainak, hogy a szavazati jogot terjesszék ki azokra is, akik az EU-tagállamokon kívülről érkeztek és legalább öt éve tartózkodnak valamely tagállamban. Ezt a jogot, vagyis inkább feltételezett jogot a demagógia és a cinizmus elegye már érvényre juttatta Írországban, Angliában, Hollandiában, Spanyolországban, Dániában, Norvégiában, 1998-ban Olaszországban pedig a balközép kormány jóváhagyta az erről szóló népszavazást. Ezt a jogot, vagyis feltételezett jogot példának okáért a toszkán régió baloldali demokrata vezetője, valamint a Friuli-Venezia Giulia régió baloldali demokrata érzelmű vezetője „legalább” a helyhatósági választásokra ki szándékozik terjeszteni. Vannak, akik ezt a jogot, vagyis feltételezett jogot szeretnék megadni az engedély nélküli, azaz az illegális bevándorlóknak is. (És az átutazó turistáknak nem?)

Mi több, az Olasz Kommunista Párt a parlamenti választásokra is érvényes szavazati és megválaszthatósági jog kiharcolása érdekében megfontolás tárgyává teszi, hogy három évre csökkentsék azt a jelenleg tíz évet, amely az állampolgárság megszerzéséhez kell. És eközben mindenki óvatosan hallgat. Az egyetlen kivétel a Liga{15}, amelyet emiatt mindig lehurrognak vagy kigúnyolnak. De a legrosszabb nem is ez, hanem az, hogy a Keresztesek tömegét nem csupán Baloldalról és a Szélsőbaloldalról irányítják, hanem az exfasiszta úgynevezett Jobboldalról és a volt kereszténydemokrata úgynevezett Centrumból is. Azon a

konferencián, amelyet múlt októberben az Európai Unió szervezett a bevándorlásról, a Miniszterelnök-helyettes, aki egyben az Alleanza Nazionale elnöke, bejelentette, hogy a szavazati jog biztosítása a tartózkodási engedéllyel bíró bevándorlók számára „igazságos és törvényes”, hiszen a bevándorlók „fizetik az adót”, és „szándékukban áll beilleszkedni”. (Ezen elvek alapján aztán be is nyújtott egy törvényjavaslatot.) Néhány nappal később sajnós az Európai Bizottság (olasz) elnöke a kairói látogatása során hozzátette, hogy a bevándorlóknak adott szavazati jog nemcsak az önkormányzati választásokon „alapvető”, de „előbb vagy utóbb” a parlamenti választásokon is biztosítani kell a számukra. Miután sikerült így felbosszantania, kénytelen voltam megírni jó néhány levélkét az említett uraknak, valamint egy rövid feljegyzést a Cavalierének címezve.

Első levélke. „Az Európai Bizottság méltóságos elnök urának, akit Olaszországban, tudom, Mortadellának^{16}becéznek. Én most a mortadella miatt kesergek, a miatt a remek és nemes felvágott miatt, amire büszke vagyok, bizony, nem úgy, mint Önre, aki 1978 óta csak megvetést kelt bennem. Attól kezdve, hogy részt vett azon a spiritizta szeánszon, amelyen megkérdezték a Purgatórium szellemeit, hová rejtették az elrabolt Aldo Morót, és az asztaltáncoltatás során egy jól informált szellem azt válaszolta, hogy egy Gradoli nevű helyen rejtették el. Nem tűnt valami komolynak, Monsieur. Sőt: nem tűnt tisztelettudónak, könyörületesnek, emberinek Moro iránt, akit meggyilkoltak. Aztán amikor később kiderült, hogy egy barlangban rejtették el az út mentén, amit tényleg via Gradolinak hívtak, kényelmetlen érzés fogott el. Könyörögtem az Úristenhez, hogy tartsa távol Önt a politikától. Kár, hogy az Úristen szokás szerint nem hallgatott meg, és Ön minden szemérmesség nélkül belevetette magát a politikába. Mert amióta Ön megszilárdította azt a gyalázatos frigyét, amit a Történelmi Megegyezés örökít meg, a megvetésem csak elmélyült Ön iránt, mi több, szinte kóros antipátiává fejlődött. Ha csak meghallom az Ön mesterkéltséget, mézes-mázos hangját, ideges leszek, ha meglátom az Ön párnás, áljóindulatú ábrázatát, az már a kedvemet szegi, Monsieur. Az olasz komédiákra, a Commedia Dell'Artéra emlékeztet engem, Pulcinellára és Brighellára. Arlecchinóra és Tartagiára,

Pantolonéra és Balanzonéra, egyszóval azokra a melankolikus figurákra, akiket az 1500-as évek ajándékoztak nekünk. Az olasz komédiák engem soha nem szórakoztattak, Monsieur. Ami azt illeti, Önnek hála kétszer nevettem, ennyi. Amikor az Ön politikai terepének megfelelő nevet és megfelelő ábrát választott, a csacsiét, és amikor a Kisbajszú, azaz D'Alema az Ön helyébe lépett a Palazzo Chigiben^[17]. (Csak nehogy azt higgyék, hogy ő valaha is tetszett volna vagy tetszene nekem! A pöffeszkedésétől, az elbizakodottságától elborul az agyam. Csupán arról van szó, hogy azért, hogy láthassam, amint megfosztja Önt a hatalmától, képes lettem volna eladni a lelkeket az ördögnek.)

A baj az, hogy annak érdekében, hogy a Kisbajszú megfoszthassa Önt a hatalmától, tovább kellett passzolnia az Európai Uniónak. Nesze nekünk. Nem mondhatni, hogy jó képet festett rólunk az Európai Unióban, Monsieur. Gondoljon csak arra, ami az Eurobarométerrel történt 2003 októberében, vagyis amikor Ön felmérést kezdeményezett az Európai Unió polgárai között az iraki háború legitimitása kapcsán. A felmérésben szerepelt egyebek között az a kérdés, hogy melyik ország fenyegeti leginkább a világbékét. Erre mindössze 7515 ember válaszolt, ön mégis úgy tette közzé az eredményt, mintha valami népszavazásról lett volna szó, és az előzetes összegzéséből az következett, hogy »az európaiak 59 százaléka szerint Izrael az az ország, amely a leginkább fenyegeti a világbékét«. Vagy gondoljon arra, amikor teljes megvetés sújtotta, amiért hatvanoldalas feljegyzést küldött az Olajfa^[18] vezérkarának, önmagát ajánlva vezetőjüknek. Az ön szégyene a mi szégyenünk, Monsieur. Olaszország szégyene. Én szenvedtem a legtöbbet, amikor olvastam azt a három jelzöt, amellyel Hans-Gert Pöttering, a PPE feje illette az Ön második hőstettét. »Helytelen. Elfogadhatatlan. Felelőtlen.« Akkor is ugyanígy szenvedtem, amikor azokat az ijesztő szavakat olvastam, amelyekkel a londoni Times vezércikke zárult: »Mister Prodi lemondott az Európai Bizottság vezetésének erkölcsi jogáról, és jobb szolgálatot tenne Európa népeinek, ha visszakerülne az olasz politika fortyogó üstjébe.« De a Szavazatot a Külföldieknek ügye mindent felülmúlt.

A zilált Balközép (olyannyira zilált, hogy arra kényszerült, hogy a

kereszténydemokrata mortadellák között keressen vezetőt magának) ugyanis éppen Önt választotta meg. Megint Önt, édes istenem. És minthogy a miniszterelnök-helyettes is hasonlóképpen kedveli Allah fiait, az Ön visszatérése az olasz-politika-fortyogó-üstjébe arra kényszerítette az olaszokat, hogy egy olyan Jobboldal és egy olyan Baloldal vagy feltételezett Jobboldal és Baloldal közül válasszanak, amelyek már mindketten az ellenség oldalára álltak. Két tűz közé kerültek, végleg eladják őket az iszlámnak. Az Ön hataloméhségét csupán a kicsinyessége múlja felül, Monsieur. Szent Ég, nem volt Önnek elég a Brüsszelben szerzett kétes dicsőség és az ottani meg-nem-érdemelt fizetés?! Amikor az Európai Alkotmány megfogalmazásáért a volt francia elnök, Giscard d'Estaing egy Önéhez hasonló fizetést kért és kapott, utánanézttem, mennyi is az Ön keresete. A hivatalos dokumentumokban azt az adatot találtam, hogy a Bizottság elnöke 22 210,81 eurót keres havonta, régi olasz lírában ez 43 millió, az olasz adózás alól mentesen. (Mindössze 16 százaléka jár az Európai Uniónak.) És akkor még nem számoltuk az Ön szállásköltségeinek részleghajló visszatérítését, valamint a reprezentációs költségek alóli tehermentesítést, amit mind a Bizottság fizet. Tízezres nagyságrendű eurót költ el havonta ebédekre, vacsorákra, szállodákra, utazásokra, szakácsokra, szobalányokra, fodrászokra, titkárnőkre, asszisztensekre, tolmácsokra, fordítókra, sofőrökre, és persze telefonhívásokra, és újságokra, és drága virágcsokrokra. Hihetetlen, mennyibe kerül Ön, Monsieur! Olyan sokba, hogy felvetődik bennem a kérdés, vajon hogyan tudják megállni az olaszok, sőt az európaiak, hogy ne hánytorgassák fel Önnek. Olyan sokba, hogy ennyiért már ingyen magyarázattal tartozna nekünk azért, hogy milyen elvek alapján jelentette ki, hogy a külföldieknek járó szavazati jog a Szavazatot a Külföldieknek, és miért kéne az önkormányzati választójogon felül »parlamentari választójogot is adni« számukra. Aktív és passzív jogot, azaz hogy választhassanak és megválaszthatók is legyenek. Monsieur, ezt szeretnénk megtudni, anélkül, hogy az asztaltáncoltatással faggatnánk a Purgatórium szellemeit.”[\[19\]](#).

Második levélke. „Miniszterelnök-helyettes úr[\[20\]](#), Ön Palmiro Togliattira emlékeztet engem. A leggyűlöletesebb kommunistára, akit valaha ismertem, arra az emberre, aki az Alkotmányozó

Nemzetgyűlésben megszavaztatta azt a 7-es Cikkelyt, amely megerősítette a konkordátumot a Katolikus Egyházal. Aki csak azért, hogy felkínálhassa Olaszországot a Szovjetunióknak, kész volt megtartatni velünk a Savoya-házal, tehát a monarchiát. Nem véletlen tehát, hogy olyan nagy tisztelettel, mi több, engedékenyen bánnak Önnel a Baloldalal, hogy sohasem zúdítanak Önre olyan mérges gyűlölködést, mint a Cavalierére, hogy Önnel soha nem használnak olyan udvariatlan szavakat, mint vele, soha nem illetik a legcsekélyebb váddal sem. Togliattihoz hasonlóan mindenre képes. Togliattihoz hasonlóan hideg, számító ember, aki soha nem tett semmit, nem mondott semmit úgy, hogy ne fontolgatta, mérlegelte, latolgatta volna, milyen haszna származik belőle. (És szerencsére minden megfontolás ellenére még véletlenül se hibázott rá egyetlenegyszer se.) Togliattihoz hasonlóan szilárd alapokon álló embernek tűnik, egy következetes fickónak, aki hű az elveihez, pedig egy ravasz róka, mestere a kétkulacsosságnak. Egy olyan pártot irányít, ami Jobboldalként definiálja magát, közben együtt focizik a Baloddallal. Berlusconi helyettese, és közben nem álmodozik másról, mint hogy a megdöntse a hatalmát, hogy elküldje őt nyugdíjba. Elmegy Jeruzsálembel, kipával a fején krokodilkönnyeket ejt a Jad Vasembel, és utána visszataszító módon kokettál Allah fiaival. Szavazati jogot akar nekik adni, mondván: »Megérdemlik, mert fizetik az adókat, és be akarnak illeszkedni, sőt részben be is illeszkedtek már.«

Mindannyiszor, amikor egy-egy ilyen hatásvadász színjátékkal hökkent meg minket, én az okokat keresem. És az első dolog, amit megállapítottam magamban: a vér nem válik vízzé. Mussolini jutott az eszembe, aki 1937-ben (abban az évben, mikor Hitler mutogatni kezdte magát a Főmuftival, Arafat nagybácsikájával) egyszer csak rájött, hogy ő »az iszlám védelmezője«. Líbiába megy, ahol Appollónia kádija fogadja, aki burnuszok tömege élén ezt harsogja: »Ó, Duce! Híred mindenkihez elért! Erényeidet közel s távol éneklik!«, majd átadja neki az iszlám híres kardját, egy tömör aranyból készült kardot. A kardhüvely gazdagon díszítve drágakövekkel. Mussolini kirántja a hüvelyéből, hegyét a nap felé irányítja, és dagályosan szavalja: »A fasiszta Olaszország biztosítani kívánja a muzulmán nemzeteknek a békét, igazságot, jólétet, a

Próféta törvényeinek tiszteletét, megmutatja a világnak az iszlám és a muzulmánok iránti jóindulatát.« Azután felpattan egy fehér csataménre, és legalább kétezer-hatszáz arab lovas kíséretében elgaloppozik az eljövendő Kadhafi sivatagába. De tévedtem. Az Ön hatásos színjátéka nem egy szentimentális nosztalgia, nem a mussolinizmus megnyilvánulása volt. Eredeti togliattizmus volt, azaz a cinizmus, a megalkuvás, a hideg számítás megnyilvánulása, hogy szavazatokhoz jusson, mert a Baloldallal való vetélkedéshez erre van szüksége, hogy első számú vezetője maradjon annak a tévedésnek, amit ma Jobboldalnak neveznek. Miniszterelnök-helyettes úr, az arckifejezése ellenére, ami nyugalmat és kiegyensúlyozottságot sugall, Ön nagyon veszélyes ember. Mert így még több volt kereszténydemokrata (akik rendes kereszténydemokraták, csak más néven) képes felhasználni rossz célokra azt az ellenérzést, amely a hozzám hasonló olaszokban él az iránt a tévedés iránt, amit ma Baloldalnak hívnak. És mert a baloldaliakhoz hasonlóan Ön is hazudik, és ennek tudatában is van. Hogy az ön iszlám védenői fizetik az adókat?! Hányan fizetik közülük az adókat?! Leszámítva az illegális bevándorlókat, a drogárusokat, a prostituáltakat és kerítőket, talán ha a harmaduk fizet valamennyi adót! Nem is értik, mi az az adó. Ha elmagyarázza nekik, hogy abból épülnek például azok az utak, kórházak és iskolák, amiket ők is használnak, vagy hogy ebből fizetik nekik azt az ellátást, amit attól a pillanattól kezdve kapnak, hogy belépnek az országunkba, azt felelik, hogy nem, hanem így próbálják becsapni, kirabolni őket. Ami pedig azt illeti, hogy Ön szerint be-akarnak-illeszkedni, részben-már-be-is-illeszkedtek, vajon kit akar ezzel megetetni?

Az egyik hiba, ami Önöket, politikusokat jellemzi, hogy azt feltételezik, képesek bármivel megetetni az embereket, úgy kezelik őket, mintha vakok vagy értelmi fogyatékosok lennének, kitalált meséket akarnak elhitetni velük, letagadni vagy tudomást sem venni a kézenfekvő valóságról. A legszembeötlőbből, a legkézzelfoghatóbból, a leginkább magától értődőről. De ez alkalommal, uram, még Ön sem tagadhatja le azt, amit egy gyerek is lát. Nem hagyhatja figyelmen kívül azt, ami nap mint nap, minden percben zajlik, Európa minden városában és falujában.

Olaszországban, Franciaországban, Angliában, Spanyolországban, Németországban, Hollandiában, Dániában, bárhol, ahol a bevándorlók letelepednek. Olvassa csak el újra, mit írtam Marseille-ről, Granadáról, Londonról, Kölnről. Nézze csak meg, hogyan viselkednek Torinóban, Milánóban, Bolognában, Firenzében, Rómában. A teringettét, ezen a planétán senki nem védi úgy a saját identitását, és utasítja úgy el a beilleszkedést, mint a muzulmánok! Senki. Mert Mohamed tiltja a beilleszkedést. Bünteti. Ha eddig nem tudta, vessen egy pillantást a Koránra. Ott le vannak írva azok a szúrák, amelyek tiltják, amelyek büntetik. Addig is idézek Önnek egypárat. Például ezt: »Allah nem engedi a híveinek, hogy hitetlenekkel barátkozzanak. A barátság érzelmi szálakat, szellemi vonzalmat hoz létre. Fogékonyá tesz a hitetlenek erkölcsi felfogására és életmódjára, és a hitetlenek Sariával ellentétes gondolkodásmódjára. A függetlenségünk, a hegemoniánk elvesztéséhez vezet, a legyőzésünket célozza meg. Az iszlám viszont győztes. Nem legyőzhető.« Vagy ez: »Ne legyetek lágyak az ellenségeitekkel! Ne ajánljatok békét nekik! Különösen akkor ne, ha fölényben vagytok. Öljétek meg a hitetleneket, bárhol, ahol találjátok őket. Gyötörjétek őket, küzdjétek ellenük mindenféle csapdával.« Más szóval, a Korán szerint nekünk kell beilleszkednünk. Nekünk kell elfogadnunk az ő törvényeiket, szokásaikat, a szörnyű Sariájukat. Fini úr, miért is nem ajánlkozik Ön az Olajfa listavezetőjének?”

Jegyzet a Miniszterelnökhöz. „Cavaliere úr, két évvel ezelőtt már mindent elmondtam Önnek, amit mondani akartam. És nem kívánom magamat ismételni. De a legkevésbé sem kívánok csatlakozni ahhoz az antidemokratikus kórushoz, vagyis inkább lincseléshez, ami jó ürügyet szolgáltat, hogy Szent Sebestyént csináljanak magából az ellenségei, a magukat függetlennek nevező újságok, a részrehajló karikaturisták stb. Cavaliere úr, mi ketten nemigen kedveljük egymást. De az, amit ezek az emberek művelnek Önnel, az annyira civilizálatlan, annyira túrhetetlen, annyira visszataszító, hogy az már támadás a szabadság és a demokrácia ellen, és szégyellném, ha én a legkisebb mértékben, vagy akár önkéntelenül hozzájárulnék. A következő két kérdést azonban eddig senki nem vetette fel: »Hogy lehet az, hogy a Külföldieknek járó Szavazati Jog ügyében Ön soha

nem nyitotta ki a száját? Miért nem mondta ki soha, hogy a szavazati jog az állampolgárokat megillető jog, és kész?«”

A kérdések közvetve az Egyezmény Vázlataira is vonatkoznak, és most nekigyürközöm, hogy elmondjam erről a magamét.

4. fejezet

„Nyújtsd neki a kisujjadat, és az egész kezedet fogja kérni. Add neki a kezedet, és elveszi a karodat. Add neki a karodat, és ő megragad a nyakadnál fogva és kihajít téged az ablakon”, mondogatta régen az anyám, amikor nem bízott meg valakiben. És nekem valahogy olyan érzésem támadt az Egyezmény Vázlataival kapcsolatban, hogy nem is a kisujjunktat kérik, még csak nem is a kezünket, hanem mindjárt az egész karunkat. Bizonyos kérések nagyon rafináltan vannak megfogalmazva, még rá is játszanak a kétértelműségekre, más kérések viszont egyértelműen kihajítanak minket az ablakon. Vegyük például az ő vasárnapjukat, ami nem vasárnap van, hanem pénteken. „Az állami szférában, és a magán- vagy állami cégeknek dolgozó muzulmánoknak, és azoknak, akik független vagy kereskedelmi területen tevékenykednek, katonai vagy másfajta közszolgálatot látnak el, joguk van ahhoz, hogy megtartsák a pénteki ünnepnapot”, szögezi le az a Vázlatterv, amelyet a Coreis{21} fogalmazott meg. Az UC0II{22} átsiklik ugyan az ünnepnap részletén, de hangsúlyozza a pénteki imához való jogot. Ahhoz a szertartáshoz, amire a mecsetekben kerül sor, és legalább egy órán át tart, és még lábmosás is megelőzi, tehát elég hosszú időre megszakítja a munkát. Mind a Coreis, mind az UC0II Vázlata hozzáteszi még: „Az iskolai vizsgaidőpontok megállapításánál az oktatási vezetőknek meg kell tenniük a megfelelő intézkedéseket, hogy a muzulmán diákoknak a péntek helyett egy másik napot jelöljenek ki a vizsgákhoz.”

Első Számú Kérdés. Mi legyen azzal a ténnyel, hogy Olaszországban, sőt általában Nyugaton a vasárnap vasárnapra esik, és a szombatot követi, ami így együtt jelenti a hétvégét, ebből kifolyólag nem munkanap? Mit kezdjünk tehát azzal, hogy mifelénk a munkahét hétfőtől péntekig tart? Egyetlen más vallás sem kérte soha, hogy a munkahét hétfőtől csak csütörtökig tartson, és így háromnapos hétvégét adjunk nekik. És milyen előjog alapján kellene az oktatási vezetőknek a vizsgarendet Mohamed előírásaihoz igazítaniuk?

Második Számú Kérdés. Mihez kezdünk azzal a ténnyel, hogy az állami szférához, valamint az állami és magáncégeknél dolgozók közé tartoznak a tűzoltók, a vasúti dolgozók, a repülőgép-pilóták, a mentőautó-sofőrök, az orvosok, és a katonai területen dolgozók közé tartoznak például a carabinieri, akik rendőri feladatokat látnak el? Mi legyen tehát azokkal a carabinieriakkal, akik az ima idején éppen egy betörőt tartóztatnak le, vagy éppen egy tűzharcban vesznek részt? Mi legyen az orvossal, aki az ima idején éppen egy műtét kellős közepén van, vagy a mentőautó vezetőjével, aki éppen egy sérültet szállít kórházba, a repülőgép-pilótával, aki épp felszáll vagy leszáll, vagy a vasúti dolgozóval, aki vonatot vezet, vagy a tűzoltóval, aki épp tüzet olt? 1979-ben Bazargan (aki Khomeini miniszterelnöke volt) lányai elmesélték nekem, hogy a papjuk egyszer az ima kedvéért megállt a Los Angeles-i autópálya közepén. A Los Angeles-i autópályán még lassítani sem szabad. Olyan nagy a forgalom, hogy a legcsekélyebb mértékű lassulás is tömegkatasztrófához vezethet. Ő mégis leállt. Leterítette az imaszőnyegét, letérdelt ott, az aszfalton, és imádkozni kezdett. Sőt, 1991-ben, vagyis az Öböl-háború idején láttam egy szaúdi szakértőt, aki három tengerésszel együtt éppen egy bombát hatástalanított, majd hirtelen otthagya őket, egy kényes művelet közepén. A tengerészek kétségbeesett tiltakozása ellenére otthagya a bombát, és a következő szavak kíséretében hagyta magukra őket: „Sorry, this is my prayer hour. Elnézést, ez az imaidőm.”

Az ártalmatlannak tűnő kérések között ott találjuk azt is, hogy félbe lehessen szakítani a munkát annak érdekében, hogy elmondhassák a reggel, délben, délután és naplementekor esedékes Allah-akbart. Az is ott van, hogy megünnepelhessék a ramadán kezdetét és végét, az Áldozat Ünnepe, a Hegirián Újévet, és a Hegirián naptár szerinti Duhl Hijjah 10-ét. Ezen felül kivételes szabadságot vehessenek ki, hogy elzarándokolhassanak Mekkába. (Ezekhez az ünnepnapokhoz és szabadságokhoz jön még természetesen a mi Karácsonyunk, a mi Újévünk, a mi Védőszentjeink ünnepei, a mi Húsvétünk, a mi Vízkeresztünk, a mi Szeplőtelenfogantatás-ünnepünk, a mi Május Elsejénk, stb.) Végezetül ott van még a fénykép kérdése a személyazonossági iratokban. A Nemzetbiztonsági Előírások 3. Cikkelye kimondja, hogy a

személyazonossági iratainkba fedetlen arccal készült fotónak kell kerülnie, vagyis elkendőzés nélküli fotónak. Ami teljesen érthető, hiszen a kendő eltakarja a haját, és gyakran a homlokot és a füleket is. Három olyan jellegzetességet, amely beazonosíthatóvá tesz egy személyt. (Amikor Olaszország még nem volt az Iszlám gyarmata, az olyan jellegzetességeket, mint a szemek formája, elhelyezkedése, színe, fel is sorolták az útlevélben, emlékeznek még? Alacsony vagy magas homlok. Normál vagy kiálló fülek. Szőke, fekete, szürke vagy ősz haj. Vagy az esetleges kopaszság.) És azt senki nem tagadhatja, hogy a turbán eltakarja a haját és a fület. Senki nem tagadhatja, hogy a hajon és a füleken kívül a csador és a hidzsáb a homlokot is elfedi, a halántékkal, az orcákkal, az állal és a nyakkal egyetemben. Senki nem tagadhatja, hogy az arcberendezésből az ilyen fejfedők alól csupán a szemek, az orr és a száj látszik ki. De hát a Coreis-féle tervezet kijelenti, hogy mivel joguk van a hagyományos öltözethez, a muzulmánok kérhetik, hogy az irataikba fedett fővel készült fotó kerüljön. Ilyen módon lehetnek akár csadorban, hidzsábban vagy turbánban is. Ennek a „kérésnek” a teljesítése a Nemzetbiztonsági Előírások 3. Cikkelyének megsértését jelenti. Azért írom, hogy „jelenti”, és nem azt, hogy „jelentené”, merthogy a megsértése már gyakorlattá vált. És tudják, kinek a hibájából? Egy volt belügyminiszter, egyben a Legfelsőbb Bíróság egykori elnöke hibájából, aki 1995. március 14-én kiadott egy körlevelet, amelyben tájékoztatta a Megyei Rendőrfőnököt, hogy a személyi iratokban fedett fővel készült fotóra vonatkozó tiltás a kalapra vonatkozik. „Azoknak a tárgyaknak a kivételével, amelyek megváltoztatják, vagy alkalmasak arra, hogy megváltoztassák a külső megjelenést, ezek csupán az öltözék kiegészítésének tekintendők.” A tiltás ellenben nem vonatkozik a csadorra, a hidzsábra és a turbánra. „Öltözet-amely-szervesen-hozzátartozik-az-izlám-viselethez”. Összefoglalva: „Annak érdekében, hogy ne sérüljön az alkotmányos elv, amelyet a 19-es Cikkely biztosít a vallásgyakorlat szabadsága terén, ezúton megengedettnek nyilvánítjuk a személyi iratokban a fedett fővel készült fotó felhasználását.”

(Levélke. „Méltóságos Excellenciás, vagyis volt Excellenciás uram. Először is a kalap nem »csupán az öltözék kiegészítője«, tehát nem

valami fölösleges és léha használati tárgy. A kalap olyan viselet, amely télen megvédi a fejet a hidegtől, nyáron pedig megvédi a nap sugaraitól. És mióta világ a világ, az emberi lények nagy része e célból visel ilyet a fején. Az a vadász is kalapot viselt, akit mumifikálódva találtak meg pár évvel ezelőtt az Alpok gleccserébe fagyva, valahol Olaszország és Ausztria között. Egy rézkorszakból származó vadász. Másfelől a turbán valójában nem tartozik szervesen az iszlám viselethez vagy az iszlám híveihez, ez van. Sok muzulmán országban egyáltalán nem viselik, vagy csak mollák és imámok hordják. Törökországban és Egyiptomban és Marokkóban fezt viselnek. Szaúd-Arábiában és Jordániában és Palesztinában, stb., kafiát. Látták valaha is Arafatot vagy Mubarakot, a jordán vagy a szaúdi királyt turbánban? Az iszlámnak sem jelképe a turbán. Ha jobban körülnéztek volna, már rájöhettek volna, hogy a szótárak távolról sem úgy magyarázzák mint »iszlám viselet«. Minden egyes szótár és lexikon azt írja róla, hogy »keleti fejfedő, vagy női fejfedő«. És Istennek hála a Kelet nem csupán muzulmán országokból áll. Idetartozik például India is, amely az iszlám megszállások ellenére mindig meg tudott maradni hindu országnak. Indiában már Mohamed születése előtt is viseltek turbánt. Gondoljanak csak a guruk fekete turbánjára, a maharadzsa drágakövekkel díszített turbánjaira, a szikhek vörös turbánjára, amit még alváshoz sem vesznek le, és akik ráadásul az Iszlám ellenségei. Ami azt illeti, már az asszírok is viseltek turbánt. Vannak a Krisztus előtti nyolcadik századból származó szobrok és festmények Sarrukín királyról, ezeken turbánban ábrázolják. És ha jól meggondoljuk, az ókori egyiptomiak fejfedője is turbán volt. A fáraók fejfedőjétől fogva egészen Nofretiti királyné fejdíszéig, amelyet azon a jól ismert mellszobron láthatunk rajta a Berlini Egyiptom Múzeumban. Kislány koromban Bianca nénikém is ilyet hordott. Divatos volt, és ő úgy nevezte, »Dona«. És ez még nem minden. A Vázlatok készítői valójában soha nem tisztázták a »fedett fő« fogalmát. Nem magyarázkodtak soha, hogy a »fedett fő« vajon a hajra vonatkozik csak, vagy az arcra is vonatkozhat. Az Ön körlevele azonban megoldotta számukra ezt a problémát. Nem is csupán azért, mert a csador és a hidzsáb eleve eltakarja az arc jó részét, hanem azért is, mert azáltal, hogy engedélyezte a csadorban vagy hidzsáiban

készült fotókat, közvetve engedélyezte a burkában vagy nikáiban készült fotókat is: ezek még szerveesebben hozzátartoznak az iszlám viselethez. És miután így állnak a dolgok, Méltóságos Excellenciás uram, illetve Volt Excellenciás uram, hadd emlékeztessem Önt arra, hogy a Törvény mindenkire egyformán érvényes. És mivel a Törvény mindenkire egyformán érvényes, én is követelem a jogot ahhoz, hogy kalapban készült fotót tessek magamról az útlevelemben. Egy nagy, széles karimájú kalapban, aminek a karimáját olyan mélyen behúszom a homlokomba, hogy beárnyékolja a szememet. Ragaszkodom ehhez a jogomhoz, és ha nem ismerik el, be fogom perelni Önt rasszista és vallási diszkriminációért. A Hágai Bíróság elé fogom citálni.”)

És ezzel át is térhetünk a Vázlatokban található kérések közül a legpimaszabbra. Arra, amelyben el akarják ismertetni az iszlám házasságot.

Kétféle iszlám házasság létezik. Az egyik a klasszikus házasság, a nikah: egy szerződés, amely az „adásvétel kategóriájába” tartozik, és ha az esetleges elutasítást nem számítjuk, nincs időkorlátja. A másik az átmeneti házasság, vagyis a mut’a, ami a bérlés-kiadás kategóriájához tartozik, és ami az esetleges megújítást leszámítva meghatározott időre szól. Ez lehet egy óra, egy hét, egy hónap. Vagy annyi idő, ameddig az enyém tartott, amikor Kom{23} városában, ahová azért érkeztem, hogy interjút készítsek Khomeinivel, az erkölcsrendészetet irányító molla arra kényszerített, hogy feleségül menjek a tolmácsomhoz, aki már nős volt, egy féltékeny spanyol nő férje. (Apropó, A harag és a büszkeségben befejezetlenül hagytam ezt a történetet, és azóta mindenki azt kérdezi tőlem, „És hozzámentél végül a féltékeny spanyol lány férjéhez, vagy sem?” Igenis, uraim és hölgyeim, hozzámentem. Ott helyben hozzámentem. Sőt: elvett engem, miközben a molla az öklével hadonászott az orra előtt, és azt ordította, szégyen-szégyen. Ha nem így történt volna, lelövetett volna minket, és akkor annyi a Khomeinivel készítendő interjúnak. De persze soha nem háltuk el a házasságot. Becsületszavamra. Amint befejeztem az interjút a jó öreg diktátorral, szedtem a sátorfámat, és soha többé nem láttam viszont az én átmeneti házastársamat.)

A valódi házassággal ellentétben tehát a mut'a egy olyan fortélyos eszköz, amely az alkalmi kapcsolatokat legalizálja. Egy farizeus kibúvó házasságtöréshez anélkül, hogy úgy kelljen érezni, hogy ez bűn, prostituálttá válni és prostituálttá tenni. Nem véletlen, hogy még Allah fiait is zavarba ejti, a szunniták el is törölték, a Síiták pedig titokban gyakorolják. A nikah egészen más eset. Az első, amit el kell mondani a nikah-ról, hogy ez egy elrendezett házasság, két család érvényesíti az akaratát, fittyet hányva a házasulandó felek akaratára. (Ha nem tévedek, az ilyesmi elfogadhatatlan mind az olasz törvények, mind az Európai Alkotmány értelmében, mindkettő megköveteli a két fél teljes és fenntartás nélküli beleegyezését.) Nem, nem vezetheti a döntést az érzelem, vagy akár a józan ész a házaspár részéről, akik nikah-t kötnek. „A szerelem csalárd. A fizikai vonzalom hasonlóképpen. A házasságot nem lehet ilyen hívságok alapján megkötni, a partner megválasztását mások megítélésére kell bízni”, magyarázza Juszuf al-Karadavi A törvényes és a tiltott című könyvében. Miután a családok aláírták a szerződést, és kifizették a mahrt, vagyis azt az összeget, amellyel a férj megvásárolja a feleséget, a jegyestárnak még azt se engedik meg, hogy megismerkedjenek, találkozzanak mint jegyesek. Ha véletlenül mégis találkoznak, le kell sütnie a szemüket, és jaj, nekik, ha ki találnák nyitni a szájukat. A leendő feleségnek még az esküvői szertartás alatt sem szabad kinyitnia a száját. Még annyit sem mondhat, hogy „igen”. A wali az, aki kimondja helyette, azaz a gyámja, az a férfi, aki a házassági tárgyalásokat vezette, aki többnyire az apa vagy a báty. Ugyanis az apa vagy a báty áll a szertartás alatt a vőlegény mellett, ő az, aki a döntő pillanatban a szemébe néz, rámosolyog és ő fogja a kezét. Mintha ő házasodna össze vele. (Láttam egyszer ilyen jelenetet, egy szállodában, Iszlámábádban. Mindjárt az jutott eszembe, hogy egy homoszexuális párt látok. Mivel meg voltam győződve róla, hogy egy homoszexuális esküvőnek vagyok a tanúja, megkérdeztem az egyik vendéget, hogy a Korán megengedi-e az ilyesmit. Az illető történetesen a vőlegény nagybátyja volt, és most nem idézném, mit válaszolt nekem... Még ma is beleborzongok.) „Neked adom a lányomat (húgomat, nővéreimet), Allah és az Ő Prófétájának törvénye szerint”, jelenti ki az apa (vagy a báty). „Elveszem a lányodat (vagy húgodat,

nővéredet), Allahnak és az Ő Prófétájának törvénye szerint”, feleli erre a vőlegény. „Tehát elfogadod?”, kérdezi meg ismét, ki tudja, miért, az apa vagy a báty. „Már elfogadtam”, feleli a vőlegény. Aztán megcsókolják egymást. Háromszor. Minden jót kívánnak egymásnak, aztán azt mondják: „Reméljük, hogy jó feleség válik belőle.” Mindeközben a menyasszony a sarokban álldogál, csendben. Egyedül, és csendben. A Próféta szerint egy menyasszony nem teheti meg, hogy nem egyezik bele. A hallgatása jelenti az „igen”-t. A nevetése, ha nevetne, „igen”-t jelent. A sírása, ha sírni találna, „igen”-t jelentene...

A második dolog, amit el kell mondani, hogy Olaszországban tilos a poligámia. „Nem köthet házasságot senki, aki egy korábban már megkötött házasság kötelékében él” – figyelmeztet az Olasz Polgári Törvénykönyv 86-os Cikkelye. A Büntető Törvénykönyv 556-os Cikkelye pedig hozzáteszi: „Bárki, aki egy korábban megkötött és érvényes házasságban élve egy másik házasságot köt, öt évig terjedő börtönbüntetéssel sújtható. Ugyanez a büntetés vonatkozik bárkire, aki olyan személlyel köt házasságot, aki érvényes házasságban él.” Az Egyezmény Vázlatában ugyanakkor azt követelik, hogy „az Olasz Köztársaság ismerje el az iszlám törvény szerint megkötött házasságokat”. Azt kérik, hogy az iszlám törvény és tradíció szerint megkötött és felbontott házasság „csorbítatlan maradjon azokban az esetekben is, amikor az ilyen házasságok polgári szempontból már érvénytelenek”. A már megszokott, kétértelműen és furfangosan megfogalmazott kérdés. Vagyis nem teszi világossá, hogy az iszlám házasság nem zárja ki a bigámiát, hogy a férj bármikor vehet magának egy újabb feleséget, aztán még egyet és még egyet, egészen négy feleségig. Ráadásul úgy kérik, hogy nem fejtik ki, miszerint a „házasságok” kifejezésen csak a nikah-t értik, vagy a nikah-t és a mut-'at is. Úgy kérik, hogy nem pontosítják, hogy a „felbontás” a válásra vonatkozik, vagy az eltaszításra. Az eltaszítás felhatalmazza a férjet, hogy bármikor elküldhesse a feleségét, amikor úgy tetszik neki. Ha el akarja küldeni, csak annyit kell mondania neki háromszor, hogy „Talak, talak, talak”. Végül pedig úgy kérik, hogy nem teszik hozzá, hogy az „iszlám tradíció” a feleség teljes alávetettségét jelenti. Teljes rabszolgaságot. Hogy ez a rabszolgaság azt jelenti, hogy a férjnek

joga van megütni őt, megkorbácsolni, lelkileg és fizikailag is bántalmazni. „Az erényes feleség feltétel nélkül engedelmeskedik a férjének. Az engedetlenkedőt „ki kell űzni az ágyából, és meg kell botozni”, tanítja a Korán. „A férfi megkérdőjelezhetetlen úr, a család teljhatalmú vezetője. A nő nem lázadhat fel a tekintélye ellen, és ha meg merészelné tenni, meg kell őt verni”, teszi hozzá al-Kadravi a könyvében. (Amit, jól figyeljenek, 2000-ben adtak ki, nem 1000-ben.) Aztán kifejti, hogy egy asszony nem hagyhatja el a házát, ha a férj nem ad rá engedélyt, nem látogathatják meg még a szülei vagy a barátnői sem, ha a férj nem akarja, nem vehet részt a gyerekei oktatásában, ha a férj nem akarja, és ha a férj igazságtalan lenne, legfeljebb könyöröghet neki, hogy gondolja meg magát. A témához kapcsolódóan a Spanyol Iszlám Vallási Közösségek Szövetségének (Federación Española de Entidades Religiosas Islámicas) tanácsosa, Mohammed Kamal Musztafa írt egy kézikönyvet arról, hogyan kell megverni a feleséget. („Vékony és hajlékony pálcát használjunk, ami alkalmas arra, hogy távolabbról is meg lehessen ütni vele. Főként a testét, a kezét és a lábát üssük. Soha ne az arcát, ahol láthatók a sebek és a vérálfutások. Ne felejtjük, hogy a csapások célja, hogy lelki szenvedést okozzanak, nem csupán fizikai fájdalmat.”) Valencia imámja, Abdel Majad Rejab megerősítette a szavait: „Musztafa imám helyesen magyarázza az iszlámot. A feleség megverése fontos eszköz a kezünkben.” Barcelona imámja, Abdul Majad Rejab pedig hozzátette: „Musztafa imám csupán azt fejtette ki, amit a Korán tartalmaz. Ha nem ezt tenné, eretnek lenne.” Csakhogy az Olasz Alkotmány garantálja a nemek egyenlőségét. Védi a nők szabadságát, tiltja a velük szemben alkalmazott diszkrimináció bármilyen formáját. Kimondja, hogy a házasságoknak egyenlő jogaik és egyenlő kötelezettségeik vannak. Kimondja, hogy mind a házasság ideje alatt, mind az esetleges váláskor mindketten azonos felelősséggel tartoznak a gyerekeikért, így van vagy nem? Ergo, az iszlám házasság jogi elismerése teljességgel lehetetlen. Az Egyezmény Vázlatában előadott kérés elfogadhatatlan. Legalább annyira elfogadhatatlan, mint a Korán oktatása az állami iskoláinkban. Mégpedig a következő okokból.

A mi állami iskoláink laicitása nem tökéletes. A Lateráni Egyezmény miatt nem az, vagyis a konkordátum miatt, amit

Mussolini kötött a Vatikánnal 1929-ben, és amit az Alkotmányozó Nemzetgyűlés 1947-ben megerősített a Togliatti által vezetett kommunisták szavazataival, és amit 1984-ben azzal módosítottak, hogy törölték belőle az alkotmányellenes „államvallás” kifejezést. Azért nem tökéletes, mert mintegy szépséghibaként megmaradt benne a Heti-Vallási-Óra. Ez viszont fakultatív. Már akkor is választható volt, amikor én a Galileo Galilei Gimnáziumba jártam Firenzében, és a kétségbeesésbe kergettem azt az intelligens és szimpatikus papot, akit don Bensinek hívtak. Amikor ő bejött az osztályba, én kimentem. Szomorkás hangon elmondott megjegyzései nálam süket fülekre találtak (általában azt dörmögte utánam, hogy „menj-csak-menj-csak, nehogy-már-azt-mondd-hogy-egy-szegény-kis-pap-meg-akarja-menteni-a-kis-lelkedet”), fogtam az uzsonnámat, és kimentem a folyosóra, hogy megegyem. Nem kellett tartanom semmiféle bosszútól vagy retorziótól, ezt jó, ha tudják.

A legkevésbé az ő részéről, aki mindannyiszor megbocsátón mosolygott rám: „Na, finom volt az uzsonna?” A választás szabadsága, a szabadság arra, hogy elfogadjam, vagy hogy visszautasítsam ezt az órát, jócskán enyhít a vele kapcsolatos kis szépséghiba rútságán. (Az alapja pedig az a tény, hogy az olaszok többsége katolikus.) Olyannyira enyhíti, hogy más vallási közösségek nem is szólalnak fel ellene. Semelyikük nem tesz úgy, mintha neki is járna, hogy iskolákban taníthassa a hitelveit. Még a zsidó felekezet sem, amelyik pedig a felekezetek közül a legigényesebb a saját hitvallásával kapcsolatban. Igen, az Olasz Köztársasággal kötött Megállapodásában a Zsidó Közösség említést tesz „a tanulók vagy a családok részéről érkező esetleges felkérésekről, hogy tanulhassanak a judaizmusról kulturális tevékenységek keretében”. Csakhogy egy dolog felajánlani a judaizmusról-való-tanulást-kulturális-tevékenységek-keretében, és más dolog ezt úgy tanítani az állami iskolákban, ahogy azt a magániskolákban vagy a zsinagógákban tanítják. Az Iszlám Közösség ezzel szemben magát Második Államvallásnak állítja be (már maga az elnevezés is törvényellenes, hiszen az Olasz Állam nem a bevándorló muzulmánok képviselője, az iszlámra áttért olaszok száma pedig mindössze tízezres nagyságrendű), ezért azt

kéri az Egyezmény Vázlataiban, hogy úgy tanítsák az iskoláinkban a Koránt, ahogy ők a saját iskoláikban és mecseteikben tanítják.

Ez alkalommal viszont teljes nyíltsággal fogalmaznak. Vagyis világosan kifejtik, hogy ennek az oktatásnak minden osztályban és évfolyamban meg kell valósulnia, egészen az óvodától fogva, hangsúlyozva, hogy az órákat a saját maguk által választott tanároknak kell tartaniuk, a tananyagot ők maguk állítják össze, és az időpontját is ők választják meg. Még ennél is rosszabb: beleütik az orrukat a mi tananyagainkba, és azt merészelik kérni, hogy „más vallási nézeteket ne lehessen a tantárgyak keretében terjeszteni”. Tudják, hogy ez mit jelent? Azt jelenti, hogy a tantárgyak tananyagának tanítása során kerülnünk kellene minden utalást arra a vallásra, amely átítatja a kultúránkat, azaz a kereszténységre. Azt jelenti, hogy az irodalom tananyagában nem szerepelhetne például az Isteni színjáték, az a verses darab, amelyet egy hitetlen-kutya írt, akinek a földi és a földöntúli életről meglehetősen katolikus elképzelései voltak, és aki a Pokolról szóló részben, pontosabban a Huszonnyolcadik énekben helyezi el Mohamedet, a Paradicsomot pedig megtölti asszonyokkal, az Ószövetség hősnőivel, a kalendárium szentjeivel. Közéjük került az az asszony is, akibe beleszeretett, Beatrice Portinari, és a „Saját Fiának Leánya”, vagyis Szűz Mária. Gondoljuk csak meg, nem tartozhatna az irodalom tananyagához A teremtmények éneke Assisi Szent Ferencről, és Alessandro Manzoni Vallásos énekei. A történelemórákon nem lehetne szó se Jézusról, se az apostolokról, se Barabásról, se a keresztényekről és a katakombákról, vagy Konstantinról és a Szent Római Birodalomról. Ki kéne hagyni a harcot a Guelfek és a Ghibellinek{24} között, a szicíliaiak meg a rómaiak meg a campanaiak meg a velenceiek meg a friuliaiak meg a pugliesiek és a genovaiak ellenállását az iszlám hódítással szemben. Hallgatni kéne Martell Károlyról és Jeanne d’Arcról, Konstantinápoly elestéről és a lepantói csatáról. A filozófiaórákon pedig törölhetnénk Szent Ágoston tevékenységét, és Aquinói Tamásét, Lutherét és Kálvinét, a Kartezianusokat és Pascalt. A művészettörténetben el kéne feledkezni az összes krisztusról meg madonnáról, amiket Giotto meg Masaccio festett, Beato Angelico és Filippino Lippi, Verrocchio és Mantegna, Raffaello és Leonardo da Vinci és Michelangelo műveiről.

A zenéből törölni kéne minden Gregoriánus éneket, minden Rekviemet, kezdve Mozart Requiemjétől vagy Verdiétől, és jaj lenne annak a tanárnak vagy tanárnőnek, aki elénekeltené az osztállyal Schubert Ave Mariáját... Paradoxnak hangzik, nem? Úgy hangzik, mint valami tréfa, valami groteszk túlzás. Pedig nem, ezek józan következtetések, sőt előrejelzések, amelyek abból a valóságból indulnak ki, amelyben már benne élünk. Néhány hitetlen-kutyát már ki is pellengéreztek ezek a mi semmirekellőink. Az egyik éppen Dante Alighieri, akit a Huszonnyolcadik ének ürügyén be akarnak tiltatni a felsőbb osztályokban és a gimnáziumokban, mi több, a sírjából is ki akarják forgatni Ravennában, hogy „összetörjék a csontjait, és a porait szétszórják a szélben”. A másik meg Giovanni da Modena, a festő, aki 1415-ben a bolognai Szent Petronio-katedrálisban a freskóra festett egy egészen apró képet, amelyen Mohamed történetesen a Pokolban van. Még egy levelet is küldtek a pápának és a bíborosnak Bolognában az apró freskó miatt, ami „elfogadhatatlan sértés a világszerte élő muzulmánok számára”, és fogadkoztak, hogy tönkreteszik. Egy ízben már meg is próbálták. Nagyjából úgy, ahogy Franciaországban, amikor azt kérték, hogy tegyék tiltólistára Voltaire-t. Ő abban volt bűnös, hogy megírta a *Le Fanatisme, ou Mahomet le prophete* (Fanatizmus, avagy Mohamed, a próféta) című tragédiáját, amelyben Mohamed felbujtására a főszereplő fiatalember legyilkolja az apját és a bátyját.

Ami azokat a kéréseket illeti, amiről még nem ejtettünk szót... A legszerényebb közülük az étkezésre vonatkozik. Minden egyes állami, illetve magánvállalat, börtön, kórház, katonai kaszárnya és iskola szolgáljon fel az iszlámnak megfelelő ételt is. Halal húsételt, és így tovább. (Persze valójában mindez már gyakorlat az Egyezmény Vázlatok nélkül is. A börtönökben, ahol nagy számban vannak algériai, marokkói, tunéziai, albán, szudáni fogvatartottak, a halal hús már rég felváltotta a mi vágóhídjainkról származó húst. A disznóhús gyakorlatilag eltűnt, és erről jut eszembe: ki gazdagodik meg a halal hús ügyleten? Az ájtatos nyakelmetszők Torinóból, vagy inkább egy olyan típusú iszlám maffia, mint amilyen már létezik Franciaországban?) A legellenszenvesebb kérés viszont a halottaik eltemetésével kapcsolatos. Az iszlám rítus szerint alig valamivel a föld színe alá kerül a holttest, mindössze egy lepelbe csavarva,

semmi koporsó, amit a mi Egészségügyi Előírásaink szigorúan tiltanak. A leginkább visszataszító, a legbotrányosabb viszont az, ami elvárja a „teljes együttműködést az iszlám történelmi, művészeti, környezeti, régészeti, építészeti, archív könyvtári örökségének megóvásában”. És mindezt annak érdekében, hogy „elősegítse az iszlám kulturális javak összegyűjtését és rendszerezését”. (Milyen iszlám-kulturális-javak, ti pimaszok!? Milyen iszlám-történelmi-művészeti-környezeti-építészeti-régészeti-archív-könyvtári-örökség, arcátlanok?! Olaszországba a tieitek az égvilágon semmit nem hoztak a kétségbeesett kiáltáson kívül, hogy „Mama, a törökök”. Semmi mást nem hagytak maguk után, csak azoknak a teremtéseknek a könnyeit, akiket a part menti városokban és Szicíliában a kalózsájak lemészároltak, elraboltak vagy megerőszakoltak, hogy megtöltsék velük a rabszolgapiacokat Kairóban, Tuniszban, Algírban, Rabatban, Isztambulban. Az asszonyokat és az újszülötteket eladták a pedofília kórjával fertőzött szultánok, vezírek és sejkék háremeibe. A férfiakat a kőfejtőkben tették tönkre, a gyerekeket és a fiatalokat harci gépezetté alakították át. Mazzarától Siracusáig, Siracusától Tarantóig, Tarantótól Bariig, Bariától Anconáig, Anconától Ravennáig, Ravennától Udinéig, Udinétől, Genovától Livornóig, Livornótól Pisáig, Pisától Rómáig, Rómától Salernóig, Salernótól Palermóig a tieitek csak azért jöttek, hogy elvegyenek, és ennyi. Fosztogatni, ennyi. Így aztán a múzeumainkban, archívumainkban, a könyvtárainkban, a régészeti és építészeti kincsek között nem akad semmi, ami hozzátok tartozna.) Valóban szükség van még ezekre a szégyentelen Egyezmény Vázlatokra ahhoz, hogy levonjuk a következtetést, hogy az irányítás már nálunk is az ő kezükben van?

Ahhoz, hogy erre válaszolni tudjunk, elég, ha felidézzük, mi szomorítja csaknem három éve Toszkánát, ami már fél évszázada a (mostanra csak volt, vagy már majdnem csak volt) kommunistáké, következésképpen Allah fiainak a fellegvára. Colle Val d'Elsáról beszélek, arról a középkori városról, amit Dante Alighieri a Purgatórium XIII. énekében említ, és ami Chianti dombjainak egyik legszebb tájképével van megáldva, tizenöt kilométerre Sienától. Ahol a dombtetőn, amit akár Duccio Buoninsegna, vagy Simone Martini, vagy Ambrogio Lorenzetti is megfesthetett volna, a Balközép Városi

Hivatal egy nagymecsetet akar emeltetni, hasonlót ahhoz, amilyen Rómában áll. Úgy bizony. Egy nagymecsetet, hatalmas kupolával, belső udvarokkal és pálmafákkal, egy huszonnégy méter magas minarettel együtt, amit még kiegészítenének az új Iszlám Központ épületeivel, amit a környék muzulmánjai olyan természetességgel igényelnek, mintha a saját otthonunkba lennének. Hát csak figyeljenek rám!

Minden Szeptember Tizenegyediké után kezdődött, vagyis amikor az Ikertornyok romjai még javában füstöltek, de az olasz nemzeti sajtóiroda, az ANSA már egy sajtóközleményben tudatta a világgal, hogy Colle Val d'Elsa (baloldali és volt kommunista párti) polgármestere másfél milliárd lírát utalt ki, hogy kibővíthessék a város terecskéjén álló újságárus bódében működő kis iszlám központot, amit a Siena és környéke Muzulmán Közössége a sürgősségre való tekintettel igényelt, hogy tágasabb helyre kerülhessen át, amely már alkalmas egy mecset felépítésére. Hogy pontos legyenek, San Lazzaro térségében, az Abbadia domboságára. Ami egy zöld terület, egy közpark. Emellé pedig létrehoznának egy olyan városrészt, amely háromszázötven embernek nyújt lakóhelyet, és amelyet a Chiantiban élőknek szántak. Ezzel majdnem egyidőben kitudódott, hogy a hivatal már ki is fizetett húszmillió lírát a tervezőnek, és a Colle Val d'Elsában letelepedett muzulmánoknak kiutalt egy földterületet a közterületből, hogy ott iszlám temetőt hozhassanak létre. A tetejébe örökös bérletbe. A területhez való joguk kilencvenkilenc évre szólna, ami a kilencvenkilenc év lejártával újabb kilencvenkilenc évre meghosszabbítható, aztán újabb kilencvenkilencre, és így tovább. Minderről a város polgárai mit sem tudtak, következésképpen soha nem tudták kifejezni erről a véleményüket vagy a hozzáállásukat.

A végén aztán kitört a botrány. Ordítozás, sértegetés, veszekedés, hivatkozás a közterületre vonatkozó törvényekre.

A Liga pedig heves vitát indított, és aláírásgyűjtést javasolt a kétes kezdeményezés leállítására. A polgármesternek nem volt semmilyen joga ahhoz, hogy közterületet ajándékozzon oda és közpénzeket költsön el külföldiek javára, megkárosítva a polgárokat, jelentette ki a Liga. Olaszország és az Iszlám között, ami egy olyan vallás, amely az Állammal azonosítja magát, és amelynek a törvényei számtalan

ponton ellentétesek a mi törvényeinkkel, nem létezik olyan megállapodás, amelynek értelmében igényt tarthatnának mecsetek és temetők létesítéséhez szükséges adományokra. És egyébként is, miért kéne mecsetet és minaretet emelni éppen a Dante Alighieri által megénekelte történelmi városkában, ahol a minaretek és a pálmafák idegenül hatnak mind a tájképben, mind az ott lakók kultúrája szempontjából? Miért akarja a Siena és környéke Muzulmán Közössége éppen Colle Val d'Elsában létrehozni ezt, ahol a húszezres lakosság mellett ezerháromszáz bevándorló él, az igaz, viszont csak háromszáz muzulmán? Ami a temetőt illeti, az itteni temető eddig is mindenféle hitvallású elhunytat befogadott, és akár ki is lehetett volna bővíteni. Miért várják el a muzulmánok, hogy nekik külön bejáratú, saját temetőjük legyen? Miért kell nekik örökös sírhely, miközben a keresztény, vagy zsidó, vagy buddhista, vagy ateista halottak csupán pár évtizedig nyugodhatnak a sírjaikban? Még egy Védelmi Bizottság is felállt. „Nemet mondunk a mecsetre, nemet mondunk a temetőre, el a kezekkel a földterületeinktől.” A bizottságban voltak munkások, parasztok, nyugdíjasok, háziasszonyok, vagyis olyanok, akik szinte mind a Baloldalra adták le a szavazatukat. Ami még rosszabb: éppen erre a polgármesterre és a hivatalnokaira. Mégsem érték el semmit. A Ramadán végének megünnepléséhez még ugyanabban az évben a polgármester átengedte a muzulmánoknak Colle Val d'Elsát és környékét, valamint a városi uszodát. Magunk elé tudjuk képzelni, amint nekiállnak leölni a bárányokat, amitől olyan vörössé válik a víz, mint az Arno folyó a campaldinói csata idején. Ugyanez zajlott zavartalanul 2002-ben és 2003-ban is, majd 2003. december 30-án egy váratlan döntéssel építési területté nyilvánították a parkot. Ekkor azonban nem fedték fel, hogy a mecset építéséhez szükséges területhez akarnak egy utat is építeni később, valamint egy parkolót is. Mindezt magánterületen, és eltulajdonított közterület szomszédságában.

Itt van előttem három nyomtatott hírlevél, amely hitelesen tükrözi azt a tehetetlenséget, amelyben Colle Val d'Elsa polgárai fuldokolnak, ami Allah fiainak elfogadására kényszeríti őket. Az első 2003. január 16-án kelt. A polgármester aláírása van rajta, és úgy kezdődik, hogy „világméretű népvándorlási jelenség. Olyan jelenség

ez, amely a földgolyó északi és déli része között tátongó résben ereszt gyökereket.” (Nem, Méltóságos Uram, a Földgolyón tátongó résznek ehhez semmi köze, ez már elavult szlogen, és Ön nyilvánvalóan azért használja, hogy úgy hangozzék, mintha Ön Értelmiségi volna. Ahhoz a mocskos egyezményhez van köze, ahogy azt mindjárt elmagyarázom Önnek, amit a Hetvenes Években az Önhöz hasonló az EGK-ban és az EU-ban aláírtak az olajsejkekkel. Olvassa, tanulmányozza ahelyett, hogy nagyképűsködne a megboldogult kommunista párt téziseivel.) „A népvándorlás azonban változást hoz”, folytatta. „Kulturális gazdagságot hoz, hasznunkra lesz a tudatlanság és az előítéletek ellen való küzdelemben. Szükséges, hogy számoljunk az egyre inkább multikulturálissá, sokféle vallásúvá és sokféle etnikumúvá váló társadalommal.” (Kinek szükséges? Nekik vagy Önnek? Mert nekem nem. És Colle Val d’Elsa polgárainak sem, akik elkövették azt a végzetes hibát, hogy Önnek ajándékozták a polgármesteri széket.) Aztán ráveti magát bárkire, aki nem ért ezzel egyet. A tiltakozásokat „a Liga-ricsajozásának” nevezi, és azzal a bejelentéssel zárja, hogy az idegenekre állampolgárként kell tekinteni. „Az újonnan érkezőkre úgy kell tekintenünk, mint ennek a földnek a polgáira. Biztosítanunk kell számukra az állampolgároknak járó jogokat és kötelezettségeket.” (Csak így. Dacára az Alkotmánynak.) A második február 26-án kelt, és a Városi Tanács Elnöke írta alá. (Istenem, hány elnök van Olaszországban! Aki nem „doktor”, az minimum „elnök”.) Hihetetlen arroganciával mindenkit „tudatlannak” nevez, aki nem akarja a mecsetet. Tudatlanok az alkotmányos jogok terén, tudatlanok a szövetségi államrendszer felől, tudatlanok a politikai népvándorlásban. Háromszorosan tudatlanok, ráadásul tiszteletlenek azok a domblakók, akik megválasztották a hivatalt. És elfelejt bocsánatot kérni a demokráciától, amikor bejelenti, hogy a Városi Tanácsban nincs-helyük-a-vitáknak: a Városi Tanács a-város-javáért-dolgozik. Végezetül még leszögezi, hogy bizonyos tiltakozó megmozdulások „bolondságok. A presszóban üldögélők szószaporítása.” (Drága uram, Önnek Mussolini alatt kellett volna elnökölnie.) A harmadik március 10-i keltezésű. Nem szerepel rajta aláírás, és azt adja hírül, hogy a Tanács előadás-sorozatot indít, hogy megismertesse a domblakókkal az Arab-Iszlám Irodalmat. Az

előadásokról Mahmúd Szálem as-Sejk gondoskodik, május és június folyamán tartják majd a Casa del Popolóban (művelődési ház) a via Oberdan 42. szám alatt, az első emeleten. Lesz egy előadás az iszlám művészetről, egy az arab regényekről, egy a szicíliai arab költőkről, egy pedig az arab költészetéről általában.

És mindezt azért, hogy elmeséjék a szerencsétlen domblakóknak, milyen művészeti és irodalmi magaslatokat értek és érnek el a megszállóik, gondolom. Hogy azt higgyék, hogy az Iszlám művészeivel és írástudóival összehasonlítva Giotto és Michelangelo, Leonardo és Dante és Petrarca és Manzoni nem más, mint egy csapatnyi dilettáns, gondolom én. És gondolom azért, hogy elmagyarázzák nekik, mennyire tudatlanok és tiszteletlenek, amikor nyafognak amiatt, hogy a baloldali Tanács közterületet adott oda a muzulmánoknak, és persze már az eltulajdonítás ténye miatt is. Ó, mennyire szerettem volna én is ott lenni azon az első emeleten, a via Oberdan 42. szám alatt azokon a napokon, amikor Colle Val d'Elsa munkásainak, parasztjainak, nyugdíjasainak és háziasszonyainak végig kellett hallgatniuk az arab művészet kifinomult stílusáról és a szicíliai arab költők bonyolult kifejezőmódjáról szóló értekezéseket! Tudják, hányszor küldtem volna el a fenébe ezek alatt az előadások alatt azt a szegény Mahmúd Szálem as-Sejket?! És most, amikor ezt mondom, belülről az a kérdés feszeget, hogyan-lehetséges-hogy-idáig-jutottunk. És miközben ez piszkál belülről, felteszem magamnak a kérdést, hogy vajon a hozzám hasonló emberek nemtörődömsége okozta, vagy talán sorsszerű volt, hogy nem vettük észre idejében, hová fog vezetni mindez. És amikor ezt latolgom magamban, gondolatban visszatérek a Hatvanas Évekhez. A gondolataim egészen 1966 májusáig repülnek vissza, amikor Miamiában, Floridában interjúút készítettem egy bokszolóval, akit Cassius Claynek hívtak, de miután áttért az iszlám hitre, Muhammad Ali lett a neve.

5. fejezet

Azért repült velem éppen ide vissza az emlékezetem, mert ez az interjú fel kellett volna hogy nyissa a szememet. Vagy legalábbis elindíthatta volna bennem a gyanakvást, hogy az Egyesült Államokban valami nagyon, nagyon veszélyes dolog van készülőben. Távlati szempontból veszélyesebb, mint amilyen a Hidegháború volt, az a rémálom, amiben akkoriban éppen benne éltünk. A Hatvanas Években ugyanis iszlámhívő diákok korábban példátlan beözönlése zajlott, Afrika muzulmán részeiből érkeztek, az arab országok anyagi támogatásával, és a „Revival of Islam”^{25} szlogennel elárasztották az amerikai egyetemeket. Az Iszlám újjáéledése. És olyan szekták jöttek létre a nyomán, mint az „Iszlám Nemzete” vagy a „Fekete Muzulmánok Mozgalma”, amelyek harcias térítő kampánysorozatot indítottak. New Yorkban, Bostonban, Philadelphiában, Chicagóban, Detroitban, Atlantában, Denverben, Los Angelesben, San Franciscóban mecseteket húztak fel, és jóllehet a fekete lakosság többsége a baptista lelkésszel, Martin Luther Kinggel azonosult, szép számmal akadtak olyanok a körükben, akik Mohamed követőjévé váltak. Pontosabban, a Fekete Muzulmánok követőivé. Ó, nagyon is jól emlékszem a Fekete Muzulmánokra. Nem voltak különösebben szerethetők, az biztos. Senki sem vádolta őket rasszizmussal, amikor kiálltak a feketék megkérdőjelezhetetlen felsőbbrendűsége mellett, amiből természetesen a fehérek alacsonyabbrendűsége következett. A fehérek iránt fékezhetetlen gyűlöletet tápláltak, Martin Luther King iránt pedig olyan megvetést, ami egészen odáig ment, hogy „Tamás bátyának” nevezték, meg „puhatestűnek”. Egy olyan ember állt az élükre, aki nem rejtette véka alá a szándékait: Elijah Muhammad, eredeti nevén Eliah Poole. „Térjete meg, térjete meg, térjete meg. Testvéreim, hamarosan a fehér ördögöknek is meg kell majd térniük. A megtérés elkerülhetetlenül szükségessé fog válni, mert csak az Egyesült Államok felszabadítása után térhetünk át Európa felszabadítására, vagyis az egész Nyugati világ felszabadítására”, mondta Elijah Muhammad, született Eliah Poole. 1965 előtt ott volt még egy vitatott figura, akit rablás miatt hosszas börtönbüntetésre

ítéltek, és a börtönben tért át az iszlámra: Malcolm X, eredeti nevén Malcolm Little. Az a Malcolm X, akire ma a fiatalok már csak a róla készített híres hollywoodi filmben megjelenített szentté alakított figura révén emlékeznek. Az a Malcolm X, aki 1963-ban a következő szavakkal kommentálta Kennedy meggyilkolását: „végre-leterítették-a-kappant”, és akit 1964-ben hirtelen elragadott valamilyen miszticizmus, és a testvériségről kezdett el beszélni. De 1965. február 21-én a tanítványai lepuffantották egy revolverrel, és a helyére Louis Abdul Farrakhan került, aki Louis Eugene Walcott néven látta meg a napvilágot. Egy calypso-[{26}](#) énekes, aki a Hetes számú Mecsetet vezette Harlemben, és akinek a rasszista kirohanásait a következő szavai jellemzik: „A fehér faj és a keresztény vallás alacsonyabbrendűségét bizonyítja az a tény, hogy a tudományos felfedezésektől kezdve az emberiség által elért minden eredmény az iszlámnak köszönhető. Az egyetlen fehér ember, aki kiérdemelte a tiszteletemet, Adolf Hitler, aki sok zsidót kiirtott.” Az igazi sztár azonban akkoriban egy fiatal bokszoló volt, akit Muhammad Alinak hívtak, eredeti nevén Cassius Clay, aki 1966-ban nehézsúlyú világbajnok lett.

Régebben a természet tréfájának tartottam ezt a Muhammad Alit, született Cassius Clayt, így nem is vettem igazán komolyan. Hogy lehet komolyan venni valakit, aki azt mondja: „Én vagyok a legnagyobb, a legszebb. Annyira jóképű vagyok, hogy három nőt érdelek egy éjszakára. Annyira nagy vagyok, hogy csak Allah tud kiütni engem.” Vagy: „Azért választottam a Muhammad Ali nevet, mert a Muhammad azt jelenti, Minden Dicséretre Méltó, és én olyan ember vagyok, aki méltó minden dicséretre.” Vagy: „Hogy soha nem írtam egy levelet sem, nem olvastam el egy könyvet sem? Na és aztán. Nem írok leveleket, nem olvasok könyveket. Nincs rá szükségem, mert többet tudok nálatok. Tudom például, hogy Allah sokkal régebbi Isten, mint a ti Jehovátok vagy a ti Jézusotok, és hogy az arab nyelv sokkal régebbi, mint az angol. Az angol csak négyszáz éves.” Vagy: „Hogy mihez fogok kezdeni, ha befejezem a bokszolást? Hát talán vezér leszek egy afrikai államban, ahol szükségük lesz egy nagy vezérre, és azt kérdezik majd maguktól, miért ne kérjük meg Muhammad Alit, aki olyan erős és olyan jóképű, olyan bátor és olyan vallásos?” Vagy: „Ha Floridában vagy

Alabamában laknék, olyasvalakire szavaznék, aki nem keveri össze a feketéket és a fehéreket. Nem szavazok olyan figurákra, mint Sammy Davis, aki azt a szőke svéd nőt vette feleségül. A kutyák maradjanak a kutyák közt, a tetvek a tetvek között, a fehérek pedig maradjanak a fehérek között.” Azt akarom mondani, hogy még emberi szempontból sem találtam semmi tiszteletre méltót ebben a huszonnégy éves ostoba és utálatos, nagyképű és együgyű, csak az öklével hadonászva bátor fiatalemberben. De azért voltak pillanatok, amikor elkapott a kétség, hogy talán hibát követek el, ha nem veszem őt komolyan, hogy az ő esete talán mégis jelentőségtejtesebb, mint amilyennek tűnik. Az első ilyen pillanat (két ízben találkoztunk) akkor történt, amikor ahhoz a voltaire-i figurához méltó kirohanást intézett, aki a Mohamed iránt érzett hódolatból lemészárolta az apját. „Jobban szeretem Elijah Mohammadot, mint az anyámat. Mert Elijah Mohammad muzulmán, az anyám pedig keresztény. Elijah Mohammadért kész lennék meghalni is. Az anyámért nem.” Másodszor akkor, amikor a Fekete Muzulmánok, akikkel tele volt a háza, fizikailag nekem támadtak. Rendkívül ellenséges volt velem aznap. Nagyon bosszús volt, és kifejezetten közönséges. A kérdéseimre horkantva, vakarózva felelgetett, közben egy hatalmas szelet görögdinnyén csámcsogott, és az arcomba böfögött. (Szándékosan, egyébként. Hogy megsértsen. Hogy emlékeztessen rá, a kutyáknak a kutyákkal kell maradniuk, a tetveknek a tetvekkel, a fehéreknek a fehérekkel. Nem az emésztése kedvéért.) Olyan folyamatosan, harsogva és bűzösen böfögött, hogy a végén elveszítettem a türelmemet. Lecsaptam a magnómat, kiszaladt a számon egy jól megérdemelt „Go to Hell, menj a pokolba, te vadállat”, azzal otthagytam. Elindultam a taxi felé, amely kint várakozott rám. Nos, először szóhoz sem jutott. A meglepetéstől csak állt ott, a szelet görögdinnye félúton a levegőben, és még ahhoz sem volt elég lélekjelenléte, hogy a másik halálosztó öklével szétlapítsa. (Elég lett volna hozzá egy ujj is.)

A Fekete Muzulmánok viszont utánam eredtek. A szellemi vezetőjük utasítását követve (egy bizonyos Sam Saxonét) megrohanták a taxit, amibe addigra már beszálltam, és körbevették, azt ordítózva, hogy „koszos keresztény”. Megragadták az autót, felemelték, megkísérelték felborítani, és... az utca teljesen kihalt volt. A rémült

sofőr (a nyakláncán kopt keresztet viselő fekete bőrű férfi) nem bírta beindítani a motort, hogy távol kerülhessünk tőlünk. Ha nem jön arra véletlenül egy rendőrautó (valóságos csoda, ami komolyan próbára tette az én vallási hitetlenségemet), ma nem volnék itt, hogy elmeséljem mindezt.

A gondolat, hogy talán hibát követek el, ha nem veszem őt komolyan, később is felvetődött bennem, ami azt illeti. Például amikor kiderült, hogy a görögdinnyeevőnek tulajdoníthatóan megerősödött az iszlám hittérítés. (És ne felejtjük, hogy ma Amerikában a muzulmánok ötvennyolc százaléka a fekete bőrűek közül kerül ki. Hogy a feketék évente százezres nagyságrendben térnek át, és sok áttért tartozik a sport világhoz. Az egyik a nehézsúlyú exbajnok, Malik Abdul Aziz, eredeti nevén Mike Tyson, aki az egyik meccsen megharapta, sőt kis híján megette az ellenfele fülét. Egy másik a kosárlabdabajnok Kareem Abdul-Jabbar, született Lew Alcindor. Megint másik Mahmud Abdul-Rauf, született Chris Jackson, szintén kosárlabdabajnok. És a közelmúltban több nagy halat sikerült kifogniuk a show business világából is, kezdetnek mindjárt Denzel Washington, az Oscar-díjas színészt, aki Malcolm X szerepét játszotta. Aztán ott van a multimilliárdos udvari bolond, aki kisfiúkkal szeret aludni, és aki bőrgyógyászati eljárásokkal és plasztikai arcműtétekkel elérte, hogy gyakorlatilag már nem is fekete bőrű, és a fekete férfiakra jellemző vonásokat is sikerült eltüntetni az arcáról, annyira, hogy inkább egy orr nélküli fehér leányzónak látszik, vagyis Michael Jackson. De elhessegettem ezeket a gondolatokat, azt mondogattam magamnak, hogy a Fekete Muzulmánok egy olyan társadalom termékei, amelyben a vallási rögeszmék folyamatosan újabb meglepetésekkel szolgálnak. Hát nem Amerikából származnak Jézus Krisztus Mai Szentjeinek mormonjai, Joseph Smith követői, aki azt hirdette, hogy a poligámiának nincsenek korlátai, és neki magának ötvennégy felesége volt? Talán nem Amerikából indultak el a Jehova Tanúi, vagyis Charles Taze Russell követői, aki azt tanította, hogy le kell köpni az amerikai zászlót, és annak ellenére, hogy magát kereszténynek tartotta, elutasította a fészületet és a megváltás elképzelését? Talán nem voltak Amerikában a Christian Science-nek, vagyis Mary Baker Eddynek követői, akik a Bibliában látták

minden betegség orvosságát, és azt hirdették, jaj, annak, aki orvost hív, jaj, annak, aki kórházi kezelésre szánja el magát, jaj, ha bevesz egy aszpirint? (A Christian Science mozgalom még ma is létezik, és időről időre börtönbe kerül közülük valaki, mert hagyott meghalni egy kisgyereket tüdőgyulladásban vagy vakbélgyulladásban.) Nem voltak Amerikában olyan perverz alakok, mint a Sátán Egyházának tagjai, Anton LaVey hívei, aki a Sátánban látta minden áldás forrását? Azt gondoltam, hogy az afrikai diákok, akik beiratkoztak az egyetemekre, hogy az Iszlám Újjáéledését hirdessék, szintén egyfajta átmeneti jelenség lesznek, vagy egy olyasfajta bevándorlási hullámot képviselnek, mint ami a kubaiakat és a mexikóiakat mosta partra Amerikában. És ez a gondolatmenet félrevezetett engem, és nem vettem észre, hogy a mi gyarmatosításunk végeztével ez a jelenség most Európában kezdi éreztetni a hatását. Angliában például, ahol az Iszlám Újjáéledés hívei Pakisztán, Uganda, Nigéria, Szudán, Kenya, Tanzánia felől érkeztek. Franciaországban, ahol Algéria, Tunézia, Marokkó, Mauritánia, Csád, Kamerun irányából jöttek. Belgiumban, ahová Kongóból és Burundiból érkeztek. Hollandiában, ahová Indonézia, Suriname és Maluku szigete felől jöttek. Olaszországba Líbiából, Szomáliából és Eritreából érkeztek. (A Külföldiek Egyetemére Perugiában abban az évben özönlöttek a líbiai diákok, akik Allah egyéb fiaival együtt megalakították az Olaszországi Muzulmán Diákok Egyesületét, és arra készültek, hogy felépítik az első mecsetet Olaszországban.) Nem láttam át, hogy itt távolról sem a megszokott bevándorlási jelenségről van szó, hanem egy pontosan kidolgozott stratégiáról, fokozatos megszállásról a hirtelen és brutális agresszió helyett az összes hitetlen-kutya ellen a földön. Az sem véletlen, hogy a Hatvanas Években az Iszlám Újjáéledése elkezdett terjedni még a Szovjetunióban is. Különösen Kazahsztánban, Kirgizisztánban, Türkmenisztánban, Üzbegisztánban, Tádzsikisztánban, vagyis abban a régióban, amelyet annak idején az Arany Horda meghódított. És Oroszország belsejében is, a Csecsenföldi Autonóm Területen. A csecsenekkel már Nagy Katalinnak is meggyűlt a baja a Tizenhetedik Század végén, és akik ellen a cár negyvenhét éven keresztül harcolt a Tizennyolcadik Században, és akiket végül II. Sándor cárnak sikerült csak megállítania 1859-ben...

Ami azt illeti, senki sem látta át mindezt. A Hidegháború kötött le mindenkit, ami mindent felülírt. Mindenki csak a kommunizmusról beszélt akkoriban. A marxizmusról, a leninizmusról, a bolsevizmusról, a szocializmusról, a kommunizmusról. Soha nem hallottuk azt a szót, hogy iszlamizmus. Ráadásul a Hidegháború alatt kitört a Vietnami Háború is, és 1966-ban a harcok félelmetesen felpörögtek. Áprilisban a B-52-esek első ízben bombázták Északot, amit Saigonban a vietkongok a Tan Son Nhat-i repülőtéren elkövetett mézszárlással toroltak meg. Májusban a buddhisták elkezdtek felgyújtani magukat, napi két szerzetes és két szerzetesnő volt az adagjuk, a Délre bejutó észak-vietnami egységek száma elérte a kilencvenezret. Az amerikai csapatok száma háromszázezerre nőtt. Nem telt sok időbe, hogy elérjék a félmilliót, és...

Egyik este sétát tettem a múltban. Mint aki szemrehányást próbál tenni magának azért, hogy nem látta át a dolgokat, elkezdtem kutatni az olyasfajta támpontok után, mint a görögdinnye-evő. De egyet sem találtam. 1967-ben Vietnamban voltam. 1968-ban és 1969-ben, sőt 1970-ben is. És minaretek, burkák meg dzsellabák és csadorok helyett az emlékképeimben Saigon jelent meg, a Mekong Deltájának rizsföldjei, a közép-vietnami felföld erdei, az egyenruhás és az egyenruha nélküli halottak. A műezzinek kiáltozása helyett a helikopterek dübörgése és a gépfegyverek ropogása visszhangzott a fülemben, meg az ágyúk fülsiketítő hangja, a sebesültek nyögése, ahogy angol és vietnami nyelven a mamájukat szólongatják. „Mommy, mommy, mommy...” „Mama, mama, mama...” Magam előtt látom saját magamat Dak Tóban, Mỹ Thoban, Da Nangban, Nha Trangban, Tri Quangban, Kon Tumban, Quang Ngaiban, Phu Baiban, Huéban, Hanoiban, és Saigonban, ahová egy nap 1968-ban három francia újságíró érkezett Párizsból. Az úgynevezett 68-asok főhadiszállásáról jöttek, és a szavak világában jártas hírgyártók voltak. És a három újságíró egyike ezzel fordult oda ahhoz a vietnamihoz, aki továbbította a France Presse-nek címzett telexet: „Vous ne savez pas ce qui ce passe á Paris, mon vieux. Öregem, nektek itt fogalmatok sincs arról, ami Párizsban történik.” Mire a telexes vietnami végigmérte és némi melankóliával így felelt neki: „Vous ne savez pas ce qui ce passe ici, Monsieur. Önnek fogalma sincs arról, ami itt történik, uram.” (A májusi offenzíva zajlott éppen,

a véres csata Huénál, Khe Sanh tragikus ostroma. A Tét-offenzíva utórezgéseit. (27)) 1968 emlékei között kutatva látom magamat Memphisben, Tennesseeben is, ahol akkor gyilkolták meg Martin Luther Kinget. Látom magamat Los Angelesben is, ahol éppen akkor gyilkolták meg Bob Kennedyt. Újra látom magam Mexikóvárosban, a Plaza Tlatelolco vérfürdőjénél, és a halottasházban, ahol a tetemek között találtam magam. Ott sem talákoztam egyetlen minarettel vagy mecsettel sem, nem hallottam a müezzin rikoltozását, ott sem utalt semmi az Iszlámra. Igaz, 1969-ben megtörtént az iszlám terrorizmus első eseménye. A római Fiumicino reptéren Leila Halid eltérített egy repülőgépet, és Damaszkuszban felrobbantotta. Csakhogy 1969-ben én Hanoiban voltam, Son Tayban, Hoa Binhben, Ninh Bihnben és Thanh Hoában jártam, vagyis Észak-Vietnamban, és egészen máson járt ott az eszem, ez nyilván nem kérdés. Az is igaz, hogy 1970-ben már teljesen beindult az iszlám terrorizmus. Egy Swissair-gép negyvennyolc utassal a fedélzetén a levegőben robbant fel, és öt másik eltérített gép is robbantásban semmisült meg. Az antiszemitizmus is újjáéledt abban az évben. Ebben az antiszemitizmusban az arabok mellé felsorakozó baloldal rögvest szószólónak és zászlóvivőnek jelentkezett. És az antiszemitizmus újjáéledésével a mártíromkodás is divatba jött, a jóhiszemű emberek agyomosása révén. „Szegény palesztinok, rávannak-kényszerülve-arra-hogy-megöljenek-minket, hát nem? Izrael a hibás, amely elvette tőlük a földjüket.” De 1970-ben én Svay Riengben, Prey Vengben, Kampong Chamban, Tang Krasangban, Roca Kongban, Phnompenben voltam, vagyis Kambodzsában. A háború Vietnamból áterjedt Kambodzsára és az ottani mammy-mammy-mammy! és mama-mama! kiáltások az ágyúk dörgésénél is fülsiketítőbben hangzottak. Az Iszlám Újjáéledésnek itt sem volt híre-hamva...

Nos, tudják, az a világ, amibe Miamiában a Fekete Muzulmánok között bepillantottam, csak 1971-ben tűnt fel ismét előttem. Vagyis akkor, amikor Bangladesbe mentem, hogy az indopakisztáni háborúról tudósítsak, és Dakkában láttam a tisztátalan-fiatalok legyilkolását. (Láttam azt a betonbunkert is, ahol néhány nappal korábban Mudzsibur Rahman (28) muzulmánjai nyolcszáz hindut mészároltak le, és ahol annak a nyolcszáz hindunak a holtteste még

mindig ott hevert, kiszolgáltatta a keselyűk étvágyának. Sokezernyi keselyű, amelyek az ég peremén egy meglehetősen hosszú papírkígyót húzkodtak. De nem papírkígyó volt az, hanem belek, amit jeges rikoltozások közepette húztak-vontak a csőrükkel a levegőben...) Igen, Dakkában a nyomára bukkantam ennek a világnak. Azonban csak 1972-ben kezdtem elgondolkozni rajta, amikor elegendő volt a Vietnamban töltött évekből, és úgy döntöttem, megpróbálom megérteni, kik is azok a szegény-palesztinok-akik-kénytelenek-megölni-minket, és ellátogattam abba az országba, amelyet ugyanúgy megszálltak, mint később Libanont. Jordániába mentem. Megnéztem a titkos bázisokat, ahonnan a kibucok megtámadására indultak, és tanúja voltam arcátlan hencegéseiknek Ammánról, a brutalitásról, amellyel betörték a külföldiek által lakott hotelokba, ahol Kalasnyikovval kényszerítették ki tőlük a pénzüket. Interjút készítettem az egykori Jeruzsálemi Nagymufti unokaöccsével.

A főmufti, a hírhedt Mohamed Amin al-Husayni „alapvető hasonlóságokat” fedezett fel annak idején a nemzetiszocializmus és az iszlamizmus között. Nürnbergben vádat emeltek ellene a távollétében, mert éveken át kampányolt az arab országokban azért, hogy sorakozzanak fel a náci Németország mellett. Aki 1941-ben elment Berlinbe, hogy tiszteletét tegye Hitlernél. Aki Boszniában azt kiabálta, hogy Halál-Titóra-ő-a-zsidók-bérence-és-Mohammed-ellensége, aztán a keresztapjává lett a 'Handzsar különítménynek', vagyis a huszonegyszeres fős bosnyák Iszlám SS-divízióinak. És aki a palesztinok védelme alatt bujkált Bejrútban.

Jasszer Arafatnak hívták ennek a nagyszerű nagybácsinak az unokaöccsét, és az Arafattal készült interjú arra is jó volt, hogy bemutassa, a genetikai örökség nem pusztán szóbeszéd. Ammán után aztán Bejrút következett. Itt interjút készítettem riválisával, George Habashsal, a Palesztin Népi Felszabadítási Front fejével, azzal a férfival, aki a hetvenes években az Európában véghez vitt merényletek többségének háttérében állt. És a George Habashsal készített interjú (pedig ő orvos volt, és keresztény is, sőt egyfajta doktor Schweitzer) végre felnyitotta a szememet. Mert ő, miközben egy lelkiismeretes testőr végig úgy védelmezte, hogy a fejemnek szegezve tartotta a puskáját, teljesen világosan kifejtette előttem,

hogy az ellenség az arabok számára nem pusztán Izrael, és ezzel kész is, hanem maga a Nyugat. Amerika, Európa, az egész Nyugat. A támadásaik célpontjai közé tartozik Olaszország is, Franciaország, Németország, Svájc, és most jól figyeljenek. Ne feledkezzenek el egyetlen szóról sem, egyetlen vesszőről sem abból, amit mondott. Íme: „A mi forradalmunk egy világméretű forradalom része. Nem korlátozódik Palesztina visszaszerzésére. Legyünk csak őszinték, és valljuk be, hogy egy olyan háborút akarunk kirobbantani, amilyen a vietnami háború volt. Egy újabb Vietnámot akarunk. És nem csupán Palesztináért, hanem az összes arab országért. A palesztinok az Arab Nemzethez tartoznak, ezért szükségszerű, hogy az egész Arab Nemzet háborúba lépjen Amerika és Európa ellen, hogy totális háborút robbantson ki a Nyugat ellen. És ki is fog robbantani. Amerika és Európa megtudja majd, hogy ez még csak a kezdetek kezdete. Hogy a java még csak ezután következik. És mostantól fogva nem lesz béke a számukra.” És ezután kimondta: „Lépésről lépésre haladunk, milliméterről milliméterre. Évről évre. Évtizedről évtizedre. Elkötelezetten, makacsul, türelmesen. Ez a mi stratégiánk. És ezt a stratégiát ki fogjuk terjeszteni még máshová is.”

Ó, igen, felnyílt a szemem. A baj csak az, hogy nem teljes mértékben nyílt fel. Tudják, miért? Mert (mea culpa, én bűnöm, én bűnöm) azt hittem, hogy Habash csak a merényletekre, a mérsárlásokra utalt. Nem értettem meg, hogy amikor a Nyugat ellen folytatott háborúról beszélt, a terjeszkedés-stratégiájáról, egyáltalán nem egy fegyverekkel vívott háborúra utalt. Azt a háborút is értette ezen, amellyel ellopják a polgároktól az országaikat. Lépésről lépésre, milliméterről milliméterre, évről évre, évtizedről évtizedre. Elkötelezetten, makacsul, türelmesen. Vagyis a mártíromkodás és a politikai menedékjog által vívott háborúra, a terhes asszonyokkal és a gumicsónakokkal meg az Egyezmény Vázlatokkal, az egyre arcátlanabb követelésekkel vívott háborúra. Ma az iszlám ünnepek, a péntek, az ötszöri ima, a halál hús, az elfedett arcú fénykép az iratokban. Holnap az iszlám házasság, a poligámia vagy akár a házasságtörő vagy megerőszakolt nők megkövezése. Holnapután pedig már a kulturális javak elvitatása a múzeumokban, az archívumokban és a könyvtárakban...

Valószínűleg azért sem értettem meg, mert 1972-ben olyan sok véres tragédia történt. A Habash-interjú március közepe felé készült, és május 30-án öngyilkos merénylet történt Lod repterén. Augusztus 4-én a gázvezeték szabotázsja Triesztben, augusztus 16-án a két angol turistalány esete, akik felszálltak Rómában a tel-avivi járatra, és a bőröndjükben ott lapult egy magnó, amelyet a két arab udvarlójuktól kaptak. (Egy TNT-vel telerakott magnó.) Szeptember 5-én a Müncheneri Olimpián elkövetett merénylet, tizenegy izraeli sportoló halálával... Az, hogy a terrorizmus nem az egyetlen arca ennek a stratégiának, csak 1973 októberében kezdett világossá válni számomra, amikor Szíria és Egyiptom megtámadta Izraelt. Vagyis amikor kitört a Jóm Kippúri háború, más néven a Ramadani háború, és az OPEC-országok átmenetileg olajembargót hirdettek. De arra, hogy az iszlám még ennél is aggasztóbb meglepetéseket tartogat, csak 1974-ben kezdtem el gyanakodni, amikor egy interjú során az olasz védelmi miniszter, Giulio Andreotti a narancsléivókról beszélt nekem. „Hát problémákból nincs hiány... Most itt vannak azok a narancsléivók...” „És kik lennének azok a narancsléivók, Signor Andreotti?” „Hát a muzulmánok, nem?” „És mit akarnak ezek a narancsléivók?” „Egy nagymecsetet Rómában.” Aztán száraz és csúfondáros hangon elmesélte nekem, hogy négy hónappal az OPEC-országok által hirdetett embargó előtt az ájtatos Fejszál, Szaúd-Arábia királya Rómába jött. És miközben narancsléfolyamokban úszott, és jaj lett volna annak, aki meg merészeli kínálni egy pohár habzó borral vagy pezsgővel, találkozott a Köztársasági Elnökkel, Giovanni Leonéval, és előadta neki a kívánságát egy nagymecset felépítésére vonatkozóan. Hitetlenkedve hallgattam. „Andreotti úr! De hiszen Ön is tudja, hogy Szaúd-Arábiában egy kis kápolna vagy egy kis imasátor felépítését sem engednék!” „Eh...!” „És mégis hogy képzelik ezek a narancsléivók, egy nagymecsetet Rómában? Hiszen alig vannak muzulmánok Olaszországban!” „Eh...!” „Talán nem mondta meg nekik?” „Eh...!” „És a pápa mit gondol erről?” „Eh...!”. A pápa akkoriban Montini volt, azaz VI. Pál, olyasvalaki, akinek egészen biztosan nem lett volna ínyére, hogy nagymecset épüljön Rómában. Ezt meg is mondtam neki. Azt is megmondtam, hogy Mohamed próféta volt az, aki a kereszténység fővárosában, Rómában, az Iszlám fővárosát látta. De

Andreotti nem felelt semmit, és még az sem vált világossá számomra, hogy neki tetszik-e az ötlet, vagy sem. Egyre csak sóhajtozott, olyan mélyeket, mintha teljesen ki akarná üríteni a tüdejét, és témát váltott, és én sajnós követtem a példáját. Az interjú után pedig visszatértem Vietnamba. Saigon elesett, a háború véget ért, Alexandros Panagoulis meghalt. Abbahagytam az újságírást, és soha többé nem láttam viszont Andreottit. De a rossz előérzet, amit ez a rejtélyes sóhajtozás keltett bennem, megmaradt utána is. Egy rossz érzés, a gyanú, hogy Olaszországban, sőt Európában az Iszlám valami nagyszabású műveletre készül. Még az újságírásból való száműzetésem alatt is foglalkoztatott, és egy nap a tudomásomra jutott, hogy Andreotti meggyőzte a vonakodó Montinit. A kölcsönösség elve ellenére a polgármester odaajándékozott az Iszlám Kulturális Központnak egy háromhektárnyi földterületet a nagymecset felépítéséhez. Azt is megtudtam, hogy az Iszlám Kulturális Központ kívánságára, amely szerette volna kifejezni építészetiileg is az iszlám felsőbbségét, az olasz építész egy nyolcvan méter magas minaretet tervezett a számukra. Vagyis kétszer olyan magasat, mint bármelyik kupola vagy harangtorony Rómában. Ebből származott némi kesernyés nézeteltérés, és a narancsléivók nagy bánatára végül kénytelenek voltak beérni harminckilenc méterrel és húsz centiméterrel...

Az építkezés, mint tudjuk, hosszú évekig tartott. A kiadásokat hetven százalékban Szaúd-Arábiából fizették. A fennmaradó rész Egyiptomból, Líbiából, Marokkóból, Jordániából, Kuvaitból, az Egyesült Arab Emírségekből, Bahreinből, az Ománi Királyságból, Jemenből, Malajziából, Indonéziából, Bangladesből, Mauritániából, Szenegálból, Szudánból, Törökországból érkezett. (Visszakanyarodtunk hát Törökországhoz.) Az alapkövetésére 1984. december 11-én került sor, és 1985. október 7-én a palesztinok és Abu Abbász azzal fejezték ki a hálájukat, hogy elfoglalták az „Achille Lauro” elnevezésű sétahajót, és lemészároltak egy mozgássérült, idős férfit (a zsidó-amerikai Leon Klinghoffer nevű utast), akit a kerekesszékekkel együtt a tengerbe löktek. És ez még nem minden, tekintve hogy két és fél hónappal később Abu Nidal palesztinjai (a Rómában tartózkodó palesztinok) berontottak Fiumicino repterére, és gépfegyverekkel legyilkoltak tizenhat embert,

megsebesítve nyolcvan másikat. Miközben épült a mecset, a narancsléivók száma is nőtt. Mire 1995-ben ünnepélyes keretek között átadták az épületet, a hipermodern terem és az udvar sem volt elég, hogy befogadja a résztvevőket. A cipők és szandálok végig az út teljes hosszában betöltötték a háromhektárnyi ajándékterületet. Akkor már állt egy nagymecset Párizsban, egy másik nagymecset Brüsszelben, és egy harmadik Marseille-ben. Kisebb-nagyobb mecsetek emelkedtek Londonban, Birminghamban, Bradfordban, Kölnben, Hamburgban, Strasburgban, Bécsben, Koppenhágában, Oslóban, Stockholmban, Madridban és Barcelonában. És Andalúziában már épült a granadai nagymecset. Ahogy Kazahsztánban is. És Kirgizisztánban. És ahogy Türkmenisztánban, Üzbegisztánban, Tádzsikisztánban is, ahol a Szaúd-Arábiából, Kuvaitból és Líbiából érkező pénzekkel az Iszlám Újjáéledés azonnal előretört, alighogy leomlott a Berlini Fal. És ezzel elérkezett a pillanat, hogy világos választ adjunk arra a kérdésre, amit már két ízben hagytam függőben: hogyan történhetett, hogy idáig jutottunk, mi van mindezek mögött?

Nos hát, az igazság, amit az illetékesek mindig elhallgattak, sőt elrejtettek, mint valami államtitkot, az a modern Történelem legnagyobb összeesküvése. A leghitványabb cselszövés, amely ideológiai szemfényvesztések, kulturális gerinctelenség, erkölcsi prostituálódás, megtévesztések révén valaha is létrejött mifelénk. Ez a bankárok Európája, akik feltalálták az Európai Uniónak nevezett bohózatot, a pápák Európája, akik kitalálták az Ökumenizmus elnevezésű tündérmesét, az erőszakosoké, akik feltalálták a Pacifizmus hazugságát, a képmutatóké, akik feltalálták a Humanitáriusság csalását. Az olyan államfők Európája, akikből hiányzik a tisztesség és az értelem, a lelkiismeretlen és tyúkeszű politikusoké, a méltóság és bátorság nélküli értelmiségieké. Egyszóval a beteg, legyengült Európa. Az az Európa, amelyet úgy árusítanak ki, mint valami utcanőt a szultánoknak, kalifáknak, vezíreknek, az újdonsült Ottomán Birodalom bérenceinek. Ez magyarán Eurázia. Meg is mutatom mindjárt, miért.

6. fejezet

Nem, nem tőlem származik ez a félelmetes kifejezés. Ez az elrettentő neologizmus az Európa és az Arábia szavak szoros együttéléséből jött létre. Az Eurábia annak a kis folyóiratnak a neve, amelyet 1975-ben éppen az összeesküvés hivatalos előkészítői indítottak: a párizsi Szövetség Franciaország és az Arab Országok között, a londoni Közel-Keleti Nemzetközi Csoport, a genfi Közel-Keleti Tanulmányok Csoportja, és a Barátság az Arab Világgal Egyesületeket igazgató Európai Koordinációs Bizottság. Utóbbi egy olyan ad hoc szervezet, amelyet az akkori EGK (Európai Gazdasági Közösség) hozott létre, amit ma Európai Uniónak hívnak. Mellesleg a bizonyítékok, amelyeket fel kívánok sorolni, szintén nem tőlem származnak. Szinte mindegyik annak a kutatásnak az eredménye, amelyet Bat Ye'or [\[29\]](#), az Iszlám neves szakértője és az Iszlám és a Dzimmí státus (a dzimmí státus az Allahnak való Alávetést és Szolgásgot jelenti, Bat Ye'or jelentése pedig a Nílus lánya) szerzője, ami 2002 decemberében jelent meg a L'Observatoire du Monde Juif (Zsidó Világfigyelő) című kiadványban. „Ó, bárcsak be tudnám bizonyítani, hogy ezúttal is a kollaboránsok miatt ég Trója!”, kiáltottam fel egy alkalommal a jelenlétében, miközben elmagyaráztam, hogy most a kollaboráns kifejezést kezdtem el használni az énekes kabócákra. „Mi sem egyszerűbb”, válaszolta Bat Ye'or. És aztán elküldte nekem ezt a rendkívüli kutatást (ő maga Svájcban lakott), és ennek az elolvasása olyan volt, mint amikor leveszik egy lábasról a fedőt, amiről addig nem tudták, hogy mi van benne, de már régóta rossz szag áradt belőle. Bizony benne volt a Hetvenes Évek minden rossz sejtelme, az Európai Gazdasági Közösség új országainak minden elhajlása. Mindjárt kezdetnek ott volt a gaullista Pompidou Franciaországa, egy olyan Franciaország, amelyet megrészegített a napóleoni Európa utáni vágyakozás, és a szociáldemokrata Willy Brandt Németországa. Egy Németország, amelyet kétfelé metszett ugyan a Fal, de aztán mégis újjáéled és készen áll arra, hogy ismét diktálni kezdjen. És kettejük mögött, szorosan a nyomukban a vazallusok és a statiszták. A statiszták közt van a letűnt fényű és meggyengült Anglia, amely nem képes már

fenntartani vezetőszerepét, valamint egy civakodó és látszatszocialista Írország, amely már egy lyukas garast sem ér, mégis úgy viselkedik, mintha felbecsülhetetlen lenne az értéke. A vazallusok közt találunk egy balra húzó, rakoncátlan Hollandiát, egy befelé forduló és összezavarodott Dániát, egy reménytelenül jámbor Luxemburgot, amely még saját csekélyke kiterjedésénél is jelentéktelenebb, aztán ott van Belgium, ami örökösen Franciaország-anyácska szoknyája mögé bújik. És Olaszország, amelyet elvakítanak a szocialista-kommunisták, miközben a kereszténydemokraták is az uralmuk alá hajtják. Ez egy olyan jegyesség bábává vált, ami hamarosan a Történelmi Megalkuvással kötött házasságba torkollik, az arabbarát Andreotti, aki egyelőre nem ígért mecsetet Rómában a narancsléivóknak, de már legalább annyi narancslét elfogyasztott, mint az Arafatba beleszerelmesedett kommunisták. Nem véletlen, hogy éppen tőle ered az olasz–líbiai bank elnevezése, az UBAE, azaz Európai Arab Bankok Uniója, amit azzal a becstelen Kadhafival hozott össze. És most lássuk, mit is mond Bat Ye'or kutatása!

Azt mondja, hogy az összeesküvés immár érett petesejtjének megtermékenyítéséhez szükséges sperma (ő úgy hívja, gyújtószerkezet vagy kanóc) 1973. október 16. és 17. volt. Vagyis az a konferencia, amit a Jóm Kippúri vagy Ramadán háború alatt tartottak az OPEC képviselői (Szaúd-Arábia, Kuvait, Irán, Irak, Katar, Abu-Dzabi, Bahrein, Algéria, Líbia és így tovább) Kuvaitvárosban, ahol helyből megnégyszereztek az olaj árát. A nyers kőolaj árát hordónként két dollár negyvenhat centről felvitték kilenc dollár hatvan centre. A finomítottét tíz dollár negyvenhat centre. Aztán bejelentették, hogy minden hónapban öt százalékkal fogják csökkenteni a termelést, embargó alá helyezték az Egyesült Államokat, valamint Dániát és Hollandiát, és bejelentették, hogy az embargót bárkire kiterjesztik a jövőben, aki elutasítja, vagy nem támogatja a politikai követeléseiket. Hogy milyen követeléseket? Izrael kivonulását minden elfoglalt területről, a palesztinok elismerését, a PFSZ részvételét a béketárgyalások minden lépésénél, az ENSZ 242. számú határozatának érvényesítését (ami egyoldalú pacifizmuson alapszik, vagyis az arab országok érdekében megtiltja a területek háború által történő megszerzését).

És az Európai Gazdasági Közösség kilenc országa mégiscsak engedett a zsarolásnak, és tizenkilenc nappal később összegyűltek Brüsszelben, és egy szempillantás alatt aláírták azt a dokumentumot, amelyben kihirdették, hogy Izraelnek el kell hagynia az elfoglalt területeket, és a PFSZ-nek és Arafatnak részt kell vennie minden béketárgyaláson, vagyis szentesítették a 242-es számú Határozatot. November 26-án Pompidou és Brandt olyan meghitt négyszemközti találkozón vett részt, amilyenre Franciaország és Németország között Vichy óta nem volt példa, és a pánik hatására azt a következtetést vonták le, hogy nagy szükség lenne egy csúcstalálkozóra, hogy párbeszédet kezdeményezzenek az arab világgal, sőt megteremtsék az alapját egy szoros barátságnak az Arab Ligával, majd erről tájékoztatták a kollégáikat is, és... És Olaszországgal az élen mindannyian egyetértettek. Az OPEC sejkjeinek jelenlétében pár napon belül meg is nyitották az Euro–Arab Párbeszédet a Koppenhágai Csúcstalálkozóval, ami után már-már botrányos gyorsasággal követték egymást a különféle találkozók a rákövetkező nyár folyamán. 1974 júniusában a Bonni Konferencián kirajzolódott a terv. Júliusban jött a Párizsi Konferencia, ahol az Arab Liga főtitkára és az Európai Gazdasági Közösség elnöke megalapította az „Euro–Arab Együttműködés Parlamenti Szövetséget”, amely az EKG államainak képviselőiből és szenátoraiból állt össze. Szeptemberben jött a damaszkuszi, októberben meg a rabati...

Ahogy leírom egymás után ezeket a dátumokat, szinte magam is hitetlenkedem. De hiszen, édes istenem, ez nem az ismeretlenség homályából előbukkanó idegenek vagy az Interpol és a rendőrség által körözött börtöntöltelékek zugolyában szervezett összeesküvése volt. Ez az összeesküvés fényes nappal, mindenki szeme láttára jött létre, a tévékamerák kereszttüzeiben, ismert vezetők irányításával. Neves politikusok, olyan személyek, akikre a polgárok teljes bizalommal adták le a szavazataikat. Vagyis meg lehetett volna akadályozni. Semlegesíteni lehetett volna. A helyzet az, hogy ezek az alakok éppen a napvilágot használták ki, a sajtó kameráit, a reflektorfényt, a hírnevüket vagy feltételezett hírnevüket. Ilyen mértékű arcátlanság mellett senkinek nem tűnt fel, senki nem kezdett gyanakodni, és a végén csúfot űztek belőlünk, ahogy a

Párizsi Prefektus, akiről Edgar Allan Poe mesélt. Ismerik a történetet Edgar Allan Poe-tól, Az ellopott levelet? Egy zseniális férfi, akiből hiányzik minden erkölcsi tartás, egy monstrum-horrendum, azaz rettenetes szörny, aki bármilyen gaztetre képes, a nevezetes D. Miniszter ellop egy rendkívül fontos levelet a királyi budoárból. Egy olyan dokumentumot, amelynek az értéke felbecsülhetetlen lehet a számára, de tönkretelheti a világot.

A Párizsi Prefektusnak tehát vissza kell szereznie, és mivel képtelen lopással megvádolni egy ilyen ismert embert, megrendezi egy álbetörést. Belopakodik a házába, átkutatja az összes szobát, felforgat minden helyiséget, minden folyosót, minden lomtárat, minden sarkot. Kihúzgálja a fiókokat, átlapoz minden könyvet, a szekrényekből kirángat minden textíliát. Mindhiába. Az a monstrum-horrendum ugyanis ahelyett, hogy elrejtette volna, elől hagyta, ahol bárki megláthatja. Egy tokban, amelyet kék szalaggal kötött át, és fellógatott az irodájában a kandallóra. Az irodájában, ahol a vendégeit fogadta, bizony, a kandallón, amelyre belépéskor mindenkinek az első pillantása esett. És a tokból két-három centire még ki is lógott a levél, rajta egy nagy pecséttel. Felismerhető volt tehát, még egy vak is észrevehette volna. A Prefektus mégsem vette észre. Vagyis látta, de a gondolat, hogy ennyire feltűnő és mindenki számára észrevehető helyen legyen, még csak fel sem vetődött benne... Ezzel azt akarom mondani, hogy nagyon is láttuk a minisztereket, akik együtt itták a narancslevet a sejkekkel, emírekkkel, ezredesekkel és szultánokkal. Láttuk őket az újságokban, a televízióban. Éppúgy szem előtt voltak, mint az a tok, amelyet átkötöttek kék szalaggal, és fellógattak a kandallóra. Csakhogy mit sem sejtettünk a sok narancsléivás mögött megbúvó valódi szándékról, nem is gyanítottuk, hogy a poharaikban van az ellopott levél, és ez vakká tett minket. Hinnék, hogy a Damaszkuszi Konferencián az európai államok az összes politikai párt képviselőjével vettek részt? A Rabati Konferencián fenntartás nélkül elfogadták az Arab Liga által szabott feltételeket Izraellel és a palesztinokkal kapcsolatban. Strasbourgban a rákövetkező évben az Euro–Arab Együttműködés Parlamenti Szövetség még egy háromszázhatvan fős Állandó Bizottságot is felállított, párizsi székhellyel. (Ezt a lépést követte a Kairói, majd a Római

Egyezmény.) Nagyjából ebben az időben jött létre a kísérteties elnevezésű Eurábia folyóirat, és ezzel együtt a bizonyíték, hogy Európa már 1975-ben eladta magát az Iszlámnak.

Ez olyannyira egyértelmű ténynek látszott, és annyira nyugtalanító volt, hogy elindultam Párizsba, hogy utánajárjak, és be is szereztem néhány példányt az Eurábia számaiból. (Párizsban nyomtatták, és franciául íródott, egy bizonyos Lucien Bitterlin szerkesztette. 21 x 28-as formátum, az ára öt frank.) Azt remélve, hogy Bat Ye'or valamit félreértett, ellenőriztem minden hivatkozását, és hát sajnos nagyon is jól értett mindent. Figyelemre méltó, hogy az első szám minden egyes cikke gondosan kerülte az-Iszlám-iszlámhívő-muzulmán-Korán-Mohamed-Allah szavakat. (Ezek helyett egységesen az arab és Arábia kifejezéseket használták.) Figyelemre méltó az az ingerült vezércikk, amelyben Bitterlin úr egyértelműen kifejti, hogy Európa jövője „közvetlenül kapcsolódik” a Közel-Kelethez, úgyhogy az EGK gazdasági egyezményeinek teljes mértékben összhangban kell lenniük a politikai egyezségekkel, ezeknek pedig tükrözniük kell Európa világnézetének teljes azonosulását az arab világgal. A második szám még ennél is tovább megy. Mert azon túl, hogy egy újabb ingerült vezércikkben Bitterlin úr ezúttal azt fejtegeti, hogy az EKG-nak fel kellene mondania mindennemű egyezményt Izraellel, és ki kellene harcolnia az elismerést az iránt, ami „az arabok évezredes hozzájárulása az egyetemes civilizációhoz”, tudják, mit tartalmaz még? Azt a javaslatot, amelyet a Kairói Konferencián a belga Tilj Declercq (az Euro–Arab Együttműködés Parlamenti Szövetség tagja) terjesztett be, és amit a Konferencia elfogadott, sőt bele is foglalt a Strasbourgi Határozatba. És tudják, miről szól a Strasbourgi Határozat? A jövőbe bevándorlókról. Hogy pontos legyenek, azokról a bevándorlókról, akiket az arab országok fognak küldeni az olajjal együtt Európába.

Figyeljünk csak jól! „Egy közép- és hosszú távú stratégiát kell a továbbiakban meghatározni azzal kapcsolatban, hogy az európai technológiáért cserébe arab kőolajat és emberi erőforrást kapunk. Olyan csere ez, ami beindítja az olajdollárok áramlását Európa felé, Arábiában pedig teljes gazdasági integrációt hoz létre. Vagy a lehető legteljesebbet.” Vagy máshol: „Az Euro–Arab Együttműködés Parlamenti Szövetsége felhívja az európai kormányokat, tegyék meg

azokat a szükséges lépéseket, amelyek előkészítik a szabad mozgásteret az arab munkások számára, akik Európába érkeznek majd, valamint biztosítják számukra az alapvető jogokat. Ezeknek azonos jogoknak kell lenniük azokkal, amelyeket az adott nemzet polgárai élveznek. Ezenkívül ki kell építeni az egyenlő bánásmód kereteit a munkalehetőség, a lakhatás, az egészségügyi ellátás és az ingyenes oktatás terén.” Továbbra is gondosan kerülve az Iszlám, iszlamista, muzulmán, Korán, Mohamed és Allah kifejezéseket, a Strasbourgi Határozat megemlíti még a „szükségszerűséget” is, ami akkor jelentkezik majd, amikor a csere nyomán az emberi erőforrás eléri Európát. Mindenekelőtt „szükséges biztosítani a bevándorlók és családjaik számára a megfelelő lehetőséget vallásuk és az arab kultúrájuk gyakorlásához”. Ezután „szükséges megteremteni a sajtó és a média egyéb ágazatai által a kedvező klímát a bevándorlók és családjaik számára”. Végezetül szükséges „hangsúlyozni a sajtón és a tudományos világon keresztül az arab kultúra felbecsülhetetlen hozzájárulását az európai fejlődéshez”. Ezeket a témákat a Szakértők Vegyes Bizottsága a következő szavakkal foglalta össze: „Az olyan elidegeníthetetlen jogok mellett, amilyen a vallásuk és a szokásaik gyakorlása, valamint a származási országukkal való szoros kapcsolat, az a jog is megilleti őket, hogy behozzák a kultúrájukat Európába, vagyis hirdethetik és terjeszthetik.” (Remélem, értik, amit olvasnak.)

Kairóban a Szakértők Vegyes Bizottsága még valamit tett. Világossá tette, hogy tisztán technikai szempontból az európai együttműködésnek ki kellene terjednie a banki, pénzügyi, tudományos, nukleáris, ipari és kereskedelmi területekre. Sőt. Megállapítja, hogy amellet, hogy emberi erőforrást küldenek (lásd: cserekereskedelem), az arab országok „hatalmas mennyiségű fegyver” vásárlására kötelezik el magukat Európából. Talán nem a Hetvenes Években történt, hogy fény derült az illegális fegyverkereskedelem botrányaira? Nem a Hetvenes Években történt, hogy Franciaország nukleáris létesítményt kezdett építeni Irakban? Nem a Hetvenes Években történt, hogy városaink elkezdtek megtelni „emberi erőforrásokkal”, azaz a pirosban várakozó autókat megrohmozó szélvédőlemosókkal, és a ceruzát és rágógumit árusító utcai árusokkal? (Jól emlékszem, 1978-ban

Firenzében még a Történelmi Városrészt is elárasztották. „De hát mikor jöttek ezek ide?“, kérdeztem egy nap a trafikost a Piazza della Repubblica. Ő meg csak széttárta a karját, és felsóhajtott: „Ó! Egy reggel kinyitottam a boltot, és már itt voltak. Szerintem éjjel dobták le őket ejtőernyővel azok a gazemberek a kormányunkból, akik megegyeztek azokkal a gazember sejkekkel, akik vagyonokat kérnek el egy csepp benzinért.”) És nem akkor érkeztek Európába az arabok, akik shoppingolni jöttek ide? Nem akkor vásárolta fel Kadhafi a Fiat tíz százalékát? Nem akkor történt, hogy az egyiptomi Al-Fayed szemet vetett a Harrodsra Londonban? Mindent felvásároltak, mindent. Cipőboltokat, nagy hoteleket, acélgyárakat, régi kastélyokat. Légitársaságokat, kiadókat és filmgyárakat, olyan patinás üzletházakat, mint például a Tornabuoni és a Faubourg-Saint-Honoré, szédületes jachtokat. Egyszer még a vizet is meg akarták venni. Yamani mondta el nekem.

1975 augusztusában, tehát két hónappal a Strasbourgi Határozat és a Kairói Konferencia után interjút készítettem a szaúdi olajminiszterrel, Zaki Yamanival, azzal a sejjel, aki az 1973-as embargót irányította, és aki mindenki másnál bőkezűbben támogatta Arafatot. Ő, rengeteg dolog van Yamanival kapcsolatban, amit soha nem fogok elfelejteni. Mindjárt kezdetnek itt van az a rafinált vizsgáztatás, az ötlépcsős előzetes beszélgetéssorozat (London, Dzsidda, Rijád, Damaszkusz, Bejrút), amelynek alávetett engem az interjúmat megelőzően, amelyre végül Tarifban, a rezidenciáján került sor. Aztán az a tehetség, amellyel sikerült kimódolnia, nehogy Dzsiddában a repülőtéren ismét összefussak a barátjával, Arafattal, aki történetesen éppen akkor járt ott. Aztán az a felindultság, amellyel elmesélte annak a fiatal hercegnek a lefejezését (amelyet egy aranypallossal hajtottak végre), aki meggyilkolta Fejszál királyt. Az a kétes alázatoskodás, ahogy a barátságomat kereste azzal, hogy a számba erőltette azokat a szörnyű fügéket, amelyek a kertjében teremtek. A bárányszem (ami állítólag ínycsésnek számít), amelyet egy nap megpróbált a számba tenni, mintha füge lenne, Istenem, micsoda borzalom! Az elegancia, amellyel, fittyet hányva a Koránra, pezsgővel kínált a Tarif pincéjében felhalmozott palackok egyikéből. Az, hogy az ateizmusomat azzal próbálta helyrehozni, hogy felajánlotta, elvisz engem Mekkába. (Alaposan

bebugyolálva egy burkába természetesen.) És a kevert nyelven előadott dal, amit a lánya, Meha játszott minden áldott este a gitárján: „Take me away! Please, take me away!” (Vigyél el engem! Kérlek, vigyél engem magaddal!) De a legemlékezetesebb az maradt, amikor a beszélgetés az olajról a vízre terelődött. Midász királyra, aki szomszédján halt, és arra, hogy vizet akar vásárolni.

„Sok ezer évvel ezelőtt – mesélte – Arábiában voltak folyóink és tavaink. Aztán egyszer csak elpárologtak, és ma nincs egyetlen folyónk, egyetlen tavunk sem. Menjen csak el egy helikopteres körútra, és csak néhány patakocskát fog látni. Mohamed ideje óta egyedül az esőtől függünk, száz éve alig esik, az elmúlt huszonöt évben pedig még annál is kevesebb. Tudjuk, hogy a felhőket a növényzet vonzza, ami viszont itt nincs. Igaz, hogy a föld alatt van valamennyi víz, csak hogy nagyon, nagyon mélyen. Sokkal mélyebben, mint az olaj. És amikor lefúrunk, hogy elérjük, először olajat találunk. Ezért úgy döntöttünk, hogy nem nyúlunk hozzá, akkorra tartogatjuk, amikor kevésbé gazdagok leszünk, és egyelőre beérjük a sóltanított vízzel. A tengervízzel. Csak hogy nincs elég ebből a sóltanított vízből, ezért én szeretnék édesvizet venni azoktól az országoktól, ahová eladjuk az olajat. Megvenni, nagy műanyag konténerekbe tenni, aztán átvezetni víztározókba, valamiféle mesterséges tavakba. Végeredményben azoknak a tartályhajóknak, amelyek az olajat szállították, valahogy vissza is kell jönniük, nem? És sokkal jobb, ha nem üresen kell visszatérniük. Ha üresen hajóznak, el is süllyedhetnek. És hogy ne kelljen üresen hajózniuk, megtöltjük őket vízzel, tengervízzel, koszos vízzel, ami valódi pazarlás. És súlyos hiba is, ugyanis így szennyezzük a saját partjainkat. Megöljük a halakat. Az édesvíz drága, jól tudom, és a mesterséges tavak nagyon sokba kerülnek. De pénzünk az van. Az elmúlt két évben, azaz az embargó alatt olyan sok halmozódott fel belőle, hogy sürgető problémává vált az elköltése. És hol tudnánk elkölteni, ha nem Nyugaton, Európában? Ki segíthetne nekünk abban, hogy túladjunk ezen a rengeteg pénzen, ha nem a Nyugat, ha nem Európa? Száznegyvenmilliárd dollárt tervezek elkölteni a következő öt évben. Ha ez valamiért nem sikerülne, tönkremegyünk. Vagyis megéri nekünk megvásárolni a vizeteket...”

Nos, mi nem adtuk el nekik a vizet. A víztározókba szánt vízre gondolok. Azt a vizet, amelyet a szótár úgy határoz meg, hogy „átlátszó, színtelen, szagtalan, íztelen folyadék, amely oxigénből és hidrogénből áll, nélkülözhetetlen a növények és az állatok számára, kémiai vegyjele a H₂O.” Eladtunk viszont nekik egy nem kevésbé értékes vizet. Azt a vizet, amely ugyanolyan nélkülözhetetlen, mint a folyóink és patakjaink vize. Azt a vizet, amely nélkül az emberek elpusztulnak, mint a fák, amelyekre soha nem hull eső, és egy idő után elszáradnak, és nem teremnek többé gyümölcsöt, elveszítik a gyökereiket, már csak deszkának jók. Azt a vizet, amelyet az elveink, értékeink, érdemeink jelentenek. A kultúránk vizét, a Történelmünk vizét. A lényegünket jelentő vizet, a civilizációnk vizét. Az identitásunk vizét.

7. fejezet

Eladtuk nekik, így igaz. És harminc éve adogatjuk el nekik napról napra. Mindig többet és többet, az öngyilkosok és a szolgák kéjével. Riadt és alkalmatlan kormányaink révén, amelyek kétszínűek, és köpönyegforgatók. Eladjuk az ellenzékeink révén, amelyek elárulják saját szekuláris múltjukat és jól-rosszul megélt forradalmiságukat. Az úgynevezett közjogi méltóságok révén, akik felszínesen és nyughatatlanul keresik a nyilvánosság elismerését. Az újságok és a televíziócsatornák révén, amelyek érdekből vagy jellemtelenségből a Politikai Korrektség aljasságát terjesztik. Egy olyan Katolikus Egyház révén, amelyik ájtatosságból, jóságosságból, mártíromkodásból egész ipart épített ki. Mert a katolikus szervezetek azok, amelyek asszisztálnak a bevándorlóknak nyújtott állami támogatásokhoz. Mert a katolikus szervezetek azok, amelyek ellenzik azoknak a kiutasítását is, akiknek a kiutasítása jogos lenne, például akiknél robbanószert vagy drogot találnak. A katolikus szervezetek azok, amelyek politikai menedéket nyújtanak nekik, ami a megszállásra használt új elnevezés. (Kérdés: de hát a politikai menedékjog nem a politikai üldözötteknek jár?) Eladjuk nekik a tudományos világ professzorai révén, történészek és feltételezett történészek, filozófusok és feltételezett filozófusok, tudósok és feltételezett tudósok révén, akik már harminc éve ügyködnek a kultúránk lefokozásán, hogy igazolják vele az Iszlám felsőbbrendűségét. De mindenekelőtt annak a Gazdasági Klubnak a kereskedői révén, amit ma Európai Uniónak neveznek, tegnap pedig még EGK-nak. Mert az emberi erő olajra történő cseréjében, te-olajat-adsz-én-meg-adok-emberi-erőt, a Strasbourgi Határozat beterveztett még egy igényt is, emlékeznek?

Azt az igényt, hogy szükséges „hangsúlyozni a sajtón és a tudományos világon keresztül az arab kultúra felbecsülhetetlen hozzájárulását az európai fejlődéshez”. A „polgárok jogaival megegyező jogok” mellett a Kairói Konferencia egy másik jogot is megalapozott, emlékeznek? Azt a jogot, hogy a muzulmán bevándorlók „hirdethessék és terjeszthessék saját kultúrájukat”. Ez a két pont hivatott tehát kikövezni az utat Európa iszlamizációjához.

Európa átformálásához Eurábiává. És ahhoz, hogy ezt véghez tudják vinni, az EGK kereskedői nem csupán az újságírókhoz, filmrendezőkhöz, lapkiadókhoz, bírákhoz stb. fordultak, hanem azokhoz a professzorokhoz is, akiket az imént említettünk. Előhozták őket a saját kishitűségük árnyékából, abból az árnyékból, amelyből nem volt lehetőségük bekerülni a figyelem középpontjába, és velük már megkezdődhetett az Összeesküvés második felvonása.

Az EGK elnökének és az Arab Liga Főtitkárának védnöksége alatt 1977. március 28-án a Ca' Foscari Egyetemen, Velencében megnyitották az „Együtműködés Lehetőségeiről és Módjairól az Arab Nyelv és Irodalom Terjesztésében” elnevezésű szemináriumot. És a megszervezésében nem maradt egyedül a Keleti Tanulmányok Intézete Rómában és az Idegen nyelvek Tanszéke a Velencei Egyetemen, bekapcsolódott az Arab és Iszlám Tanulmányok Vatikáni Intézete is. Tíz arab ország (Egyiptom, Algéria, Tunézia, Líbia, Szaúd-Arábia, Jordánia, Szíria, Irak, Jemen, Szudán) és nyolc európai ország (Olaszország, Franciaország, Belgium, Hollandia, Anglia, Németország, Dánia és Görögország, amely akkor még nem tartozott az EGK-hoz) képviseletével három napig tartott a megpróbáltatás. A szeminárium március 30-án egy Határozattal ért véget, amely egyhangúlag követelte „az arab nyelv, valamint az arab kultúra elterjesztését Európában”, és ettől a pillanattól kezdve nem volt megállásuk a professzoroknak. Hogy bemutassák az Iszlám fensőbbiségét, egyszerűen újraírták a Történelmet, mint a Noi{30} című regényében Zamjatyin, és az 1984-ben Orwell. Újraírták, meghamisították, törölték. Vegyük például azt, ami 1983 áprilisában történt, amikor a német Külügyminiszter, Hans-Dietrich Genscher felavatta az Euro–Arab Párbeszéd Szimpóziumát Hamburgban, és legalább egy órán keresztül zengte az iszlám kultúra, tudomány és humanizmus nagysága, irgalma, jóindulata, páratlan gazdagsága dicshimnuszát. Világítótornyoknak nevezte. „Olyan fény, amely évszázadokon keresztül megvilágította Európát, segítette Európát kijönni a barbárságból...”

A szimpóziumon szinte mindenki alázatosan bocsánatért esedezett azért a gyarmatosításért, amellyel a hálátlan európaiak gyötörték a Világítótornyot. Szinte mindenki kifejezte a megvetését mindazok iránt, akik továbbra is előítéletet táplálnak, vagy fenntartásokkal

vannak az Iszlám iránt. A szimpózium során a mi kultúránk megalázása odáig fajult, hogy az arab küldöttek arra vetemedtek, hogy az iszlámnak tulajdonítsák a judaizmus és a kereszténység eredetét. Ábrahámot ennek megfelelően úgy mutatták be, mint „Allah prófétáját”, és nem mint Izrael ősatyját, Jézus Krisztust pedig mint egy Mohamed előtti tévedést. És senki nem ellenkezett. Senki nem tiltakozott, nem motyogott legalább annyit, hogy „Itt mindenkinek elment az esze?”.

Ó, ezen a szimpóziumon szó esett még a bevándorlókról is, erről ne feledkezzünk meg. Nem véletlen, hogy az „azonosság” kifejezés itt „egyenlőséggé” változott, és valójában itt kezdtek el emlegetni, hogy a muzulmán (nem a buddhista, a hindu, a konfuciánus vagy a görög-ortodox) bevándorlók jogainak egyenlőknek kell lenniük azoknak a polgároknak a jogaival, akik befogadták őket. Éppen itt kezdtek el követelni, hogy a muzulmán bevándorlók nyomtathassanak saját újságot arab nyelven, legyen arab nyelvű rádióadójuk, arab nyelvű tévéállomásuk. Itt kezdtek követelni, hogy történjenek lépések annak érdekében, hogy növelni lehessen „a jelenlétüket a szakszervezetekben, a helyhatóságoknál, az egyetemeken, valamint megvizsgálni a lehetőségét annak, hogy részt vegyenek a vendéglátó ország politikai életében” (értsd szavazatok). És ettől a naptól fogva a konferenciák, megbeszélések, szemináriumok, szimpóziumok során elburjázott az iszlám-civilizáció istenítése. És a nyugati kultúra leértékelése és ítélete.

Elburjázott, így van. Összegyűjtöttem ezeknek a kongresszusoknak és konferenciáknak és megbeszéléseknek és szemináriumoknak és szimpóziumoknak az anyagát, ami éppen elegendő adalékot szolgáltatott nekem, és higgyék el: olyan egybehangzóan zengték a dicshimnuszot, mintha mindenütt csak azt olvasnám, Allahs Sonne über dem Abendland, vagyis „Allah Napja a Nyugat felett”. Azt a híres esszét, amelyben a keleti tudományok tudósa, Sigrid Hunke az Iszlám felsőbbrendűsége mellett érvel, és megállapítja, hogy „az arabok által gyakorolt befolyás volt a Nyugat számára az első lépés, hogy Európát megszabadítsa a kereszténységtől”. (Ami az ő nézetei szerint egy teljesen idegen vallás, ilyen módon ellentétes a mentalitásunkkal.) A baj csak az, hogy Hunke asszony egy átkozott náci volt. Lehet, hogy tudós, és

van, aki intelligensnek is mondaná, mégis egy átkozott náci. Már 1935-ben is az volt, amikor éppen csak huszonkét éves volt, és megírta a diplomamunkáját, amelyben kifejtette, hogy a fajok megtisztítása sürgető feladat. Hogy a zsidókat mihamarabb ki kell irtani. Még ennél is náciabb volt 1937-ben, amikor a nemzetiszocialista Németország jeles történésze, Ludwig Ferdinand Clauß szellemi örököséként írt egy disszertációt, amelyben úgy definiálta Hitlert, mint „a legnagyobb példaképet, akit a Történelem valaha is felkínált a német népnek”. Még ennél is náciabb volt a Negyvenes Években, amikor a nővérel együtt csatlakozott a Germanistischer Wissenschaftseinsatzhoz, azaz a Német Tudományos Szolgálatához az SS-ben. Ennek a szervezetnek az ötlete Himmler agyából pattant ki, és ő hozta létre, hogy a segítségével germanizálják Észak-Európát. És épp ilyen náci volt akkor is, amikor nagyjából ezzel egyidőben a palesztinok és a többi arab nemzet aláírt egy paktumot Hitlerrel, és Arafat nagybácsikája, a Jeruzsálemi Nagymufti elment, hogy együtt szemlézzék az Iszlám SS alakulatát. Akkor is náci volt, amikor közvetlenül a háború után több náci pere zajlott Nürnbergben, és felakasztották vagy életfogytiglanra ítélték őket, míg ő egyetlen karcolás nélkül megúszta. És a legnáciabb akkor volt, amikor 1960-ban megírta az Allahs Sonne über dem Abendland című könyvét, amelyben annak ürügyén, hogy megszabadítsa Európát a zsidó-keresztény gyökereitől, újra felsorakoztatja a Harmadik Birodalom érvrendszerét. Beleértve az arabokkal kötött szövetség hasznosságát az angol imperializmus ellen vívott küzdelemben. (Akkoriban az amerikaellenességnek britellenesség volt a neve.) Végül pedig 1967-ben, amikor a kereszténydemokrata Kurt Georg Kiesinger által vezetett német kormány felkérte, hogy tegyen egy kulturális körutat az arab országokban, és tartson konferenciát Aleppóban, Algírban, Tuniszban és Kairóban, ahol az Iszlám Ügyek Legfelsőbb Bírósága tiszteletbeli tagjává választotta őt. És persze 1990-ben, vagyis kilenc évvel a halála előtt, amikor egy iszlám kiadó számára megírta az utolsó könyvét: Allah ist ganz anders, Allah valami egészen más. (Vagyis semmihez sem fogható.) És most, hogy ezt elmondtam, hadd beszéljek arról a konferenciáról, amelyet az Európai Unió Parlamentáris Gyűlése 1991 májusában, Párizsban

tartott az Európa Tanáccsal közösen, az Iszlám Kultúra Nyugati Alapítványának javaslatára, ami a madridi Euro–Arab Párbeszéd meghosszabbítása. A címe „Az iszlám civilizáció hozzájárulása az európai kultúrához”. Erre a konferenciára nem jöttek el az arabok. Két koráni családnevű és barikádharcos múltú amerikaitól eltekintve kizárólag európai résztvevői voltak. Spanyolok, franciák, belgák, németek, olaszok, svájciak, skandinávok.

És ezért választottam ki éppen ezt. Miközben átnéztem azt a kötetet, amelyben összegyűjtötték az előadások anyagát, mind a száznyolcvanöt oldalt, a méltatlankodásom átfordult pánikba. Mert mindegyik (csak remélni tudom, hogy öntudatlanul) csatlakozott ahhoz az istenítéshez, ami úgy hangzott, mintha csak Sigrid Hunke hitlerista propagandáját ismételné. Mintha mindegyikük újrafogalmazta volna az Allahs Sonne über dem Abendlandot vagy Allah ist ganz anderst. Az az egyértelmű, sőt egységes mód, amivel a remélem csak öntudatlan Sigrid Hunke-követők kifejezték az iszlám iránti hódolatukat, olyan volt, mintha nem is tudósokat hallgatnék, hanem a Wermacht masírozását nézném az Alexanderplatzon. Szépen, libasorban. Szerintük a muzulmánok mindig remekelnek. Mindig első osztályúak, mindig zseniálisak. Filozófia terén éppúgy, mint a matematikában és a gasztronómiában. Az irodalom terén éppúgy, mint az építészetben és az orvoslásban. Zene terén éppúgy, mint a jogtudományban és a hidraulikában. És mi, nyugatiak, csak gyengeelméjűek lehetünk. Mindig alkalmatlanok, mindig alsóbbrendűek. De legalábbis lemaradásban vagyunk. Vagyis az adott körülmények között csak hálásak lehetünk Allah fiainak, akik megelőztek minket, világosságot hoztak az életünkbe, okítottak minket, mint valami tanító bácsi egy nehézfejű nebulót.

A Szovjetunió idejében, emlékeznek, ott volt Popov. Senki sem tudta biztosan, ki is ez a Popov. Mikor és hol élt és halt meg, milyen volt az arca, és milyen bizonyítéka van annak, hogy élt egyáltalán. Azt se tudta senki, hogy a Popov a családneve vagy a keresztnéve volt-e, vagy talán az egész kitaláció volt. A szovjetek és a szovjetek olasz kiszolgálói mindig azt mondogatták, hogy ő volt az, aki mindent feltalált. A vonatot, a telegráfot, a telefont, a cipzárat, a biciklit. A varrógépet, a fűnyírót, a hegedűt, a makarónit, a pizzát. Egyszóval

mindazt, amiről úgy gondoljuk, hogy mi találtuk fel. Nos, Sigrid Hunke tájékozatlan követői is ilyenek. Az egyetlen különbség, hogy az ő Popovjaikat Mohamednek vagy Ahmednek, Musztafának vagy Rasidnak hívják. És nem a Szovjetunióhoz tartoznak, nem a Kommunizmus Felsőbbrendűségét hirdetik, hanem a letűnt és újjáéledt Iszlámhoz, és az Iszlám Felsőbbrendűségét hangoztatják. Példának okáért: én azt hittem, hogy fagyaltot vagy szörbetet már az antik római korban is ettek, a távoli hegyekről hozatott hóból készítették, és alacsony hőmérsékletű pincékben tárolták. Margarita López Gómez a Madridban található Iszlám Kultúra Nyugati Alapítványától ellenben elmesélte nekem, hogy ezt Allah Popovjai találták fel. Hogy Mezopotámiában hatékonyabban tudták konzerválni a havat, mint a mi hűtőszekrényeink az élelmiszert, és a „szörbet” szó az arab „sharab” szóból származik. Régen még azt hittem, hogy a papírt a kínaiak találták fel és terjesztették el, pontosabban egy bizonyos Caj Lun, akinek Krisztus után 105-ben (azaz 500 évvel Mohamed előtt) sikerült előállítania azt az eperfa és a bambusz rostjaiból. Ezzel szemben, továbbra is López Gómez asszony állítását idézve, damaszkuszi és bagdadi muzulmánok találták fel és az ő cordovai és granadai leszármazottaik révén terjedt el. (Amelyek természetesen a világ legkulturáltabb és leggyönyörűbb városai, teszi hozzá. Olyan csodálatosak, hogy mellettük Periklész ókori Athénja és Augustus ókori Rómája elmaradott kis falvakká váltak.) Aztán még azt is hittem, hogy a véráramok tanulmányozása Hippokratész nevéhez fűződik, de nem. Ez a hölgy azt állítja, hogy Ibn Sina, azaz Avicenna tárta fel elsőként. És ez még nem minden, tekintve hogy a Washingtoni Egyetem professzora, Sherif Mardin szerint (ő egyike annak a két koráni családnevű és barikádharcos múltú amerikainak) az articsókát is Allah Popovjainak köszönhetjük. Beleértve a júdeai articsókát is, amit az olyan rossz emberek, mint én, eddig a zsidóknak tulajdonítottak. Az articsóka mellett nekik köszönhetjük a spenótot, a narancsot, a citromot, a kölest, a gyapotot. Ami a gyapot esetében meglehetősen furcsa, tekintve hogy az iskolában úgy tanultuk, hogy a gyapotot az ősi rómaiak hozták be a fáraók idejében Egyiptomból. Ennek felhasználásával készítették a peploszt, a tógát, a lepleket, és ha nem tévedek, ugyanezt viselték az ókori görögök is.

Mardin professzor azonban nem áll meg a zöldeknél. Fenntartja, hogy az iszlám kultúrának köszönhetjük a Dolce stil novót is, azt a költészeti iskolát, amelyről mindenki tudja, hogy 1200-ban alapította a bolognai Guinizelli, de Toszkánában virágzott igazán Dante Alighierivel, Guido Cavalcantival és Lapo Giannival. („Guido, én szeretném, ha te és Lapo és én...”) Mert a Keresztes háborúk muzulmánjai voltak azok, akik először írtak szerelemről és udvarlásról és lovagiasságról, magyarázza Mardin professzor. Ők voltak az elsők, akik a hölgyekben az ihlet forrását látták, az emelkedettség rejtelmes eszközét. A Leuveni Katolikus Egyetem professzora, a belga Louis Baeck is hasonlóképpen vélekedik. Ő azt hangoztatja, hogy az iszlám hozzájárulása nem korlátozódik az irodalomra, hanem kiterjed a gazdaságra is, mivel a közgazdaság tanának nem Adam Smith az atyja, hanem maga Mohamed. Bár a Korán csupán néhány szúra erejéig foglalkozik ezzel, a Próféta vallási tézisei Adam Smith minden elképzelését magukban foglalják. Reinhard Schulze pedig a bonni Orientalista Szemináriumról az iszlámot tartja az egész felvilágosodás szerzőjének. Félre azzal a felfogással, ami a Felvilágosodást minden vívmányával együtt a Nyugatnak tulajdonítja! Elég abból, hogy úgy tálaljuk a tizenharmadik századi Európát, mint az intellektuális életerő vulkánját! Elég abból, hogy minden érdemet Voltaire-nek, Rousseau-nak, Diderot-nak és az Enciklopédistáknak tulajdonítunk! Majd boldogan bedobja az ő Popovját. Abd al-Ghani al-Nabulsinak hívják, damaszkuszi történész, aki már 1730-ban megírta azt, amit Voltaire csak negyven évvel később írt le a Précis sur le procès du Monsieur le Comte de Morangiès contre la famille Véron című művében. Vagyis hogy szükségessé vált a vallás szerepének átértékelése a társadalomban.

Levélke. „Herr Schulze, fogja be a száját. Jobb, ha bizonyos teóriákat meghagy néhai honfitársnőjének, Sigrid Hunkénak. Tudjuk jól, hogy az Iszlám múltjában voltak intelligens és kivételes személyek is. Az intelligencia nem ismer határokat, képes bejutni az alkotmányban rögzített idiotizmus falán is, tehát nincs kizárva, hogy Damaszkuszban a maga Popovja megértett vagy akár előre látott bizonyos gondolatokat, amiket az Enciklopédiában összefoglaltak. Esetleg Isaac Newtont olvasva, aki a Történelem és a Teológia

témájában már korábban publikált két tanulmányt. De eltekintve attól, hogy egy fecske nem csinál nyarat, az iszlám mindig is üldözte és elhallgattatta a saját értelmiségét. Gondoljon csak Averroësre, akit a hit és az értelem megkülönböztetése miatt eretnekséggel vádoltak és elüldöztek a kalifák, majd később bebörtönözték, mint valami bűnözőt, aztán házi őrizetre ítélték, és olyannyira megalázták, hogy amikor végül rehabilitálták, már nem volt többé kedve az élethez, és pár hónapon belül meghalt. (Nem véletlen, hogy Ernest Renan 1883-ban a híres konferencián, amelyet a Sorbonne-on tartottak, kifejtette, hogy Averroës érdemeit az iszlámnak tulajdonítani olyan, mintha Galileo érdemeit az Inkvizíciónak tulajdonítanánk.) Herr Schulze, ha létezik olyan évszázad, aminek a során az Iszlám kizárólag ernyedtséget és hanyatlást mutatott, az éppen az 1700-as évek. És ha létezik olyan gondolkodói irányzat, amelynek fikarcnyi köze sincs az iszlámhoz, az éppen a Felvilágosodás. Tudja, miért? Mert kétszáznegyvenöt évvel ezelőtt Diderot azt írta Madame Volland-nak: »Az Iszlám az Értelem ellensége«. És ha az ön muzulmán barátai nem nyitják meg legalább résnyire az elméjüket, ha a Koránt és a teokráciát nem mosdatják alaposan át, semmilyen Eurábia nem tudja ennek az ellenkezőjét kimutatni.”

Ami azokat az olaszokat illeti, akik azon a konferencián az iszlám dicshimnuszával tűntek ki, Jézusom! Az egyikük az Európa Tanács akkori főtitkárhelyettese volt. A másik egy baloldali, aki akkoriban az Ifjúsági, Kultúra-, Sport- és Médiabizottságot irányította az Európai Parlamentben. Egy másikuk a nápolyi Iszlám Egyetem Iszlám Tanulmányok tanszékén dolgozott. És a felszólalásaik anyagának olvasása közben még a pánik érzésénél is erősebben előnt a feszélyezettség és fájdalom. A Világítótoronytól elvakítva az első közülük még a közismert nápolyi dalokban is Popov nyomára bukkant, az O sole mióban, és a Funiculì, Funiculàban. „A nápolyi dalocskákat, amelyeket én is énekelgetek, valószínűleg észak-afrikai zenészek írták. Ugyanez mondható el sok szicíliai és spanyol dalról is”, olvasom a szövegben. Aztán a zenészek méltatásáról ő is áttér a gasztronómiára. Arról világosít fel minket, hogy jó néhány szicíliai, spanyol, bolgár, görög, jugoszláv fogás (vagyis azoké az országoké, amelyeket leginkább megtépázott az iszlám gyarmatosítás) az

Ottomán Birodalom kulináris hagyományához tartozik. A gasztronómia méltatása után a teológia következett, elfeledkezve vagy figyelmen kívül hagyva azt a jól ismert művet, aminek a címe De unitate intellectus contra Averroistas, és arról tudósít minket, mekkora hatást gyakorolt Averroës Aquinói Szent Tamásra. A második már Giambattista Vico érdemeit vitatja el, azt állítja, hogy az ő elméletét a Történelem ismétlődéséről már háromszáz évvel korábban felállította egy Popov, akit Ibn Khaldúnnak hívtak. És még ezzel sem elégszik meg, Marco Polót pocskondiázza, azzal dicsekszik, hogy az utazó Ibn Battuta Krónikái sokkal érdekesebbek az ő Utazásainál. Giordano Brunót is új színben tünteti fel, a szemünkre veti, hogy az ő máglyájánál könnyeket ejtettünk, a vele egyenrangú arab mártírénál, Al-Hallajénál viszont nem sírtunk. Végül úgy határozza meg az iszlámot, mint „az egyik legkiválóbb politikai és morális erő a mai világban”. (Nem a tegnapiiban, a maiban.) Felvilágosít minket arról, hogy Európának egyáltalán nincs egységes kulturális identitása, hanem egy vegyes kultúra jellemzi, amelybe bele kell illeszteni az iszlámot is. Örömet fejezi ki „az integráció felett, aminek révén nemesebbé válik majd a kontinensünk”, és azt jósolja, hogy a kulturális sokszínűség egyre üdítőbben fog hatni...

A harmadik, sajnálatos módon, Szicília ügyét rendez el. Vagyis Andalúzia dicsőségét kiterjeszti Szicíliára is, amelyet háromszáz éven keresztül leigáztak az O sole mio és a Funiculì, Funiculà valódi szerzői. Azt a tényt viszont elhallgatja, hogy a szicíliaiak nagyjából száz éven keresztül oroszláncként álltak ellen az előrenyomulásuknak, abban a Szicíliában, amelyben ő az Aranykort véli felfedezni. Egy olyan boldog korszakot, aminek alapján még azt gondolhatnánk, hogy Allah fiainak ismételt megszállása a legszerencsésebb dolog a világon, ami történhetett velünk, tehát nem siránkozni kell miatta, hanem köszönetet mondani érte. „Sukran, testvéreim, sukran{31}! Köszönjük, hogy eljöttetek, és elhoztátok nekünk a civilizációt!” Hogy még inkább meggyőzze az olyan hálátlanokat, mint én, még azt is elmondja, hogy Szicíliában a keresztények könyörögtek, hogy áttérhessenek az iszlámra, nem azért, hogy így hozzájussanak olyan jogokhoz, ami hitetlenkutyáknak nem járt, hanem azért, mert őszinte csodálatot tápláltak azok iránt a Popovok iránt. És szerinte ugyanezt érezték a

normannok is, miután kiűzték őket. Az pedig már magától értődik, hogy a belga vagy francia küldöttek még őrajtuk is túltettek. Például Edgar Pisani professzor, a párizsi Arab Világ Intézetéből szenvedélyes dicshimnuszában a jakobinusokat kárhóztatta, amiért a Francia Forradalom alatt a Katolikus Egyházzal tárgyaltak és nem az Iszlámmal...

Nézzék, azon a száznyolcvanöt oldalon egyetlen hőssel találkoztam: a norvég parlamenti képviselővel, Hallgrim Berggel, aki a következő szeptember 9-én a Strasbourgi Tanácskozásra, amikor előkerült a kongresszusi jelentés megszavazásának kérdése, szót kért, és válaszolt Sigrid Hunke remélhetőleg tudatlan követőinek. „Uraim – mondta –, becsapjuk magunkat. Ennek a jelentésnek semmi köze az Iszlám Kultúra visszamenőleges értékeléséhez, ami nem is olyan ártalmatlan, mint amilyennek tűnik. Nem az, mindenekelőtt azért, mert egyetlen szó sem esik benne arról a visszataszító bánásmódról, amit a nők mindig is elszenvedtek az iszlám kultúrában. Erről a valóságról önök egyszerűen nem vesznek tudomást, elfedik azzal az ürüggyel, hogy a Nyugat mindig hazugságokat terjesztett az Iszlámról. És én soha nem fogok elfogadni egy olyan jelentést, amelyik inkább elkendőzi a muzulmán nők rettenetes helyzetét, mintsem állást foglaljon ellene. Nem fogok megszavazni egy olyan jelentést, amelyik megkerüli az Emberi Jogok kérdését az Iszlámban, amelyik úgy beszél az Emberi Jogokról, hogy közben nem kéri számon az Iszlámon az Emberi Jogok tiszteletben tartását. Továbbá egy olyan jelentést, amelyik elhallgatja az igazságot a palesztin problémával kapcsolatban.

A fundamentalizmus terjedését, az Iszlám negatív aspektusait. Euro–Arab Párbeszéd, uraim?! Önök nem párbeszédet folytatnak: monológot, amelyben az intellektuálisnagyvonalúság nevében a dolgokat csupán egy oldalról szemlélik. Csakhogy a liberális gondolkodás és az intellektuális nagyvonalúság nem működik, amikor csak egyetlen oldal létezik, és azzal kész. Önök azt kérik, példának okáért, hogy vegyük ki azokat a szövegeket az iskolai tananyagból, amelyek nem beszélnek az Iszlám-hozzájárulásáról-Európa-kulturális-fejlődéséhez. És ők? Van okunk azt feltételezni, hogy ők is ugyanezt teszik majd, vagyis elmagyarázzák az iszlám országokban, milyen mértékben járult hozzá a kereszténység és a

nyugati értékek bárhol is bármihez? Azt is kérik, hogy vezessük be az iskolarendszerünkben és az egyetemeken, különös tekintettel a jogi tanulmányokra, a Korán Törvényét. És ők? Van arra valamilyen garancia, hogy a mi törvényeink és a mi gondolataink belekerüljenek az ő jogi tanulmányaikba, az ő egyetemeikre és az ő iskoláikba? Uraim, az önök jelentése nem nevezhető kulturális dokumentumnak. Ez egy politikai dokumentum, amely kizárólag az Iszlám érdekét szolgálja Európában. A demokrácia nevében azt kérem önöktől, kerüljön sor az átdolgozására, megvitatására, kiigazítására, és...” De nem ment vele semmire. „Berg úr, be kell látnia, nagyon rugalmasak voltunk önnel. Öt percet hagytunk jóvá, és az öt perc már jó régen letelt”, szakította félbe ezen a ponton a Gyűlés elnöke. Azután szavazásra bocsátotta Berg kérését, amit villámgyorsan és egyhangúlag elvetettek, majd, szintén egyhangúlag, elfogadták a jelentést. Ez lett a „1162. Javaslat az Iszlám Civilizáció Hozzájárulásáról az Európai Kultúrához”. Egy bohóctréfa, amely még toleránsabb mércét javasol a bevándorlás kérdésében, felhívást tartalmaz arra nézve, hogy vegyék ki az iskolai tananyagból és vizsgaanyagokból mindazt, ami nem mutat megfelelő tiszteletet az Iszlám irányába.

Arra is kitér a felhívás, hogy a Korán tanulmányozását vezessék be a jogtudományba, a teológiába, a filozófiába és a történelembe. Nem véletlen, hogy Berg úr kiszállt a politikából, otthagyta Strasbourgot, visszatért Norvégiába, mindenkit megfenyegetett, hogy bárkit, aki felemlegeti előtte Mohamedet vagy az Európai Parlamentet, ledobja egy szikláról, és visszavonult a Nordkinnhalvaya-fjordra^{32} néző erdőbe. De ez a szegény Berg úr még ott sem talált rá arra a békére, amelyet keresett. Mivel pár évvel később éppen Norvégiában kezdték el forgatni A 13. harcos című filmet, egy középkori mesefélét. A Politikailag Korrektek finanszírozták, és egy andalúziai színész játszott benne, aki korábban már feltűnt az ifjú szocialista Mussolini szerepében: Antonio Banderas. És tudják, ki a 13. harcos? Egy rendkívül jóképű, szelíd, irgalmas, és persze nagyon vallásos muzulmán a Tizedik Századból, akit egy nem kevésbé tökéletes tanító kísér (Omar Sharif), és éppen a Nordkinnhalvaya-fjordnál kötnek ki. Itt találkozik tizenkét szőke, tompaagyú és tudatlan fajankóval, hitetlen-kutyákkal,

akik szintén Harcosok ugyan, de tompaagyúak és tudatlanok, egyszóval hitetlen-kutyák, akiknek, annak érdekében, hogy megszabaduljanak egy még náluk is barbárabb ellenségtől, szükségük van az ő iszlám erényeire. És pusztá nemeslelkűségből, ami éppen az iszlám erényből fakad, csatlakozik hozzájuk. A tizenkét szőke fajankóval megy, hogy felszabadítsák a falut, meghonosítja a békét és a civilizációt, majd ismét lóra száll. Újra csatlakozik Omar Sharifhoz, aki muzulmán, tehát pacifista, és hátramaradt az egyik kocsmában, hogy imádkozzon. A Harcos egy norvég leányzót is magával visz, aki nyilvánvalóan az első felesége lesz a négy közül, és ellovagol a lemenő nap fényénél. Allah napjának fényénél, ami beragyogja a Nyugatot. A Világítótorony.

Nem tudom, Berg úr kiheverte-e valaha is annak a 13. harcosnak a megrázkódtatásait, aki a Nordkinnhalvayánál szállt partra. Azt azonban tudom, hogy a következő konferenciákon az 1162. számú Javaslatot kiterjesztették a filológia, a nyelvészet, a közgazdaság, a mezőgazdaság, a politikatudomány, sőt a szakmai oktatás területeire is. Hogy sürgették egy euro–arab egyetem létrehozását Európa minden országában, és hogy nagyobb számban adjanak ki iszlám könyveket, mozgósítsák a sajtót, a rádiót és a televíziót és a könyvkiadókat, hogy „nyissák fel a tájékozatlanok szemeit”. És az eredményt azóta láthatjuk mindennap. Múlt nyáron egy római napilap lehozott egy cikket a granadai mecset avatásáról. Nem is cikket, egy Sigrid Hunke típusú dicshimnuszt az andalúzek dicsőségéről, akik ötszáz év múltán ismét hallhatják a müezzin hangját. Megemlíti, hogy 1492-ben Kasztíliai Izabella nem csupán bevégezte a Mórok Kiűzését Spanyolországból, hanem finanszírozta Kolumbusz Kristóf útját is, amitől azt remélte, hogy eljut Indiába, és a következő szavakkal zárja a dicshimnuszt. „Sikerült neki. Csakhogy felfedezte Amerikát is. És mi egy olyan világban élünk, ami a mai napig nyögi ennek a két sikernek az utóhatását.”

8. fejezet

Nehogy elfelejtsem, ezek a szavak olyanok, mintha egyenesen Sigrid Hunke agyából pattantak volna ki. Azért sem szabad elfelejtenem, mert 2003. november 12-én Nasszíriában az „Allah-Napja-ami-beragyogja-a-Nyugatot” lovagjai tizenkilenc olasz katonát mészároltak le, akik őrangyalok voltak Irakban. Vízzel, élelmiszerrel és gyógyszerrel látták el őket, felügyelték a régészeti ásatásokat, visszaszerezték a múzeumokból eltulajdonított kincseket, elkobozták a fegyvereket, egyszóval azon igyekeztek, hogy valamennyire helyreállítsák a közrendet. Éppúgy lemészárolták őket, mint három nappal korábban tizenhét szaúdit Rijádban, és ahogy augusztus 19-én huszonnégy ENSZ-munkatársat Bagdadban. Vagy ahogy május 16-án lemészároltak negyvenöt civilt Casablancában, május 12-én harmincnégyet ismét Rijádban. Ahogy 2002. október 12-én kétszázkét turistát Balin és ugyanabban az évben április 11-én huszonegyet Dzserbában. Ahogy 2001. szeptember 11-én háromezer-ötszázat mészároltak le New Yorkban, Washigtonban, és a Pennsylvaniában lezuhant gépen. Ahogy 1998. augusztus 7-én lemészároltak kétszázötvenkilencet Nairobiban és Dar es-Salaamban. És 1994. július 18-án kilencvenötöt (szinte kivétel nélkül zsidókat) Buenos Airesben. És 1993. október 3-án tizennyolc békefenntartó tengerészgyalogost Mogadishuban (tizennyolcan voltak, előbb elszórakoztak velük, aztán megcsonkították őket). És 1992. március 17-én újabb huszonkilencet Buenos Airesben. 1989. szeptember 19-én száznyolcvanegy utast a francia gép fedélzetén, amely Nigerben, a sivatag fölött zuhant le. És 1988. december 21-én kétszázhetven utast a Pan America gépén, amelyik Lockerbie fölött robbant fel. És 1983. október 23-án kétszáznegyvenegy amerikai katonát, valamint ötvennyolc francia katonát (szintén békefenntartókat) Bejrútban. És akkor még nem is számoltuk bele azokat az izraelieket, akiket fél évszázada gyilkolnak ráérős tempóban és következetesen, nap mint nap. Csak a Második Intifáda idején, vagyis 2000 szeptemberétől fogva, ezer izraelit. Ha tehát számvetést készítünk, és kivonjuk belőle a Hatvanas Éveket, nagyjából hatezerhez jutunk nem egész húsz év leforgása alatt.[\[33\]](#)

Hatezer! Akik mind a Korán dicsőségére haltak meg, a Korán verseinek engedelmeskedve. Például annak a versnek, amely így szól: „Azoknak jutalma, akik megrontják a Földet azzal, hogy ellenkeznek Allahal és az ő Prófétájával, az lesz, hogy lemészárolják vagy keresztre feszítik őket, vagy levágják a kezüket-lábukat, és megvetéssel sújtva kiűzik őket erről a világról.”

A sigrid-hunkiánusok, akik számára az 1492-es év sorscsapással egyenlő, Amerika felfedezése és a mórok kiűzése pedig két olyan katasztrófa, amit az emberiség azóta sem hevert ki, mindennek ellenére sem hajlandók mindezt meglátni.

A hírműsor, amit a Rai november 12-én este leadott, a Köztársasági Elnökkel kezdődött, aki éppen annak a nyilvánvaló kötelességének tett eleget, hogy elítélje a terrorizmust. És azzal folytatódott, igen, hogy nyomatékosította ezt a nyilvánvaló elmarasztalást. Ráadásként kaptunk egy képsort is a Parlamentből, amit a fájdalom jeleként ezúttal nem a megszokott ricsaj töltött be. Majd az Olasz Kommunisták tiszteletre méltó Főtitkárával fejeződött be (aki a Balközép kormány igazságügy-minisztere volt), aki a Piazza Montecitorián, sokszínű zászlók tengerében úszva, azt kiabálta, „aki-a-halálba-küldte-őket”. Egyszóval ahelyett, hogy elítélte volna a gyilkosokat, a kormányt ítélte el. Így aznap éjjel-elalváskor az „aki-a-halálba-küldte-őket” visszhangzott az olaszok fülében, ami felmentette az igazi bűnösöket. A rákövetkező nap úgyszintén. A következő napon ugyanis ez a volt igazságügy-miniszter ismét világossá tette, hogy a tizenkilenc halálos áldozatért a kormányt terheli a felelősség, és a kormánynak le kell mondania. Rosszabb. Úgy tett, mintha Szaddám Huszein bukása újabb katasztrófa lenne az emberiség számára, és mintha a gyilkosok Nasszíriában az Ellenállás bátor harcosai lettek volna, és ugyanennek a pártnak az elnöke azt is mondta, hogy „Olaszország egy imperialista és gyarmatosító háborúhoz sorakozott fel”. Még ennél is rosszabb. Ugyanazt a nyelvezetet használta, mint a doktorok Pinokkió halálos ágyánál, „ha-nem-halott-akkor-él-és-ha-nem-él-akkor-halott”, és még a baloldal is (amely azzal, hogy tartózkodott a szavazáskor, nem ellenezte a csapatok küldését Irakba) azt követelte, hogy hívják vissza a katonákat. És a képviselők elkezdtek felkapni az „Ellenállás” kifejezést. Ami az Iszlám Közösség úgynevezett ügyvivőit illeti,

vagyis azokat az úriembereket, akik összeállították az Egyezmény Vázlatait, egyetlenegy sem fejezte ki közülük egy szóval sem a helytelenítését vagy legalább a sajnálkozását. Egyetlenegy se ejtette ki közülük a „terrorizmus” szót. Egyetlenegy sem. Mindannyian úgy mutatták be a vérfürdőt, mint a legitim „Népi Ellenállás” gyümölcsét. És az UCÖII azt mondta, hogy az a tizenkilenc olasz a „Köztársaság alapvető értékeit megvetve” tartózkodott Nasszíriában. Nápolyban a Piazza Mercato mecsetjének imámja azt mondta, hogy a Nyugat még a két világháború áldozatainál is több ember halálát okozta, következésképp a Muzulmán Népek meg kell védenie magát. „Ha a Nyugat nem vált irányt, akkor testvéreink csapásaival kell szembenéznie, akik mostantól olyan mérvadó-személyiségek zászlaja alatt sorakoznak fel, akikről manapság annyi szó esik” (mérvadó-személyiségek, értsd Bin Ládén). Az Ascoli Piceno tartományban a fermói mecset imámja azt mondta, hogy „az angloamerikai–olasz megszállók elleni támadásokkal Irakban és Afganisztánban visszatértünk a védekező Dzsihadhoz, tiszteletben tartva azt, amit a Korán megkövetel”. Bolognában az Iszlám Kulturális Központhoz tartozó mecset imámja azt mondta, hogy „azok a kamikazék, akik Nasszíriában a levegőbe repítették magukat, igaz ügyért haltak meg, ezért megkapják a Próféta jutalmát, és Allah felruházza őket dicsőséggel”.

Ami a Comboni barátokat illeti (akik fehér öltözkük fölé feltűnően színes sálát kötnek, és így felcícomázva osztogatják a Tartózkodási Engedélyeket Isten nevében), Bariban azt mondták, hogy akik úrvacsorát osztottak Irakban, tévedésben vannak. „Ha megtagadjuk ezt a szentséget azoktól, akik elváltak, vagy akik abortuszt követtek el, hogyan oszthatjuk meg ezt a szentséget olyanokkal, akik gyilkolásra készen fegyvert fognak?” És november 16-án a Caserta-katedrálisban a vasárnap délutáni mise alatt a nem különösebben figyelemre méltó Raffaele Nogaro elmondott egy prédikációt, amelyben kifejtette, hogy még a gyászima is tévedés volt a Nasszíriában lemészárolt katonák koporsója felett. Hogy az áldással törvényesítették a fegyverek használatát. Hogy milyen fájdalmas volt számára részt venni egy olyan ceremónián, amelynek során Olaszország gyáván leróta kegyeletét. Azoknak, akik háborúznak Irakkal.

Levélke. „Püspök úr, tudom jól, azzal, hogy nyilvánosan megszégyenítem, olyan ajándékot kap tőlem, amelyre ön nem érdemes. Olyan reklámot, amit ön nem érdemel meg, és amit gyalázatos módon a saját javára fog fordítani. Bármilyen más körülmények között nem is adnám meg önnek ezt az elégtételt. Csakhogy az a bűncselekmény, amit 2003. november 16-án, vasárnap elkövetett, az a bűncselekmény, amit később hiába próbált helyrehozni egy groteszk és következetlen cáfolattal, nem csupán azt a tizenkilenc Nasszíriában lemészárolt katonát sértette meg. Megsértette a családjaikat is, a katonatársaikat is, az elveinket és az értékeinket is, és az országunk immár megrendült méltóságát is. Ráadásul megrontja a fiataljainkat, elárulja őket, nem engedi őket világosan gondolkodni. Becsapja a gyerekeket, összezavarja őket, félkegyelműek nemzedékét hozza létre. Úgyhogy inkább befogom az orrom, és abban a kegyben részesítem önt, hogy nem adom át magam a két évvel ezelőtti haragnak, és azzal kezdem, hogy közlöm önnel: tökéletesen illik önre az a jelző, amivel Francesco Cossiga, a Köztársaság volt elnöke illette önt: »nemtelen«. Kikezdzhetetlenül és tökéletesen. Ergo, bocsánatkéréssel tartozik annak a tizenkilenc halottnak. Keresse fel őket a temetőben, és sírról sírra járva ostorozza magát véresre egy kilencágú ostorral. Ahogy a bűnbánók tették azokban az időkben, amikor még nem lehetett lemosni a bűnököt két Miatyánkkal és három Ave Mariával. És aztán ugyanígy kérjen bocsánatot a katonatársaiktól is, valamint a Hazától. Akkor is, ha önnek ez a szó mit sem jelent. Püspök úr, mivel az ön létezésével egészen eddig szerencsémre nem voltam tisztában, rövid kutatást folytattam, és megtudtam, hogy ön szeret visszaélni a feltételezett szellemi tekintélyével, és tiszteletet parancsoló kora ellenére szeret a csibész antiglobalista szerepében tetszelegni. Ebben a szerepben tűnt fel egykor, amikor feltűzelve az Olajfa mozgalom neoliberalizmus iránt tanúsított tehetetlenkedései miatt, beállt az újjászerveződő Kommunisták közé. Felfedeztem, hogy azóta is produkálja magát baloldali vagy szélsőbaloldali újságokban cikkekcskével, vezércikkekcskével, interjúcskákkal, és hogy az Evangéliumokra hivatkozva 2002 júniusában felhívta az ellenzéket, hogy »haladéktalanul fogalmazzanak meg egy közleményt, amelyben kiállnak a bevándorlók jogai mellett«. Hogy 2002

áprilisában »az emberiség elleni merényletnek« nevezte a háborút Irakban, és ugyanez év októberében dicsérte a Parlament alelnökét, amiért szavazati jogot adott a bevándorlóknak. Azt is felfedeztem, milyen csúnyán beszél a Katolikus Egyházzal. Ami olyan jog, amit én gyakorolhatok, ön viszont nem. Mert én egy szabad polgár vagyok, világi ember, ön ezzel szemben a Vatikán főpapja, a Pápa képviselője.

A Katolikus Egyháznak köszönhet mindent, még a cipőt is, amiben járkal. Tehát nem lehet egyszerre rabló is meg pandúr is, nem prédikálhat vizet, miközben bort iszik. Nem tetszeleghet egyszerre püspöki minőségben és a csibész antiglobalista szerepében. Ha csúnyán akar beszélni a jótévedőiről, akkor be kell adnia a felmondását. Le kell tennie a püspöksüveget, a pásztorbotot, a papi palástot, a nagy ametisztköves gyűrűt, lemondani a püspöki lakosztályról, a szolgálókról, a hajbókolásról, a kézcsókokról, és meg kell elégednie az Unitá újságírójának szerepével. Végezetül azt is megtudtam, milyen mély tisztelettel adózik Bin Ládennek, Szaddám Huszeinnek, Arafatnak, és a kamikazéknak. Kedvét leli abban, hogy igazolja őket, megvédi őket, az »Ellenállás« megnyilvánulásainak állítja be a vérfürdőket, amelyeket rendeznek. És emiatt azt a következtetést vonom le, Püspök úr, hogy ha azon a vasárnap délutánon Jézus Krisztus pechére éppen a Caserta-katedrális felé járt volna, ön rosszabbul is járhatott volna, mint a farizeusok a Templomban! Alaposan fenékbe billentette volna önt, aztán úgy kipenderítette volna a tér közepére, hogy beveri az orrát a kövezetbe, és ma még egy paradicsomlevest sem tudna rendesen megenni.” Vége a levélkének. De az okfejtés folytatódik.

Folytatódik, mert huszonnégy órával a nem túl figyelemre méltó püspök után, a nasszíriai vérfürdőről megnyilatkozott az a nő is, akit a „Vörös Brigádok jelenlegi főnökének” titulálnak. Egy tárgyaláson nyilatkozott meg, éppen Emanuele Petri közrendőr meggyilkolásáért állt a bíróság előtt, és bár nyilatkozatát a bírói tiltás értelmében nem olvashatta fel, a szöveg mégis bekerült az aktákba – hogy a sajtó azért így is felkaphassa. Azt mondta, hogy a tizenkilenc olasz lemészárlása az iraki „veteránok” legszentebb joga volt. Hogy az „irakiak bátor nacionalizmusának” le kellett sújtania a megszállókra, és a tizenkilenc olasz megszálló volt. Hogy az „amerikai

imperializmus és a cionisták összességének megsemmisítése érdekében a Vörös Brigádoknak össze kellett fognia Szaddám Huszein és Bin Ládén harcosaival, csak velük együtt lehetséges további, egyre erősödő támadásokat indítani”. Hogy az „arab tömegek természetes-szövetségesei-az-európai-nagyvárosi-proletáriátusnak”, és hogy a nagyvárosi-proletáriátusnak szövetségre kell lépnie az iszlám terrorizmus „hősies Ellenállásával”...

Újabb levélke. „Kedves Vörös Brigádok főnök asszonya vagy feltételezett főnök asszonya, az, hogy ön Szaddám Huszeint és Bin Ládént úgy mutatja be nekünk, mintha egy Lenin vagy egy Mao Ce-tung lenne, az annyira képtelen és gyerekes, annyira sértő a nagyvárosi-proletáriátus értelmi képességeire nézve, hogy azt kérdem magamtól, vajon a Vörös Brigád-osok hogyan tarthatják önt az agytrösztjüknek. Ha valóban Ön vezeti őket, akkor aztán megnézhetik magukat. És jobban tennék, ha a maffiánál keresnének munkát, ott mindig szükség van gyilkosokra. Ami a többit illeti, édes lányom, nincs joga, hogy a szájára vegye az Ellenállás kifejezést. Nincs joga egy kalap alá venni az iszlám mézszárlásokat azzal a küzdelemmel, amelyet apáink (vagy apáink némelyike) folytattak azért, hogy visszaszerezzük a szabadságunkat, amelybe Ön már beleszületett, és amellyel visszaél, akár egy sakál. Tudja egyáltalán, miről beszél, amikor az Ellenállást emlegeti?! Vasvillákról, kivégzőosztagokról, krematóriumokról beszél! Kínvallatásról. Letépett körmökről, megégetett talpakról, szájra mért botütésekről, mellen és szemhéjakon elnyomott csikkekről, nemi szervekbe, vaginába vezetett elektromos ütésekről, fulladást okozó szájbavizelésről. Vagyis olyan dolgokról, aminek már csak az említésétől is halálra ijedne. Hasmenés és félelem fogná el.

A mesterlövészeit szintúgy. Sötét és nyirkos cellák, ahol csak a nedves földön lehet aludni, és a dolgunkat egy széklettől feketéllő vödörbe végezhetjük. Ahol az egerek harapdálják a sérüléseinket, és svábbogarak úszkálnak azon a gyomorforgató mosléken, amit a smaszerek zöldséglevesnek titulálnak. És egyetlen parlamenti képviselő sem akad, aki sírna érted, egyetlen újságíró se ad hírt rólad. Édes lányom, könnyű harcosként tetszelegni egy szabad és demokratikus társadalomban. És könnyű halálról papolni és halált

osztogatni egy olyan országban, ahol nem büntetik halállal a gyilkosokat. Könnyű a forradalmár szerepét játszani ott, ahol a rendőrök udvariasan tartóztatnak le, kérem-hölgyem-fáradjon-erre. És ha egyikük védekezésükkel visszalő, eljárást indítanak ellene, vagy nyilvános megszégyenítésnek teszik ki. És könnyű a harcost játszani olyan bírák előtt, akik kedvesen kérdezetnek, az ügyvédek meg aggályoskodva védelmeznek. És senki nem nevez bolondnak, amikor olyan lökött kijelentéseket teszel, mint például »A politikai tetteimért egyedül a nagyvárosi proletáriátus előtt van elszámolnivalóm, és kész«. Könnyű az ellenség pártját fogni, amikor a legdurvább büntetés, ami ezért az árulásért járhat, az, hogy kapsz egy cellát, ágygal, ágyneművel, mosdókagylóval és WC-vel felszerelve, ahová be van vezetve a víz és az áram, vannak benne könyvek, hogy legyen mit olvasnod, papír és toll, hogy írhasz. Olyan börtön, ahol megrendelheted az ételt, igényelhetsz halat húst, ha muzulmán vagy, és ahol szabad telefonálni, tévét nézni, látogatókat fogadni, és így tovább. És akkor még nem is beszéltünk a büntetés enyhítésének, részleges elengedésének lehetőségéről, az amnesztiáról, az akár egész heti eltávozási engedélyről, ami már félúton van a teljes szabadság felé, hiszen reggeltől estig szabadon mozoghatsz a városban, tehát a börtön már inkább egy hotelszolgáltatáshoz hasonlít, ahol kedvedre potyázhatsz. Könnyű, bizony. És kényelmes, és gyáva. De a bátorság sosem fémjelezte az olyan alakokat, mint ön, vagy az önhöz hasonlókat. Mégis miféle bátorság kell ahhoz, hogy lemészároljanak egy rendőrt, aki a revolverét a tokjában tartva ellenőrzi az iratokat a vonaton? Vagy egy professzort, aki teljesen egyedül biciklizik hazafelé? Vagy egy másikat, aki egy elhagyatott járdán sétál egyedül a munkába? Vagy engem, aki már törékeny öregasszony vagyok, és elég egy erősebb fuvallat, hogy a földre terítsen? Apropó. Mondja, édes lányom, mondja csak: engem is le akar mészároltatni? És kit akar megbízni az ítélet végrehajtásával? A bérgyilkosait vagy a muzulmán testvéreit, akik ígéretet tesznek, hogy Allah nevében megölnék engem?” Levélke vége.

Voilà: engedtem a kísértésnek. Átadtam magam a két évvel ezelőtti haragnak. Mivel ettől máris jobban érzem magam, most már tudok beszélni arról a poligám hármasságról, ami átadta

Olaszországot az ellenségnek, és amit úgy hívnak, Hármasszövetség. A Jobboldal és a Baloldal és a Katolikus Egyház között. Kezdjük a Katolikus Egyházzal!

9. fejezet

Én ateista keresztény vagyok. Nem hiszek abban, amit az Isten szóval szoktunk jelölni. Ezt már leírtam az első Armilláris Gömbömben. Attól a naptól fogva, amikor azon bánkódtam, hogy nem hiszek (ami elég korán megtörtént, már kislányként azzal a félelmetes kérdéssel birkóztam, hogy akkor-most-van-Isten-vagy-nincs), azt gondolom, hogy Istent az emberek hozták létre, és nem vice versa. Azt gondolom, hogy az emberek a magányuk, tehetetlenségük, kétségbeesésük miatt találták ki Istent. Hogy választ találjanak a lét rejtélyére, hogy enyhítsék azt a kibogozhatatlan kérdést, amit az élet vág az arcunkba... Hogy kik vagyunk, honnan jövünk, hová tartunk. Hogy mi volt előttünk és a mi világunk előtt, a sokezerényi világ előtt, amelyek olyan precíz rendben keringenek az univerzumban. És mi fog következni ezután... És gyengeségből találtuk ki, az élet és a halál miatt érzett félelemből. Nagyon nehéz dolog élni, meghalni mindig nagy bánat, és egy Isten fogalma, aki segít nekünk megbirkózni ezzel a két nehézséggel, hihetetlen megkönnyebbülést jelent, ezt én nagyon is jól értem. Irigylem is azokat, akik hisznek. Időnként kifejezetten féltékeny vagyok. De soha nem jutok odáig, hogy elkezdjem feltételezni vagy elkezdjek reménykedni benne, hogy ilyen Isten valóban létezik. Vagy azt, hogy a sokezerényi világ között lenne ideje vagy módja arra, hogy megtaláljon engem, foglalkozzon velem. Vagyis elboldogulok egyedül. És mintha ez nem volna elég, rosszul viselem az egyházakat. A dogmákat, a liturgiákat, a maguknak tulajdonított szellemi tekintélyüket, az uralkodásukat. És nem igazán jövök ki a papokkal sem. Még ha intelligens vagy ártatlan személyről lenne is szó, képtelen vagyok elfelejteni, miféle hatalom szolgálatában áll, és mindig elérkezik a pillanat, amikor előtör belőlem az ősidőktől fogva belém ivódott antiklerikalizmus. Az a pillanat, amikor magamban rámosolygok az anyai nagyapámra, aki egy XIX. századi anarchista volt, és azt szokta énekelni: „A papok beleire fogjuk felkötni a királyokat”. Mindazonáltal, ismételem, keresztény vagyok.

Akkor is az vagyok, ha elutasítom a kereszténység mindenfajta dogmáját. Példának okáért a másik orcánk odatartását, a

megbocsátást. (Olyan hiba, ami csak felbátorítja a gonoszsgot, ezért soha nem követem el.) És azért is, mert a kereszténység alapjául szolgáló gondolatmenet tetszik nekem. Meggyőző. Olyannyira vonzónak találom, hogy nem is találok benne semmilyen ellentmondást az ateizmusommal és a világi felfogásommal szemben. Gondolok itt például a Názáreti Jézus szavaira, nem abban a formájában, ahogy a Katolikus Egyház kiforgatta, eltorzította, elárulta őket, és ahogy a Protestáns Egyházak is megtették. Azokra a szavakra gondolok, amelyek a metafizikán túllépve magával az Emberrel foglalkoznak. Amelyik elismerve a szabad akaratot, az Ember lelkiismeretében bízik, és felelőssé tesz minket a tetteinkért, a kezünkbe helyezi a saját sorsunkat. Ezekben a szavakban én az Értelem, a világos gondolkodás himnuszát látom. És minthogy ahol világos gondolkodás van, ott van választási lehetőség, és ahol választási lehetőség van, ott szabadság van, én a Szabadság himnuszát látom a szavaiban. És azt is látom benne, hogy túlszárnyalja azt az Istent, akit az emberek magányosságból, félelemből, kétségbeesésből, gyengeségből, az élettől és a haláltól való félelemből találtak ki. Elhomályosítja annak az elvont mindenható könyörtelen Istennek a képét, ami szinte minden vallásban fellelhető. Zeus, akinek a villámlása hamuvá éget, Jehova, aki a bosszúállásával és a fenyegetéseivel zsarol, Allah, aki kegyetlenül és érzéketlenül leigáz. És ezeknek a láthatatlan és elérhetetlen zsarnokoknak a helyébe egy olyan elgondolást helyez, ami még senkinek nem jutott az eszébe, legalábbis senki nem hozott forgalomba. Vagyis azt az elgondolást, hogy az Isten Emberré válik, vagyis az Ember Istenné válik, a saját Istenévé. Istenné, akinek teste van, két karja, két lába, testté vált Istenné, aki köztünk járva valósítja meg, vagy próbálja megvalósítani a Lélek Forradalmát. Aki a Mennyben trónoló Teremtőről beszélve (hiszen nélküle ki hallana, ki értene minket?) úgy mutatkozik be, mint a fia, és elmagyarázza, hogy minden ember a testvére, vagyis ők is ennek az Istennek a fiai, és képesek arra, hogy isteni életet éljenek. Azáltal tudják megélni, hogy a Jóságot hirdetik, ami az Értelemből és a Szabadságból fakad, megosztják azt a Szeretetet, ami elsősorban egy gondolatmenet, csak utána érzélem. Egy okfejtés, sőt egy entiméma{34}, amiből az következik, hogy a jóság értelem, és a

gonoszság ostobaság. Végezetül olyan Isten, aki úgy közelíti meg az Etikát, mint egy ember. Egy ember agyával, emberi szavakkal, emberi gesztusokkal, és félre a szelídséggel! Mit neki lágyság, édeskészség, mit neki engedjétek-hozzám-jönni-a-kisdedeket! Férfiasan kihajítja a farizeusokat és a rabbikat, akik vásárt űznek a vallásból. Emberi érveket hoz fel a világi gondolkodásmóddal kapcsolatban, amit később Szent Pál fejt majd ki. Adjátok-meg-a-császárnak-ami-a-császáré-és-Istennek-ami-az-Istené. Emberként állítja meg azokat a gyávákat, akik meg akarnak kövezni egy házasságtörőt: az-vesse-rá-az-első-követ-aki-soha-nem-vétkezett. Emberként kárhóztatja a rabszolgaságot, és ki emelte fel valaha is a szavát a rabszolgaság ellen? Ki hangoztatta valaha is, hogy a rabszolgaság elfogadhatatlan, megengedhetetlen, felfoghatatlan? Egyszóval, emberként harcolt. Emberként gyötrődött, kínlódott, tévedett, szenvedett, nyilván hibázott is, és végül meghalt. Halál nélkül, hiszen az élet nem hal meg. Folyton újjászületik, folyton feltámad, örök. És engem az Értelemről ejtett szavak mellett leginkább annak az Életnek az eszméje győz meg, amely nem hal meg. Ez az, ami a leginkább vonz. Mert a Halál elutasítását és az Élet magasztalását látom benne, az Élet iránti szenvedélyt, ami gonosz is tud lenni, igen, felemésztheti önmagát, de akkor is Élet, és az Élet ellentéte a semmi. Egyszóval azokat az eszméket látom, amelyek a civilizációnk alapjai.

Ma reggel újraolvastam azt a híres esszét, amit Benedetto Croce 1942-ben publikált: Miért nem tudjuk kikerülni, hogy keresztényként gondoljunk magunkra. (Igen, az, amelyikben a Világítótornyot magasztaló professzorok megszegyenítésére megjegyzi: „A dicsőség hosszú éveinek, amit Középkornak hívunk, sikerült véghezvinnie a barbár népek kereszténységre térítését és életre hívni a védekezést az Iszlám ellen, ami olyan fenyegető az európai kultúra számára.”) És engem két dolog fogott meg leginkább ebben az esszében: az a tömör vélemény, amellyel Croce felmagasztalja azt, amit én a Lélek Forradalmának hívok, és az az erő, amivel fenntartja azt a nézetét, hogy minden további forradalom ebből következett. „A kereszténység volt a legnagyobb forradalom, amit az emberiség valaha véghezvitt. Minden egyéb ehhez képest korlátozott hatásúnak tűnik.” Egyébként nincs is szükség Crocéra

ahhoz, hogy rájövünk, Kereszténység nélkül nem jött volna létre a Reneszánsz, nem lett volna Felvilágosodás, még a Francia Forradalom sem történt volna meg, ami minden szörnyűsége ellenére eredetileg az Ember iránti tiszteletből indult ki, és ebben az értelemben hagyott maga után, illetve elindított pozitív örökséget is. Még szocializmus sem lett volna, vagyis inkább a szocializmus kísérlete, az a kísérlet, ami olyan csúfosan megbukott, de ami a Francia Forradalomhoz hasonlóan hagyott maga után, illetve útjára indított pozitív fejleményeket is. Liberalizmus pedig még kevésbé jöhetett volna létre. Az a liberalizmus, ami megkerülhetetlenül minden polgári társadalom alapköve maradt, és amit ma mindenki elfogad, vagy legalábbis úgy tesz, mintha elfogadna. (Szavak szintjén még a legkorlátoltabb ex-pártkatonák és az újdonsültek is.) Meglátásom szerint nem kerülhetett volna sor az azóta megboldogult feminizmusra sem. Nézzék, ha lehántjuk róla a csodákról szóló gyönyörű meséket és a testben való feltámadást, lemosunk róla minden járulékos katolikus elemet, ha kiszabadítjuk a doktrínák kalodájából, vagyis visszatérünk a bámulatos názáreti zseniális eszméihez, a Kereszténység valóban ellenállhatatlan kihívást jelent. Egy világraszóló fogadást, amit az ember saját magával kötött. És ezzel elérkeztünk a Katolikus Egyház hibáihoz, amely azzal, hogy beszállt a Hármasszövetségbe, és előnyhöz juttatja és kiszolgálja az Iszlámot, az első számú felelőse annak a katasztrófának, amelyben benne élünk.

Mert mielőtt megszállja a területeinket és lerombolná a kultúránkat és megsemmisítené az identitásunkat, az Iszlám pontosan ezt az ellenállhatatlan kihívást veszi célba. Ezt a világraszóló fogadást. Tudják, hogyan? Egy ideológiai rablással. Vagyis elrabolják a kereszténységet, bekebelezik, úgy mutatják be, mint egy elfuserált mellékterméket, Jézus Krisztust pedig mint „Allah prófétáját”. Másodosztályú prófétát, természetesen, vagyis alacsonyabb rendű Mohamednél, aki csaknem hatszáz évvel később kénytelen volt mindent előlről kezdeni. Túl kellett esnie egy társalgáson Gábiel arkangyallal és sajna meg kellett írnia a Koránt. Hogy még alaposabban el tudja tőlünk rabolni a Názáreti Jézust, a muzulmán teológusok egész egyszerűen letagadják, hogy keresztre feszítették. A Dzsannában találnak a számára helyet, és úgy állítják be, mint aki

zabál, akár egy Trimalchio{35}, iszik, mint egy kefekötő, és kefél, mint egy szexmániás. Aztán rámondják, hogy szegény, a maga módján Allah igéjét hirdette, de az áruló tanítványok kereszténységnek nevezték el azt, ami valójában az Iszlám, kiforgatták a szavait, és... És azt is tudjuk persze, hogy a judaizmust is el akarják rabolni. Amikor azt hangoztatják, hogy Allah első prófétája Ábrahám volt, és az öreg Ábrahám mint Izrael ősatya egyszerűen eltűnik (és talán mondanom sem kell, hogy ha zsidó volnék, én nem sírnék utána. Véleményem szerint, ha valaki képes lenne elválni a saját fia torkát egy Isten kedvéért, az felőlem nyugodtan eltűnhet, nem fogom keresni). Ami Mózeset illeti, belőle szélhámost csinálnak, aki albán maffiózók gumicsónakján kel át a Vörös-tengeren. Egy sarlatán, aki azért megy az Ígéret Földjére, hogy borsot törjön Arafat orra alá, aki a riválisa valami szerelmi ügyben, vagy mit tudom én. A judaizmus azonban foggal-körömmel küzd minden ilyen irányú törekvés ellen. A Katolikus Egyház viszont nem. Ó, a Katolikus Egyház pontosan tudja, hogy a muzulmánok szerint Jézus náthába halt bele, és azóta hurikkal tölti az idejét a Dzsannában. Jól tudják, hogy a teológiájuk mindig is az ilyesfajta lopásokból táplálkozott, hogy a Kereszténységet mindig is az Iszlám félresikerült elődjének tartották. Pontosán tudják, hogy az iszlám imperializmus mindig meg akarta hódítani a Nyugatot, mert a Nyugat a keresztény gondolkodásmód első számú és valódi közvetítője. Jól tudják, hogy az iszlám gyarmatosítás mindig is arról ábrándozott, hogy leigazza Európát, amely azon felül, hogy gazdag, fejlett és bőségesen el van látva vízzel, ráadásul még a kereszténység bölcsőjének is számít. (Egy eléggé adaptált kereszténységé, de ami azért kereszténység.) Azt is jól tudják, hogy a keresztre feszítés nélkül a francia Martell Károly soha nem győzhette volna le a mórokat, akik már eljutottak Poitiers-ig. Hogy a keresztre feszítés nélkül Aragóniai Ferdinánd és Kasztíliai Izabella spanyoljai soha nem tudták volna visszaszerezni Andalúziát, hogy a normannok soha nem szabadíthatták volna fel Szicíliát, hogy Rettegett Iván cár soha nem vethetett volna véget a két és fél évszázada tartó mongol uralomnak Oroszországban. Jól tudják, hogy a keresztre feszítés nélkül nem lehetett volna elhárítani Bécs ostromát, se az első, se a második alkalommal, soha nem lehetett volna visszaverni Kara

Musztafa kétszázötvenezer ottomán harcosát. (Szentatyám, 1683-ban a Bécs védelmére kelők közt ott voltak a lengyelek is, emlékszik? Varsóból érkeztek, élükön a hősiess Sobieski János királlyal. És emlékszik, mit kiáltott Sobieski a csata előtt? Azt kiáltotta: „Katonák, nemcsak Bécsset kell megmentenünk, hanem az egész kereszténységet, a keresztény eszmét!” Emlékszik, mit kiabált a csata során? Azt kiabálta: „Katonák, harcoljunk a częstochowai szűzanyáért!” Bizony, a częstochowai szűzanyáért, azért a fekete madonnáért, aki iránt Ön olyannyira elkötelezett.) Más szóval a Katolikus Egyház pontosan tudja, hogy a keresztre feszítés nélkül a mi civilizációnk nem létezne. Azt is tudja, hogy a civilizációnk gyökerének számító görög-római kultúrát nem Avicenna és Averroës hagyta hátra az utókornak, ahogy azt az Euro–Arab Párbeszéd el akarja hitetni velünk. Szent Ágoston hagyományozta ránk, aki a görög-római kultúrát behozta a keresztény teológiába, bő két évszázaddal Avicenna és Averroës előtt. Végezetül azt is jól tudja, hogy az ellenállhatatlan kihívás nélkül, a világraszóló fogadás nélkül mi is azt a nyelvet beszélnénk, amelyben nem szerepel a Szabadság kifejezés. Mi is egy olyan világban vegetálnánk, ami távolról sem utasítja el a halált, inkább kiváltságnak tartja.

Mégis úgy viselkedik, mint aki minderről mit sem tud. Ez a Katolikus Egyház, amely a „szeressük-egymást” ürügyén nem korlátozza magát a saját jótékonyági-iparágában való tevékenységekben, vagyis abban az iparágban, aminek köszönhetően a muzulmán bevándorlók partra szállhatnak, szállásokon bújtatják el őket, politikai menedékjogot és állami támogatást szereznek nekik, megakadályozzák vagy legalábbis akadályozzák a kiutasításukat... (Franciaországban például egyenesen átengedik nekik a kolostorokat és a templomokat. Egyenesen mecseteket építenek nekik. Clermont-Ferrand-ban Dardel püspök engedte át a muzulmán bevándorlóknak a Szent József nővérek kolostorát, számol be Alexandre del Valle. Egy kolostort, amelyet azon nyomban átalakítottak mecsetté.

Asnières-sur-Seine-ben tartották azt a Katolikus Kongresszust, amelyen eladták a muzulmán bevándorlóknak a legszebb épületeiket, épületeket, amelyekben mecseteket alakítanak ki és a Korán-iskoláikhoz csatolják. Párizsban Gilles Couvreur és Christian

Delorme apátok járultak hozzá támogatásukkal a Tanger utcai Iszlám Kulturális Intézet létrehozásához, az intézet, ami mögött a fundamentalista algériai, Larbi Kechat állt, akit később letartóztattak az al-Kaidához fűződő kapcsolatai miatt. Lyonban Decourtray kardinális építtette fel a Nagymecsetet.) Ez a Katolikus Egyház egy követ fúj az Iszlámmal, mert a papok jól megértik egymást. Ez a Katolikus Egyház, amelynek a jóváhagyása nélkül az Euro–Arab Párbeszéd, pardon, Monológ el sem tudott volna kezdődni, és nem tudna folytatódni közel harminc éve. Ez a Katolikus Egyház, amely nélkül Európa iszlamizációja, azaz Európa Eurábiává való lesüllyesztése soha nem tudott volna megvalósulni. Ez a Katolikus Egyház, amely még akkor is hallgat, amikor a feszületet sértegetik, gyalázzák, lemeztelenített hullának titulálják, eltávolíttatják az iskolatermekből, vagy kihajigálják a kórházi ablakokon. Amely még a poligámiával, a feleség elűzésével és a rabszolgasággal kapcsolatban is hallgat. Mert az Iszlámban a rabszolgaság nem a múlt homályába vesző aljasság, tisztelt Vatikáni urak. Szaúd-Arábiában (papíron legalábbis) 1962-ben törölték csak el. Jemenben úgyszintén. Szudánban, Mauritániában és más afrikai országokban még ma is létezik. A szudáni rabszolgaságról az Emberi Jogok Bizottsága és az Amerikai Rabszolgaság-ellenes Csoport folyamatosan ad ki jelentéseket. Amennyire én tudom, önök nem. Szudánban 1995 és 2001 között a Nemzetközi Keresztény Szolidaritásnak 47 720 szudáni koptot sikerült kiszabadítania. Önöknek, tudomásom szerint, egyet sem. Szeptember utolsó vasárnapján az Amerikai Evangéliumi Egyház (az, amelyik annyira nem tetszik Doudounak, az ENSZ Accursio barátjának) egynapos gyászt tart a fekete szudáni rabszolgákért és minden üldözött keresztényért. 1992-ben az ENSZ akkori főtitkára, Butrosz-Gáli kemény szavakkal utasította el a rabszolgaságot Szudánban, és 2000-ben Clinton elnök „emberiség elleni bűntettnek” nevezte. Önök, tudomásom szerint, nem. Sőt, elvitték az imámokat Assisibe. Szent Ferenc sírjánál szentelték fel őket.

Mindeközben az Önök Püspöki Konferenciája felsorakozott a Mortadella mellett és a Togliatti-félék mellett, hogy megszerezzék a külföldiek szavazatait. Mindeközben Caserta püspöke elmondta azt a szörnyűséget, amit elmondott. Mindeközben három nappal a

nasszíriai vérfürdő után a Comboni atyák, akik dupla szállal kötődtek az antiglobalistákhoz, letáboroztak a Bíróság előtt a fehér ruháikban, amit feldobtak egy szivárvány minden színében pompázó sállal, és Tartózkodási-Engedélyeket osztogattak Isten-nevében. Mindeközben a pacifista zászlókat, amelyeket csakis és kizárólag az ellenség tiszteletére lengetnek, a katolikus-kommunista parókiákban még az oltár mellé is kitűzték a mise alatt. És most, hogy ezt elmondtam, térjünk rá a vörös és fekete cinkosaikra!

10. fejezet

Jó pár dolgot tisztáznom kell, mielőtt belekezek a mondanivalómba a Hármas Szövetség két másik tagjával kapcsolatban. A legelső dolog, amit tisztázni szeretnék, hogy amikor Jobboldalt és Baloldalt mondom, nem két egymással ellentétes entitásra gondolok, amelyek közül az egyik az elmaradottságot, a másik meg a fejlettséget jelképezi. Két csoportról beszélek, amelyik mint két focicsapat, a bajnokságért folytatott küzdelem során kergeti a Hatalom nevű labdát. Amit rúgásokkal, könyöklésekkel, lökdösődéssel, mindenféle fortélyt bevetve igyekeznek megszerezni. Ezért aztán valóban egymással szembenálló csoportoknak, ellenségeknek látszanak. Ha azonban jobban megnézzük őket, észrevesszük, hogy bár a mezük színe eltér, mégsem számítanak két külön csoportnak. Egy teljesen egységes tömb, egyetlen csapat, amely saját maga ellen küzd. Tudják, miért? Mert Nyugaton nem létezik már Jobboldal. Akarom mondani a Jobboldal mint az elmaradottság jelképe. A csúnya, reakciós, feudális Jobboldal. A Jobboldal, mint fogalom, eltűnt a Francia Forradalommal, sőt már az Amerikai Forradalommal, ami azáltal, hogy a köznépet Néppé tette, rögzítette a Szabadság elvét, amely összekapcsolódott az Egyenlőséggel. Kihalt mint valóság, amikor meghonosodott az a Jobboldal, amely ennek a két forradalomnak a nyomán jelent meg. Vagyis egy felvilágosult, liberális, polgári Jobboldal, amit ettől fogva Történelmi Jobboldalnak neveznek. És hogy megértsük, ez mennyire igaz, elég, ha egy pillantást vetünk a térképre, és megkeressük rajta a legelmaradottabb és legnyomorultabb országokat. Ha nem számítjuk a terebélyes Latin-Amerikát, ahol a nyugati civilizáció egy soha meg nem valósult álom maradt, amit nem is hajszolnak már, ezeket az országokat mind a Közel-Keleten, a Távol-Keleten és Afrikában találjuk. Muzulmán országok. Az iszlám által évszázadok óta leigázott országok. A csúnya, reakciós, tompa, feudális Jobboldalt mára csak az Iszlámban találjuk. Ez maga az Iszlám.

Ami a Történelmi Jobboldalt illeti, mostanra már a polgárok lelkiismeretéből is kitörlődött. Volt egy dicső Jobboldal. Az én

véleményem szerint azonban csak a nevében jobboldal. Arisztokratikus, az igaz, de forradalmi. Különösen Olaszországban, ahol az uralkodói, hercegei, grófjai vezették a Risorgimentót{36}. Ők vezették a függetlenségi háborút, és egy bizonyos ponton még Mazzini is hozzájuk fordult (Levél Károly Albert királyhoz). Még Garibaldi is harcolt velük együtt, tisztelte őket. Mert nemes emberek voltak ennek a Csak-a-Nevében-Jobboldalnak a férfijai. Intelligens, bátor, valóban haladáspárti férfiak. És becsületesek. Az egyiküket Cavournak hívták. Egy másikukat Massimo d'Azegliónak. Egy másikat Vincenzo Giobertinek. Megint másikat Carlo Cattaneónak. És egy másikat, akár tetszik, akár nem, II. Viktor Emánulnek. Foglalkozására nézve király. Ők adták nekünk az Alkotmányt, a Parlamentet, a demokráciát. Ők tanítottak minket szabadságban élni. Példának okáért engedték még a velük legellenségeskedőbb véleményeket is szájról szájra járni. A republikánus, anarchista, szocialista nézeteket. Abban az időben ugyanis az olaszok tisztelték a politikát. Ugyanolyan szenvedélyesen kedvelték, mint ma a focimeccseket. A színházakban, szalonokban, vendéglőkben, kávézóknak semmi másról nem beszéltek, mint politikáról. Rendben van, egy fél évszázadon keresztül csak azok szavazhattak, akik gazdagok voltak, és tudtak írni-olvasni. De akkor sem viseltek burkát a nők, semmilyen értelemben. Garibaldi ezer patriótája között, akiket magával vitt Marsalába, ők is ott voltak. Puskával. Hosszú szoknyában, divatos kalapban, és puskával. (Nem tudok minden keresztnevet és családnevet felsorolni. Voltak vagy negyvenen, nem egyszer lánytestvérek, sógornők vagy unokatestvérek, és szinte kivétel nélkül Milánóból, Bergamóból, Varesából, Paviából vagy Genovából érkeztek.) Hosszú szoknyában és divatos kalapban, puskával a kezükben mentek a harcba, több csatában is, nem egy meghalt közülük, aztán Szicíliában megsokszorozódott a számuk. Amikor Garibaldi elérte Nápolyt, már csaknem kétezeren voltak... És aztán ezeknek a nemes embereknek, sőt úriembereknek a színe-java kilakoltatta a pápát, eltörölte a Pápai Államot, és beszorították a Vatikán falai közé. Azzal, hogy kilakoltatták, megismertették velünk a laicizmust, a szabad-Egyház-szabad-Államban elvét. És megtanítottak arra, hogy van valami, amit nem szabad eldobnunk. Legelőször is a haza iránti szeretetet, hogy legyünk büszkék a

nemzeti identitásunkra. Megtanítottak a becsületességre, a fegyelmezettségre, a méltóságra, a jó modorra, az idősebbek tiszteletére, a minőség és az érdekek értékére. A középszerű Politikai Korrektek mindig tagadják az érdekeket. A minőséget mindig a mennyiséggel akarják felcserélni, csak hogy a minőség az, ami előbbre viszi a világot, kedveseim, nem a mennyiség. Azon keveseknek köszönhetően megy előbbre a világ, akikben megvan a minőség, az érték, akik hasznot hajtanak, nem ti, akik sokan vagytok, és ostobák. A helyzet az, hogy harcolni küzdelmes, fárasztó. Az irányítás feladata pedig korrumpál. Ez a Jobboldal apránként elfelejtett Csak-a-Nevében-Jobboldal lenni, forradalmi Jobboldal, és 1876-ban hagyta, hogy Agostino Depretis a helyére lépjen, maga pedig a régmúlt dicsőség babérjain pihengetve leéppült. Álomba merült.

Nagyjából tizenöt évvel később, és nagyjából húsz éven át Giolitti némileg felrázta, igaz. Az általános választójogot példának okáért Giolitti liberálisainak köszönhetjük, és nem Depretis szocialistáinak. De ettől fogva már csak egy öreg hölgy volt, félig vak, félig süket, aki már csak botra támaszkodva tudott menni. Egyetlen esős nap elengedő volt ahhoz, hogy tüszöggni kezdjen, 1914-ben pedig súlyos tüdőgyulladást kapott: ez volt a Vörös Hét^[37], amelyet a szakszervezetiek és a szocialisták és az anarchisták és a republikánusok szabadítottak el Marchéban és Romagnában, Pietro Nenni és Errico Malatesta vezetésével. És amiről 1973-ban Pietro Nenni meghunyászkodott hangon így beszélt nekem: „Micsoda szörnyű hibát követtünk el, mekkora hibát! Milyen bolondok voltunk, mennyire ostobák!” 1915-ben aztán egy még súlyosabb betegséget kapott el: az Első Világháborút. 1917-ben pedig egy harmadik csapás érte, amitől végleg kifulladt: az Orosz Forradalom. 1919-ben ezt még egy rákbetegség is tetézte, amit Benito Mussolininek hívtak, aki a Harcos Fasiszták körében tűnt fel. Azzal, hogy 1921-ben felkerült a Nacionalisták listájára, majd meg is választották, a Képviselőházba is bevitte magával ezt a rákbetegséget. Egy évre rá meghalt. Gyakorlatilag öngyilkos lett. Pedig minden bűne ellenére, ami foltot ejtett rajta, megszabadulhatott volna ettől a ráktól. Ehelyett asszisztált ehhez az arcátlansághoz. Hogy mindjárt a parlamenti képviselőit említsem, élükön azzal a Benedetto Crocéval, aki értett a

filozófiához, és a kereszténységgel kapcsolatban is értelmes dolgokat mondott, de aki a fasizmusnak kezdettől fogva nagy tisztelője és kiszolgálója volt. Úgyhogy ez a kései bűnbánat nem tesz rám túl nagy benyomást. És azután, sőt mindenekfelett ott volt II. Viktor Emánuel király becsstelen unokája, III. Viktor Emánuel, a törpekirály, törpe mind testben, mind lélekben, aki 1922. október 30-án, vagyis a Római Menetelés{38} után felkérte Mussolinit, hogy alakítson kormányt. Neki ajándékozta az országot.

Az idős hölgy, aki valaha a Risorgimentót és a Függetlenségi Háborút vezette, egykori dicsősége ellenére úgy halt meg, hogy senki nem ejtett érte könnyet. Az Alkotmányt, a Parlamentet és a demokráciát és az általános választójogot adta nekünk, és úgy halt meg, mint egy leharcolt prostituált. Becstelenségben, értékét veszítve, elfeledve azokat a nemes dolgokat, amiket egykor tanított nekünk. És nem kelt többé életre. Mussolini ugyanis valójában nem a Jobboldal alakja volt. A szocialista pártból érkezett, a Vörös Héttől. Nennivel együtt volt bebörtönözve, az Avanti!-t vezette, dicsőítette a Téli Palota elfoglalását, csodálta Lenint és Trockijt. A Nemzeti Fasiszta Párt nem jobboldali párt volt. Akárcsak Hitler Nemzetiszocialista Pártja, ez is forradalmi párt volt, vagy az akart lenni. A Feketeingesei nem Federico Confalonieri- vagy Massimo d'Azeglio- vagy Cavour-féle arisztokraták voltak, hanem proletárok és polgárok, a Baloldal felforgatói közül származó faragatlan és erőszakos fickók, akik mindig is kárára voltak Olaszországnak. (Nem véletlen, hogy folyót lehetne rekeszteni a fasizmus vörös gyökereiről szóló könyvekkel, amelyek a fasizmus vörös természetével foglalkoznak.) És még kevésbé volt jobboldali az a Kereszténydemokrácia, amely a fasizmus bukásával a markába kaparintotta Olaszországot, és benne is tartotta negyven éven keresztül. A kereszténydemokrata párt néppárt volt, népszerű és népi. Ami a liberális pártot illeti, az a háború utáni időszakban már csak ábránd maradt, ennyi. Vesztesek klubja, amely össze tudna gyűlni egy telefonfülkényi helyen, mondják az ellenlábasaik. Mára a Jobboldal kifejezés szinte szitokszónak számít, úgy hangzik, mint egy gyalázkodás, sértés, a Cavaliere is csak takarékosan, óvatosan él vele. Sőt, többnyire kiváltja a megnyugtató Centrum kifejezéssel, ahogy a baloldal is ehhez folyamodik, minden szégyenlősség nélkül,

és De Gasperi vagy Sturzo szájából alig lehet hallani. (Egy alkalommal, igaz, Luigi Einauditól is hallottam. Ami nagyon elkésértett Einaudival kapcsolatban. Egy másik alkalommal maga Carlo Rosselli is használta, amiért képes lettem volna kikaparni a szemét. De persze többnyire szívesebben használja a kereszténydemokratát.)

Vagyis mondják csak: ki jobboldali ma Olaszországban? Ki használja minden leplezett feszélyezettség nélkül ezt a szót, ami mára úgy hangzik, mint egy káromkodás, gyalázkodás, sértés? Ki azonosul könnyű szívvel az egykor dicső öreg hölgygel, aki becstelenségben, értékét veszítve halt meg, elfeledve azokat a nemes dolgokat, amiket egykor tanított nekünk? Biztosan nem azok, akik Nemzeti Szövetségnek (Alleanza Nazionale) nevezték el a pártjukat. Akik történelmi és ideológiai szempontból annak a nemzeti szocialista mozgalomnak (Movimento Sociale Italiano) a maradványai, ami meg az egykori mussolinista szélsőjobboldali Repubblica Sociale maradványa. Tehát akik egy olyan Jobboldal tolmácsai, amely úgy különbözteti meg magát a Baloldaltól, mint a stadionokban egy focicsapat az ellenfelétől: a mezük színével, a játéktílusukkal, a gólok számával. Hogy ezt jobban megértsük, elég újraolvasni az 1944. június 17-én megjelent cikket (ötvenhat nappal az előtt, hogy a Szövetségesek felszabadították Firenzét), ami az Italia e Civiltà (Itália és Civilizáció) hasábjain jelent meg, a salói köztársaságiak kiadványában, amelyet Toszkánában nyomtattak. Egy cikk, amelyben ez áll: „Tudják csak meg, Roosevelte és Churchille és a hasonzorúek, hogy az öntudatos fasiszták mindig is elismerték a kommunizmusban azt az eleven erőt, ami méltó ellenfél a számukra. Az igazi ellenséget mindig is inkább a plutokrata Nagy-Britanniában és a plutokrata Amerikában látták, semmint Oroszországban. A fasiszták sok pontját vitatták a kommunizmusnak, sok más pontban viszont egyet tudtak érteni. Hogy pontos legyek, abban, hogy mi az, amit egyikük sem akar: a régi liberális, polgári, kapitalista társadalmat.” És még: „Tudjátok meg, hát, Rooseveltek és Churchillek és minden hasonzorú, hogy ha a győzelem nem lesz a Hármasszövetségé, a legtöbb igaz fasiszta, aki túléli majd, át fog pártolni a kommunizmushoz. A közös

ügy egyesíti majd őket, és ez át fogja hidalni azt az árkot, amely ma elválasztja egymástól a kétféle forradalmat.”

És ezzel az első magyarázatom véget is ért. Térjünk át a másodikra!

Aki nincs, nem is dirigál. Ergo, aki ma Olaszországban irányít, az nem a Jobboldal. Hanem a Baloldal. Minden létező formában, színárnyalatban és öltözetben, történelmi kompromisszummal és titkos vagy nyílt szövetségben. Mert kormánnyal vagy kormány nélkül, ricinusolajjal^{39} vagy intellektuális terrorizmussal, már nyolcvan éve a Baloldal irányít nálunk. Amióta Mussolini bevonult a hatalomba frakkban és keménykalapban. És mert amikor megbukott, teljes mértékben megvalósult mindaz, amit a salói köztársaság névtelen képviselője előre bejelentett 1944. június 17-én az Italia e Civiltà című lapban. A fekete fasiszták rájöttek, hogy mindig is vörös fasiszták voltak, a vörös fasiszták pedig megértették, hogy mindig is fekete fasiszták voltak, és a sötét kapocs köztük úgy kelt ismét életre, mintha meg sem történt volna közben mindaz, ami megtörtént: két évtizednyi diktatúra, egy világháború, egy polgárháború, egy romba döntött ország, sok százezernyi halott. Mi több: úgy folytatták, mintha csak két szerelmes vitájáról lett volna szó, jobban mondva egy családon belüli félreértésről.

És az is volt, ó, jaj, kivéve néhány esetet. Nem véletlen, hogy akadnak pillanatok, amikor kárhoztatom magamat, amiért nem értettem meg már jóval korábban, és hagytam, hogy a bolondját járassák velem életem java részében. Úristen, még csak tizenhat éves voltam, amikor már elkezdett lelepleződni mindez. Tisztán emlékszem arra a napra, amikor az apám haragtól sápadtan lépett be az ajtón, és elkeseredetten mondta: „Togliatti mindenkit meggyőzött arról, hogy adjanak amnesztiát a fasisztáknak. Szinte senki nem ellenezte a mi Azione (Akció) pártunkon kívül, és hamarosan a salói köztársaságiak nyakába is vörös kendő kerül majd” (1945-öt írtunk). Emlékszem, szintén 1945-ben, a Mentsük-meg-a-mi-feketeinges-testvéreinket mozgalomra is, Togliatti ezzel Luigi Longót és Giancarlo Pajettát bízta meg. A megmentésük már 1936-ban bekerült a szótárba Megbékélés néven, és azért nem került rá végül sor, mert éppen abban az évben robbantotta ki Sztálin

a Polgárháborút Spanyolországban. Emlékszem azokra az ütésekre is, amelyeket a Firenzei Egyetem Orvostudományi Tanszékén az Alfani utcában kaptam egy fasiszta és egy kommunista diáktól 1947-ben, mert nem tetszettek nekik az elképzeléseim. Egyikük ököllel, másikuk rúgásokkal adta ezt tudtomra, tökéletes szimbiózisban és szinkronban egymással, mert „Amerika-párti és cionista” voltam. Még ekkor sem fogtam fel teljes mértékben az ügy súlyát. (Talán azért, mert nem akartam elhinni?) Ennek a családi-félreértésnek a mibenlétét csak 1965-ben értettem meg, hála Bruno nagybátyámnak, aki a halála előtt rám bízott egy nagy halom levelet, amelyeket a Harmincas Években és Negyvenes Évek elején kapott, amikor a Corriere della Sera főszerkesztőjeként dolgozott. Leveleket, amelyeket neves, azóta már baloldali értelmiségiek küldtek neki, akik a Harmincas Években, a Negyvenes Évek elején a szemére vetették, hogy nem lett fasiszta. Az egyik levél (ma is nagy gonddal őrzöm) Elio Vittorinától érkezett, aki mussolinista szépírással írta meg az intelmeit: „Fallaci! Maga egy ostoba ember! Nem ismeri fel a Duce bölcsességét!” Természetesen még ennél is sokkal jobban megértettem, amikor elolvastam annak a bizonyos Ruggero Zangrandinak a könyvét, aki a saját bajtársait járatta le azzal, hogy felfedte azoknak a harcos kommunistáknak a nevét, akik korábban harcos fasiszták voltak. És leginkább azon a napon értettem meg, amelyen Pietro Nenni elmesélte nekem az utolsó találkozását egy bizonyos Benivel, akiről még soha nem hallottam. A találkozóra 1922-ben került sor Cannes-ban, ahol valamilyen nemzetközi konferencia után beszélgetésbe elegyedtek egy nézeteltérés kapcsán, amely 1920 óta elválasztotta őket egymástól, és beszélgetés közben végigsétáltak a Croisette-en. Beszélgetve sétáltak végig az egész éjszakát, úgyhogy hajnalra Nizzában, a tengerparti sétányon találták magukat, és mivel képtelenek voltak elbúcsúzni egymástól, egészen napfelkeltéig ott maradtak. „Isten veled, Pietro”, „Isten veled, Beni”, és mivel ezen a ponton már nagyon furdalt a kíváncsiság, közbevágtam: „Bocsásson meg, Nenni, de ki volt ez a Beni? Még soha nem hallottam róla.” Ezzel sikerült alaposan megbántanom. „Soha nem hallott róla? Beni, azaz Benito, Benito Mussolini, neeem?! Beninek hívtam, hiszen barátok voltunk, neeem? A Vörös Hét után még egy cellába is kerültünk a

börtönben, és nagyon jóban voltunk, neem?” Aztán, megbánva a heveskedését, lecsillapodott. És hogy illusztrálja, mennyire kedvelték egymást, elmesélte, hogy 1943-ban, amikor az SS letartóztatta őt, hogy Németországba vigyék, Benito volt az, aki megmentette az életét. Leállította a lezárt vonatszerelvényeket a Brenner-hágónál, és elérte, hogy Pietro barátja ne egy koncentrációs táborba kerüljön, hanem küldjék őt vissza a határon, és Ponza szigetére száműzzék. Elfúló hangon elárulta nekem azt is, hogy április 28-án 1945-ben, amikor Benit kivégezték a partizánok, az Avanti! hasábjain kemény szavakkal adott hírt az eseményről, ezzel a címmel: „Igazság tétetett”. Ezt követően viszont félrevonult, és sírt.

Ó, igen: csaknem nyolcvan éve irányít ez a Baloldal, amely Mussolinit és Hitlert megszülte, amelyet sötét szálak fűznek a Feketeinges-Testvéreikhez. És figyelem, képmutatók: az utóbbi ötven évben rengeteg kellemetlenséget okoztak. Adtak két-három jó dolgot is, elismerem. Az első, hogy döntő szerepük volt a Köztársaságról szóló népszavazás győzelmében. (Mert sokan akarták, hogy megvalósuljon a Köztársaság. Az egyetlen, akinek ez kevésbé számított, Palmiro Togliatti volt, aki egy orosz típusú forradalom álmát dédelgette, és hogy ezt elérje, kész volt még egy kicsit a Savoyaiakra támaszkodni. De az olyan szocialisták nélkül, mint Pietro Nenni, és az olyan kommunisták nélkül, akik nem voltak olyan közömbösek, mint Togliatti, soha nem tudtuk volna megvalósítani, és akkor a Quirinale-palotában^{40} még ma is a törpekirály unokái laknának.) A második az volt, hogy éppilyen meghatározó módon segítették elő a válásról szóló népszavazás győzelmét. (Mert a szíve mélyén mindenki kívánta a válást, csak hogy a Katolikus Egyház és a Kereszténydemokrácia szinte betonfalat emelt elé, és a kommunisták nélkül, akik akkor helyrehozták ezt a galádságot az Alkotmányozó Nemzetgyűlésben, soha nem fértünk volna hozzá a válás lehetőségéhez.) A harmadik, hogy végül megértették, hogy ha Olaszország a Szovjetunió tagállamává válna, ők maguk is a Gulágon végeznék. Ezért aztán belementek, hogy belépjünk a NATO-ba. Mindazonáltal a hibák jócskán felülmúlják az érdemeket, és oly sok van belőlük, hogy ha létezne Pokol, a kommunisták annak a legmélyére, egyenesen Lucifer torkába esnének. Az egyik (amit már említettem egy másik

könyvemben, de szívesen elmondom újra) az intellektuális terrorizmus, Ha-Nem-Úgy-Gondolkodsz-Mint-én-Bolond-sőt-Bűnöző-Vagy, amivel a filmesek, újságírók, tanárok, egyetemi professzorok két teljes generációt mérgezték meg. Most zajlik a harmadik generáció megmérgezése. (Legyünk őszinték, uraim: a Vörös Brigádok ötlete nem Cavour fejéből pattant ki. A Baloldalból bújtak elő. Az antiglobalisták és az úgynevezett pacifisták, akik a Vörös Brigádokhoz hasonlóan a legaljasabb osztagokat és a legostobább illiberalizmust hozzák létre, nem a nénikém szüleményei. A Baloldal szülte őket.) A másik, hogy táplálják az olaszokban a politikai tájékozatlanságot.

A mindenségit, csaknem egy évszázad telt el a Vörös Brigádok óta! És fél évszázad az óta, hogy a „Jár még erre Sztálin!” szlogen járta. Ezek az olaszok azonban továbbra is a Vörös Brigádok nyelvezetét használják, azaz propagandaszónoklatok áradatát, felvonulások folyamait, ijesztő élőláncokat, sokszínű zászlókat, kiáltásokat, felborított és felgyújtott autókat, hihetetlenül arrogáns szakszervezeti vezetők elvadult sztrájkjait. A ruha alól mindig előbukkan egy kommunista vagy exkommunista vezető arca, aki elrejtőzött a tömegben, miközben azt is szeretné, hogy felismerjék. Közülük való az is, aki felállva tapsolt, amikor a Vietnami Háború ellen írtam Saigonból, vagyis az amerikaiak által elfoglalt országrészből. Amikor viszont Hanoi-ból írtam, vagyis a kommunista rezsim borzalmairól, élve akart felfalni. És ha nem közülük való, akkor egyike azon dölyfösöknek, akik a Tangentopoli-[41](#) botrány idején a magasba emelték az 1989-es amnesztiától megtisztított kezeiket, aztán rögvest nekiálltak skandálni: „Nekünk-tiszták-a-kezeink.” (És kit érdekel, ha ezek a kezek az 1989-es amnesztia révén csak azoktól a milliárdoktól tiszták, amelyekkel a Szovjetunió tömte meg a pazarló Olasz Kommunista Párt zsebeit. Mit tehetünk, ha ezek a kezek még mindig a velük együttműködők mocskát izzadják magukból, kár, hogy a lágyszívű bírák ezt sikeresen szőnyeg alá söpörték.) És mindezt úgy, hogy azoknak a bűnét számításba sem vették, akikről soha nem esik szó. Azt a sivatagot, amibe az olasz Baloldal olyan sok olaszt belekergetett. Ebben a sivatagban felemészt a szomjúság, mert a tisztelet és a bizalom hiánya nem engedi, hogy egyetlen csepp eső is essen, és egy szál

fű sem tud soha kinőni. És teljesen felesleges öntözéssel próbálkozni...

Ó, zárójelben megjegyzem, egészen harminc évvel ezelőttig próbáltam azért öntözgetni. Főleg Pietro Nennivel, aki akkor már elmúlt nyolcvanéves, és pontosan értette, hogy mit keresek. Bensőséges kapcsolat volt köztünk, Nenni és köztem. Tudják, az a fajta összhang, ami nagypapát és unokáját szokta összekötni. Sokszor meglátogattam őt Formiában, a kis villájában, vagy Rómában, az Adriana téren található tetőtéri lakásában, amelynek hatalmas teraszáról rá lehetett látni a Castel Sant'Angelóra (Angyalvár), és ezek a látogatások némileg enyhítették a szomjúságomat, ahhoz azonban nem voltak elegendők, hogy teljesen megszüntessék. Egy nap a Formiában lévő házban megkérdeztem tőle, hogy a Baloldal miért nem képes liberális lenni, és ő a fejét rázva azt válaszolta: „Édes kislányom, az ördögöt nem lehet szenteltvízzel megtéríteni.” Vagy azon a napon, Rómában, amikor megmutattam neki a Critica Sociale újságban, az Olasz Szocialisták kiadványában azt az elvetemültséget, amiben engem részesítettek. Egy cikket, amelyben azt állították, hogy a színlelt autóbalesetet, amelyben Alexandros Panagoulis megölték, én okoztam, mert egy rosszul működő Fiatot ajándékoztam neki. A cikk a címlapon jelent meg, a fényképem alatt azzal a felirattal: „Íme, Panagoulis igazi gyilkosa”. Emlékszem, a teraszon ült, kerekesszékekben, térdén egy piros-kék skót kockás takaróval, és a válla fölött ráláttam a Castel Sant'Angelo angyalfigurájára. Mondtam, nézd-Nanni-mit-tettek-velem, és mutattam azt az elvetemültséget, mire ő lehunyta a szemét. Aztán nagyon halkán azt dünnyögte az orra alatt: „Ha tudnád, hogy velem mit műveltek... Édes kislányom, amikor én az embereket védem, azt én valójában nem az emberekre vonatkoztatom. Én ilyenkor a platóni Ember-eszményre gondolok. Az Emberre, nagybetűvel.” Próbálkoztam Sandro Pertininél is. Vele a Quirinale-palotában találkoztam, amikor köztársasági elnök volt, és néhanapján meghívott magához. Egyszerű ebédekre, amit egy olyan szakács készített el, aki mindig elsózta a zöldséglevest, szívélyes négyszemközti találkozók voltak, ráérős kávézással végződtek a szalonban, amely tele volt fényes csillárokkal, kecsgettetésekkel és igézettel. Jó ember volt ez a Pertini. Azt mondta, kedvel engem, és

úgy vélem, a maga módján kedvelt is. De a fényes csillárokkal, kecsegtetésekkel és ígézettel teli szalonból nem látszott az öntözésre váró sivatag. Így aztán egy szép napon megértettem, hogy a Quirinale-palota étele tényleg el van sózva, és eldöntöttem, hogy többé nem megyek oda enni. Egy ideig próbálkoztam Giorgio Amendolával is. Azért próbálkoztam, mert Amendola igen intelligens volt, és egy régi nagy liberális fia. Ha vele beszélt az ember, lehetetlennek tűnt, hogy valaha is Sztálin vak csodálója lett volna, társa annak a kommunista diáknak, aki a fasiszta diákkal közösen ütlegette engem annak idején az Orvostudományi Egyetem folyosóján. Mindennek tetejébe tele volt finomsággal és érzékenységgel, abban a gyermekben például, akiről a Levél egy megnemszületett gyermekhez szól, a saját lányát látta, aki negyvenéves korában meghalt, és könnytől párás szemmel mesélt róla nekem. De ha a pártja által elkövetett hibákkal szembesítettem, egyszerűen átsiklott felette. Egy alkalommal megemlítettem neki a firenzei verekedés történiáját, és ahelyett, hogy elítélte volna, kebelbarátjára, Galeazzo Cianóra terelte a szót, Constanzo Ciano fiára, aki megpofozta Toscaninit, és akit Mussolini vejeként 1944-ben lelőttek Veronában. Aztán egy briliáns fordulattal áttért egy bizonyos találkozóra Caprin, amikor ő egy-gyönyörű-amerikai-nővel nyaralt, Ciano pedig nászúton volt Mussolini lányával. Ez ismét a felszínre hozta a családi félreértést, és... Volt idő, amikor megpróbálkoztam Giancarlo Pajettával is, a kommunistával, aki azzal a megbízatásával keltette fel az érdeklődésemet, amit a háború után Togliattitól kapott, és azzal, hogy ha akart, nagyon megnyerő tudott lenni. Abban a reményben, hogy sikerül valamiféle együttműködést kialakítanunk, elfogadtam a vacsorameghívását, és még arra is rávettem magam, hogy jakobinus-módra tegeződjünk, ahogy azt mindenkitől megkívánta. Én idegenkedem a tegeződéstől, szerintem ez a kiváltság csak rokonokat, szeretőket, közeli barátokat, gyerekeket és azokat az embereket illeti meg, akikkel együtt harcoltunk a háborúban. A vacsora végeztével azért megkérdeztem tőle: „Giancarlo, ha a pártod azt az utasítást adná neked, hogy lőj le engem, te lelőnél?” Azt hittem, hogy erre nevetésben fog kitörni, de ő komoly maradt. Néhány másodpercig komolyan elgondolkodott, aztán így válaszolt: „Hát persze”.

A legnagyobb bűn, amivel a Baloldal bemocskolta magát az utóbbi ötven évben mégsem az, hogy megfosztott minket a politika iránti bizalmunktól és megbecsülésünktől, és egy olyan sivatagba taszított minket, ahol egy csepp víz sincs, és egy szál fű se nő: a bűne az, hogy a Katolikus Egyházal és az Olasz Szocialista Mozgalom maradványával közösen elősegítette Olaszország iszlamizációját. És magától értődik, hogy Európa Eurábiává vált, hiszen a baloldal mindegyik országban úgy viselkedett, ahogy Olaszországban viselkedett és viselkedik ma is. Most pedig elmondom, hogy miért.

11. fejezet

1979-ben, vagyis abban az évben, amikor a mollák és ajatollahok elűzték a sahot, és visszaállították az Iráni Iszlám Köztársaságot, Khomeini nekiállt leporolni a Korán több szúráját. Különösen azokat, amelyek a síiták szexuális viselkedésére vonatkoznak. Ezeknek a szúráknak az alapján összeállított egy sor előírást, amit aztán egy „Kék Könyv”-nek nevezett gyűjteményben gyűjtött össze, és ennek a „Kék Könyv”-nek bizonyos részeit kiadták Olaszországban, egy gunyoros cím alatt: Khomeini Tízparancsolata. Nemrég ismét a kezembe került Khomeini Tízparancsolata (ami egyébként legalább húsz). Elolvastam őket, és... Az egyik így szól: „Ha egy asszony testi kapcsolatba kerül jövőbeli férjével, a házasságkötés után a férj kérheti a házasság semmissé nyilvánítását.” Egy másik így szól: „Egy férfi házasságkötése a saját lánytestvérével vagy a saját anyjával vagy a sógornőjével bűn.” Megint másik ezt mondja: „Ha egy férfi szexuális kapcsolatra lép a saját nagynénjével, akkor a lányát, azaz az unokatestvérét már nem veheti feleségül.” Megint másik: „A muzulmán nő nem mehet férjhez hitehagyotthoz, és a muzulmán férfi nem vehet feleségül hitehagyottat. De egy muzulmán férfinak lehet zsidó vagy keresztény ágyasa.” Vagy egy másik: „Ha egy apának három lánya van és szeretné kiházasítani az egyiket, a házasságkötéskor jeleznie kell, hogy melyik lesz az.” És egy másik: „A házasságkötést semmissé lehet nyilvánítani, ha az esküvő után a férj rájön, hogy a feleség sánta vagy vak, hogy leprás lett vagy másfajta bőrbetegséget kapott.” Egy másik (ami valóban rémes, mert kilencéves feleségekre vonatkozik, ebben a korban már köthetnek házasságot): „Ha egy férfi gyermekkorú feleséget vesz, aki betöltötte a kilencedik évét és a szüzesség elvételekor azonnal átszakítja a szűzhártyát, akkor nem élvezheti őt többé.” Megint másik (ami még ennél is borzalmasabb, mert az következik belőle, hogy kilencévesnél fiatalabb kislány szüzességét is el lehet venni): „Ha egy megözvegyült vagy elbocsátott asszony nem töltötte még be a kilencedik évét, azonnal férjhez mehet a megözvegyülése vagy elbocsátása után, nem kell kivárnia az előírt négy hónap és tíz napot. Akkor is így tehet, ha az első férjével volt szexuális

kapcsolata.” És egy újabb: „Ha a feleség nem engedelmeskedik a férjének és nem áll mindig a rendelkezésére, hogy az kedvét lelje benne, vagy kifogást talál arra, hogy ne tegyen a kedvére, a férj nem köteles se etetni, se öltöztetni, se lakhatást biztosítani neki.” Másik: „Ha egy férfinak anális szexuális kapcsolata volt egy másik férfival, akkor ehhez a férfihoz nem mehet feleségül se az anyja, se a lánya, se a lánytestvére. Viszont ha ez utóbbinak egy nem vér szerinti rokonnal volt vagy van anális kapcsolata, a házasság megmaradhat.” És végül: „Egy férfi, akinek állattal volt szexuális kapcsolata, például egy birkával, nem eheti meg annak a húsát. Bűnt követne el.”

Ahogy újra elolvasom őket, a rosszullét környékez. Mert emlékszem, hogy 1979-ben az olasz, sőt az európai Baloldal teljesen bele volt szerelve Khomeinibe, ahogy most Bin Ládénbe, Szaddám Huszeinbe és Arafatba van beleszerelve, és azt mondom magamban: Krisztusom, a Baloldal a világi gondolkodásmód szülőtte. Világi módon gondolkodik. Lehetséges volna, hogy forradalomról beszél az iráni események kapcsán?!

A Baloldal fejlődésről beszél. Mindig arról beszélt, egy évszázada zengi a Jövő Napjának dicshimnuszát. Lehetséges volna, hogy most összeáll a legfejletlenebb és legreakciósabb ideológiával ezen a Földön?! A Baloldal a Nyugat szülőtte. És nyugati, a Történelem legfejlettebb civilizációjához tartozik. Lehetséges volna, hogy azonosulni tud egy olyan világgal, amelyben magyarázatra szorul, hogy bűn elvenni feleségül a mamát, és ajánlatos nem megenni a szeretőt, ha a szerető történetesen egy birka?! Lehetséges, hogy dicshimnusz tud zengeni egy olyan világnak, amelyben egy kislány, aki még kilencéves sincs, özvegyé válhat vagy elbocsáthatják?! Ez beteges dolog, sőt megszállottság, ezért kérdezgettem mindenkitől: „Te megértetted, Ön megértette, hogy a Baloldal miért az iszlám oldalán áll?” És mindenki azt válaszolta: „Tiszta sor. A Baloldal a harmadik világ támogatója, amerikaellenes, anticionista. Az Iszlám is. Tehát az Iszlámban a brigádistákat látja, akik őt természetes szövetségeseiknek tartják.” Vagy: „Egyszerű.

A Szovjetunió összeomlásával és a kapitalizmus betörésével Kínába a Baloldal elveszítette a tájékozódási pontjait. Ergo, úgy kapaszkodik az Iszlámba, mint egy mentőövbe.” Vagy: „Egyértelmű. Európában a

valódi proletáriátus nem létezik többé, és egy Baloldal proletáriátus nélkül olyan, mint egy boltos áru nélkül. Az iszlám proletáriátusban a Baloldal rátalált egy olyan támogatói forrásra, ahonnan jövőbeli szavazatokat zsebelhet be.” De, bár mindegyik válasz vitathatatlan igazságot tartalmaz, egyik sem vet számot azzal a gondolatmenettel, amire a kérdéseim alapulnak. Így tovább gyötrődtem, bánkódtam, végül aztán rájöttem, hogy a kérdéseim tévesek voltak.

Tévesek, mindenekelőtt azért, mert egy olyan Baloldal iránt táplált tiszteletem maradéka diktálta, amit ismertem, vagy azt hittem, hogy ismerek már gyerekkorom óta. A nagyszüleim, szüleim, halott bajtársaim és gyerekkori képzelgéseim Baloldala. Az a Baloldal, amely már fél évszázada nem létezik többé. Ezen felül azért is tévesek, mert egyfajta politikai magányból születtek, amelyben mindig is éltem, és amitől hasztalan reméltem megszabadulni azzal, hogy talán sikerül megöntözni a sivatagot azokkal együtt, akik létrehozták. De mindenekelőtt azért voltak téves kérdések, mert eltévesztették az érveket, vagyis inkább feltételezéseket, amelyeken alapultak. Mindjárt az első feltevés, miszerint a Baloldal laikus. Nem: bár a laicizmus gyermeke, egyébiránt a liberalizmusból származó laicizmusé, tehát nem azonos vele, a Baloldal nem világi. Öltözzön bár feketébe, vörösbe, zöldbe, fehérbe vagy sokszínűbe, a Baloldal vallásnak számít. Felekezeti jellegű. Abban az értelemben, hogy olyan ideológiából fakad, amelynek vallási természete van, vagyis olyan ideológia, amely Abszolút Igazságként tünteti fel magát. Egyik oldalon ott a Jó, a másik oldalon a Gonosz. Egyik oldalon a Jövő Napja kel fel, a másik oldalon koromsötét. Egyik oldalon a saját hívei, a másikon a hitetlenek, sőt hitetlen-kutyák. A Baloldal egy Egyház. Nem az a fajta Egyház, mint ami a kereszténységen alapul, vagyis amelyik némileg nyitott a szabad akaratra, inkább olyan Egyház, amely az Iszlámra hasonlít. Az Iszlámhoz hasonlóan azt tartja, hogy olyan Istene van, aki a Jónak és az Igazságnak a letéteményese. Az Iszlámhoz hasonlóan soha nem ismerné el a hibáit és a tévedéseit. Tévedhetetlennek tartja magát, soha nem kér bocsánatot. Az Iszlámhoz hasonlóan olyan világot követel, amelyet a saját képére és hasonlóságára formál át, olyan társadalmat, ami a prófétájának, Karl Marxnak az igéjén épül fel. Az Iszlámhoz hasonlóan rabszolgává teszi a saját híveit, megfélemlíti őket, akkor

is ostobává teszi őket, ha amúgy értelmesek lennének. Az Iszlámhoz hasonlóan nem fogadja el, ha másképp gondolkozol, és ha másképp gondolkozol, semmibe vesz téged. Lejárat, eljár veled szemben, megbüntet, és ha a Korán, vagyis a Párt megparancsolja, hogy lövessenek le téged, akkor lelövet. Az Iszlámhoz hasonlóan tehát illiberális. Tekintélyelvű, totalitárius, még akkor is, ha elfogadja a demokrácia játékszabályait. Nem véletlen, hogy az iszlámra áttért olaszok kilencvenöt százaléka a Baloldal vagy a Szélsőbaloldal vörös-fekete soraiból kerül ki. Ahogy azoknak az olasz állampolgároknak a kilencvenöt százaléka is, akik muzulmánként kaptak olasz állampolgárságot. (Az a semmirekellő, aki nem akar feszületeket az iskolákban és a kórházakban, és aki azt írja a kollégáinak, hogy Haljatok-meg-Fallacival-együtt, a vörös-fekete Szélsőbalról jön. A cimboráját pedig börtönbe is csukták a Vörös Brigádokkal való cinkosság gyanúja miatt.) Végezetül, az Iszlámhoz hasonlóan a Baloldal is nyugatellenes. A nyugatellenessége okát pedig egy Harmincas Években íródott tanulmányból vett idézettel tudom a legjobban kifejtetni, amit az osztrák Friedrich Hayek írt a bolsevik Oroszország és a náci Németország kapcsán. Íme: „Itt nem csak Adam Smith, Hume, Locke és Milton elveit hagyták el, hanem a fejlett civilizáció alapját képező, a görögöktől, a rómaiaktól és a Kereszténységből származó jellegzetességeket is, vagyis a nyugati civilizáció alapköveit. Itt nem csupán az 1700-as és 1800-as évekből származó liberalizmust utasítják el, vagyis azt a liberalizmust, ami ennek a civilizációnak a betetőzése volt. Ez az individualizmusnak az elutasítása, amelyet, hála a Rotterdami Erasmusnak, Montaigne-nek, Cicerónak, Tacitusnak, Periklésznek, Thuküdidésznek a nyugati civilizáció ránk hagyományozott. Az individualizmus, ami az ókori klasszikus filozófusok tanításai, majd később a Kereszténység révén, még később a Reneszánsz és a Felvilágosodás által azzá tett minket, akik most vagyunk. A szocializmus a kollektivismuson alapul. A kollektivismus tagadja az individualizmust. És aki tagadja az individualizmust, az a nyugati civilizációt tagadja.”

Megjegyzés: ha Hayek téved, ha én tévedek, ha a Baloldal és az Iszlám között nem létezik hasonlóság, akkor mondják meg nekem, a Hármass Szövetség miért éppen a vörös, zöld, rózsaszín, fehér és sokszínű baloldali kormányok idejében szolgáltatta ki Olaszországot

az Iszlámnak. Mondják meg, akkor miért éppen ezekben az években erősödött meg, miért ekkor állandósult az iszlám megszállás, olyannyira, hogy ma a bevándorlók túlnyomó többsége muzulmán. (Legalább két és fél millió, vagyis a lakosságunk 4,3 százaléka. Az ország közepén és északon 5,6 százalék. Ez az arány megegyezik, sőt néha felül is múlja a leginkább megszállt angol, francia és német városok arányszámait.) Mondják meg nekem, miért éppen ezekben az években sokszorozódott meg a mecsetek száma és kezdtek el hamis dokumentumokat gyártani, anyagi támogatást gyűjteni az al-Kaidától, hogy fel tudjanak venni további terroristákat, akiket aztán elküldenek Boszniába, vagy Csecsenföldre, vagy Afganisztánba. Mondják meg, miért éppen ezekben az években vált puhánnyá a rendőrség, és a kormánytisztviselők és rendőrfőnökök tiszteletteljes udvariassággal kezdtek bánni a bevándorlókcal, a carabinieri, a csendőrök pedig parancsot kaptak, hogy ne reagáljanak, ha az illegális bevándorlók sértegetik őket vagy fenyegetőznek. Mondják meg nekem, miért éppen ezekben az években történt, hogy a baloldali hatóságok Allah fiainak kezdtek el kedvezni, hogy maguk után hozathassák a családtagjaikat, akadályozták a kiutasításukat, szemet hunytak a poligámia felett, és nemegyszer eljárási-hibákra hivatkozva elengedték őket, amikor fegyvert vagy robbanószert találtak náluk. (Az ilyen bírák száma azóta annyira megnövekedett, hogy egy albán fellebbezésének elutasítása miatt, akit azért ítélték el, mert egy tizenhat éves lányt hozott Olaszországba prostituálnak, 2003-ban a Cassazione Bíróság a hatályos Bossi–Fini-törvény kritikáját fogalmazta meg, és magasztalta a már hatályon kívül helyezett Turco–Napolitani-törvényt, azt állítva, hogy utóbbi „fektette le a civilizált egymás mellett élés alapjait”. A másikról pedig kijelentette, hogy „csak a közrendet tartja szem előtt és egyoldalúan értelmezi az európai előírásokat”).)

Mondják meg nekem azt is, miért éppen ezekben az években került napvilágra annyi elfogadhatatlan eset. Például annak az iskolaigazgatónak és a tanárainak az esete, akik Cuneo megye középiskolájában a Ramadán első napját iskolaszüneti napnak nyilvánították. Vagy annak a baloldali érzelmű tanárnőnek az esete, aki La Spezia középiskolájában levette a falról a feszületet, hogy egy muzulmán diákja kedvére tegyen.

(A diák egy nomád családhoz tartozott, amelyik átmeneti táborot vert a környéken.) Egy tanítónő a sokszínű zászló híveként egy Como környéki általános iskolában nem fogadta a polgármestert, aki Mikulásnak öltözve érkezett, hogy karácsonyi ajándékokat osztogasson. („Azzal, hogy Mikulásnak öltözve idehozta ezeket az ajándékokat, politikailag inkorrekt tettet követett el. A Karácsony ingerli az iszlámhívő diákokat, és nem volna szabad vallási ünnepnek tekinteni”, mondta ez a női fajankó.) Vagy annak a tanítónőnek az esete, aki Pugliában egy általános iskolában megtiltotta, hogy Betlehemet állítsanak, és sírhattak a gyerekek, hogy Betlehemet-szeretnénk, Betlehemet-szeretnénk, a baloldali polgármester mégis gratulált a döntéséhez. Vagy annak az óvodának az esete Valle d’Aostában, ahol az egyetlen muzulmán gyerek szülei közölték az igazgatónővel, hogy nem tetszik nekik az a karácsonyi dal, amelyet a csoportban énekelnek, az, amelyik úgy kezdődik: „A csillagok közül szálltál le hozzánk, ó, Mennyei Király...” A listára fel kell még kerülnie annak az esetnek, ami 2004 elején árnyékot vetett Olaszország egyik gyógyíthatatlanul vörös régiójára, azaz Toszkánára, közelebbről arra a városra, amely már fél évszázada a Baloldal rabszolgája, Firenzére. Az az eset, amit az Infibuláció Olasz Módjának neveznek. A módszert egy szomáliai nőgyógyász találta ki és támogatja, aki kilenc éve dolgozik az ismert és csodált firenzei kórház, a Careggi szülészeten.

Tudják, mi az az infibuláció, ugye? A nők körülmetélése, amit muzulmánok kislányokon végeznek el, hogy megakadályozza, hogy felnőve (vagy akár már korábban, ha kilencévesen megházasodnak) élvezni tudják a szexuális aktust. Egyfajta női kasztráció, amit a muzulmánok az iszlám Afrika huszonnyolc országában gyakorolnak, és ami miatt évente kétmillió teremtés (az adat az Egészségügyi Világszervezettől származik) hal meg fertőzések vagy vérvesztés miatt. És tudják, ugye, hogy miből áll? Abból, hogy eltávolítják a csiklót, azt a női nemi szervet, ami a szeméremtest felső részén található, aztán a kisajkak lemetszésével és a nagyajkak összeöltésével csupán egy aprócska rést hagynak a vizeléshez. Ezt az elvetemültséget nem ritkán maga az anya követi el, egy olló vagy egy kés segítségével, hétköznapi tűvel és cérnával, minden steril eszköz nélkül, és mindenfajta érzéstelenítés nélkül. Ezt a gyakorlatot

valójában tiltja a Büntető Törvénykönyv, és Olaszországban a Parlament Igazságügyi és Szociális Bizottsága törvényjavaslatot nyújtott be, amely lehetővé tenné, hogy bárkit, aki elköveti, hattól tizenkét évig terjedő börtönbüntetéssel sújthassanak. De úgy tűnik, inkább olyan döntés készül, amely megőrzi a lényegét, nem pedig eltörli, az év elején az említett nőgyógyász kompromisszumot ajánlott: helyettesítsék „tűfúrással” a csikló és a kisajkak lemetszését, valamint a nagyajkak összeöltését. „Egy ilyen beavatkozással csak pillanatnyi sebet okozunk. Ez az infibuláció szelíd fajtája lenne, ami lehetővé tenné, hogy fennmaradjon ez a rituálé – magyarázta. – A kislány rögtön utána hazamehetne, hogy megünnepelje mint egyfajta keresztelőt.” Aztán kérvényt nyújtott be a toszkán régió baloldali Elnökéhez, aki ahelyett, hogy rövid úton megtagadta volna tőle, továbbította a baloldali Egészségügyi Tanácsnak, ahonnan elküldték a Toszkán Orvosi Kamara Elnökének, aki a Regionális Közegészségügyi Bizottság Alelnöke, egyben tagja a Regionális Egészségügyi Ügynökség Adminisztrációs Bizottságának és a Firenzei Egészségügyi Dokumentációs Védelem Oktatási Központjának, valamint a Toszkán Szakmák Egyesült Kuratóriumának is elnöke, emellett a Toszkán Orvosi Társaság Koordinátora, a Toszkána Medica orvosi folyóirat igazgatója, a Toszkán Régió Bioetikai Bizottság szószólója, valamint az Orvosetikai Kódex egyik összeállítója. És tudják, mit mondott e halmozott tisztségek birtokosa, akivel még a benőtt körmömet sem gyógyíttatnám? Azt mondta: „Az orvosetikai kérdések eltörpülnek egy ilyen ősi rituálé tiszteletben tartása mellett. Én személy szerint támogatom a szomáliai kolléga tervét.” És ez még nem minden. Amikor a Liga-párti Carolina Lussana a Képviselőház elé vitte az ügyet, és barbár gyakorlatot emlegetve a politikai élet minden résztvevőjét felkérte, hogy lépjenek közbe, kollégája a Balközépből rászólt, hogy fogja be a száját. És csak akkor vetették végre el a négyes tervét a szelíd infibulációról, amikor országos szintű tiltakozás tört ki. Ami a legcsekélyebb mértékben sem zárja ki, hogy az orvosetikai kérdéseket valójában fű alatt félre lehet söpörni.

Levélke. „A Toszkán Régió nem-tiszteletre-méltó elnök ura, nem-tiszteletre-méltó tanácsnoka a Közegészségügynek ugyanott, a Careggi Szülészeti nem-tiszteletre-méltó szomáliai nőgyógyász ura,

a Toszkán Orvosi Kamara nem tiszteletre-méltó elnök ura, etc. etc. etc. Hétszer etcetera. Nem bajlódom azzal, hogy elmagyarázzam önöknek, hogy az etika elvi alapokon nyugszik, hogy ezeket az elveket nem lehet kompromisszumok és ügyeskedések kedvéért kiforgatni, hogy a lényeg itt nem egy kevésbé fájdalmas és kevésbé veszélyes eljárás kidolgozása az infibulációra: a lényeg, hogy be kell tiltani, meg kell akadályozni, meg kell büntetni, és ezt foganatosítani is kell. Tekintve, hogy önök ezeket az elveket félretolták, hogy az elvekkel szemben az ősi-rituálékat részesítsék előnyben, a magyarázatom teljesen felesleges. Azzal sem bajlódom, hogy emlékeztessem önöket, az infibuláció gyakorlatilag kasztrálást jelent, vagyis annak az „ősi-rituálénak” a párja, ami a kakasból kappant csinál, a bikából ökröt, a férfiból eunuchot. Hogy Nyugaton évszázadokon át alkalmazták annak érdekében, hogy ártatlan gyerekeket érjének el, aztán 1700-ban a Felvilágosodás során „barbarizmusnak” nyilvánítva sikerült eltörölni. Feltételezem, mindezt önök is tudják. A magam multságára azonban veszem a fáradságot, hogy felidézzem önöknek, kétféle kasztráció létezik. Egy rendkívül véres és egy kevésbé véres, avagy szelíd változat. A véresebb változatot lényegében ugyanúgy végzik, mint az infibulációt, ollóval és késsel. Ugyanúgy lemetszik a heréket, ahogy a csiklót. A lemetszéséhez lekerekített végű csipeszek közé szorítják a heréket, hogy a vér áramlását leállítsák, aztán nyissz-nyissz! Valószínűleg sokkal kisebb fájdalmat okoz, mint a csikló és a kisajkak kimetszése meg a nagyajkak összeöltése, de azért így is épp elég kellemetlen.

A kevésbé véres, szelídnek mondott változatban a herék eltávolítása lemetszés nélkül történik, azaz vegyi anyagokkal sorvasztják el. Ez sokkal kevesebb fájdalommal jár, mint a „tűfúrás”. Ellenben mindkét változat kétségbeejtő következményeket von maga után, mind fizikai, mind pszichés, mind idegrendszeri, mentális és jellembeli értelemben. Mert a kasztrált személy mindkét esetben elhízik, elveszíti az arcszőrzetét, a haját, a testszőrzetét, elveszíti a szexuális érdeklődését, és elviselhetetlen hisztériás rohamok kapják el, vagy idő előtt szenilissé válik. Ami még ennél is rosszabb: az értelmi képességei kihunynak. Gyengeelméjűség vagy örültség fenyegeti, és azt talán fölösleges is említenem, hogy ezek után kit

érdekel az az angyalian magas énekhang, amelyen trillázva zengi az egyházi énekeket vagy Violetta áriáját a La Traviatából. Emberi lényként többé mit sem számít, és ha fenn akarja valahogy tartani magát, kénytelen elszegődni eunuchnak egy hárembe Jemenben vagy Szudánban. Az egyenlő bánásmód jegyében én azt kívánom önöknek, mind a négyüknek, hogy eunuchként fejezzék be a pályafutásukat egy jemeni vagy egy szudáni háremben. Kasztrálva, hájasan, szőrtelenül, elbutulva, férfiatlan férfiként. És nem csupán kívánom önöknek ezt a körülményt muzulmán kislányok nevében, vagy azok nevében, akiket a jövőben fognak ollóval és késsel körülmélni, hanem azoknak a hálás muzulmán asszonyoknak a megbízásából, akik kedvelnek engem, egyenesen ajánlkozom a kasztrálásuk végrehajtására. És természetesen nem a »szelíd« változatra, hanem arra, ami lekerekített végű csipeszekkel történik. Nyissz-nyissz! Nyissz-nyissz! Nyissz-nyissz!” Levélke befejezve, zárójel bezárva.

Ha Hayek téved, és ha én is tévedek, akkor mondja meg nekem végre valaki, miért éppen azokban az években, amelyekben a vörös, zöld, rózsaszín, fehér és sokszínű Baloldal volt kormányon, nőtt meg olyan irgalmatlan mértékben Olaszországban a bevándorlás. Vagyis miért lehet az, hogy 1996 vége felé a külföldiek száma Olaszországban 1,6-ről 1,9 százalékra ugrott. 1997-ben már 2,2 százalékra. 2001-re pedig 2,4 százalékra. És ebben még nincs benne az illegális bevándorlók száma. Mondják meg, miért éppen ezekben az években nőtt még ennél is irgalmatlanabb mértékben az úgynevezett családgyesítések száma. (Az újonnan érkezettek 45 százaléka otthon maradt feleség volt.) És ekkor történt az is, hogy a külföldi újszülöttek száma drámai módon emelkedni kezdett. Azt is mondják meg nekem, hogy akkor miért éppen ezekben az években érte el a 10 százalékot a börtönökben a külföldiek száma, és miért éppen 1998-ban ugrott 13 százalékot az illegális bevándorlók száma 1997-hez képest. 1999-ben 15,8 százalékkal 1998-hoz képest. 2000-ben 23 százalékkal 1999-hez képest. Mondják meg nekem azt is, miért vált a kiutasításuk egyfajta cirkusszá. Vagyis miért pont 1998-ban és 1999-ben maradtak ötvenhatezren (ötvenhatezer a hetvenezerből) kiutasítási végzéssel Olaszországban, és nem tartóztatták le őket. Azt is mondják meg, miért vezették be azt a

törvényt, hogy nem tekintendő bűncselekménynek, ha egy illegális bevándorló nem hajlandó bemutatni az iratait, és felfedni, hogy melyik országból érkezett. De mindenekelőtt azt mondják meg nekem, miért éppen ezekben az években nőtt elképesztő mértékben az amerikaellenesség (olyan amerikaellenesség, amelyet szívesebben hívok egyszerűen nyugatellenességnek), egyenesen arányosan a kulturális sokszínűség propagálásával, ami kizárólag muzulmánoknak szólt. (Soha nem a buddhistáknak vagy hinduistáknak vagy konfuciánusoknak.) Mondják meg, a vörös-fekete szélsőségesek miért éppen ezekben az években fedezték fel, hogy ők valójában rokonlelkek, és kezdték egy akarattal kiabálni „Dio sfasci America, Isten verje meg Amerikát”, vagy együtt ordítani „a Nyugat reakciós burzsujai” ellen. Az első szlogen roppantul hasonlít arra, amit a Második Világháború alatt a Feketeingesek terjesztettek azokon a figyelmeztető jelvényeken, amelyeket a gallérjuk hajtókájára tűztek: „Isten átká sújtsa az angolokat”. A második szóhasználat megegyezik azzal, ami 1940. június 10-én Mussolini szájából hangzott el a Palazzo Venezia teraszáról, amikor háborút üzent. „Olaszok! Harcba indulunk a Nyugat burzsuj reakciós demokráciái ellen!”

És ez még nem minden.

12. fejezet

Nem minden, mivel nem csupán a Hármasszövetség legénysége adagolja az iszlámparászt mérgező anyagát, az amerikaellenességhez, azaz nyugatellenességhez párosuló iszlámizmust. Nem csupán a tanítók, nem csupán a tanárok, nem csupán a parlamenti képviselők, nem csupán papok, püspökök és bíborosok. Ott vannak még azok is, akik elvégzik a mindennapi agymosást az olaszokon, vagyis az úgynevezett média. Itt vannak előttem a 2003. december 15-i újságok címlapjai, amelyeken bejelentik, hogy elkapták Szaddám Huszeint. Kiválasztom az egyiket, véletlenszerűen, és mit látok a legyőzött jól ismert bozontos szakállú képe mellett? Egy harcias amerikaellenes üzenetet egy Mussolini-féle „Isten-Átká-Sújtsa-az-Angolokat” jelvényel felérő képregény formájában. (Vagy azokkal a karikatúrákkal, amelyekkel a Második Világháború alatt a sajtó Winston Churchillt és Franklin Delano Rooseveltet gúnyolta.) Ez itt éppenséggel egy galád Busht ábrázol, aki egy szobortalpazaton áll, mint Julius Ceasar, a fején hatalmas babérkorona, és két ujjával V betűt formálva emeli a magasba az öklét a győzelem jeleként. A vállán egy aprócska Berlusconi csücsül, aki kidugja a fejét a babérkoszorú levelein keresztül, és ő is széttartja az ujjait. És hová helyezték el ezt a harcias üzenetet? Pontosan abba a cikkbe, amelyben egy tudós és tisztességes akadémikus sportszerűen kifejezi a nagyrebecsülését azért, hogy Amerika ilyen jó példát mutatott Európának ezzel a kulturált, vér nélküli foglyul ejtéssel. Eredmény: Szaddám Huszein, aki a saját népét gyilkoltatta, kínoztatta, gázzal fojtotta meg, élve temettette el, de akit most legyőztek, és tetveket szedegetnek belőle, sőt egy rendkívül nyájas tisztiorvos a tengerészettől a száját is átvizsgálja, valamiféle szánalmat kelt az olvasóban. (A szánalomtól pedig csupán egy lépés az együttérzés.) A piedesztálon álló győztes ezzel szemben ösztönös ellenérzést vált ki, sőt egyfajta ellenszenvet, olyannyira, hogy a tudós és tisztességes akadémikus cikkét már felhúzott szemöldökkel olvassa majd, vagy el sem olvassa.

Nézzük most, vagyis inkább nézzük újra a 2003. december 15-i tévéhíradót, amit a Rai sugárzott, én meg történetesen rögzítettem. A híradót, amelyben a New York-i tudósító, élvezettel forgatva a „birodalom” kifejezést, arról tájékoztatta az olasz nézőket, hogy a washingtoni National Building Museumban Amerika „császárrá” koronázta Busht. Nos, minthogy a National Building Museum nem a Capitolium, és Amerikát nem királyok és császárok irányítják, egy kis kutatást folytattam, és találják ki, mire jöttem rá. Arra, hogy Bush ellátogatott ebbe a múzeumba, egy évente megtartott jótékonyági koncert alkalmából a Gyermekek Országos Orvosi Központja, vagyis egy gyermekkórház javára. Itt rövid beszédet mondott a karácsonyi időszak szépségeiről, megtapsolták, igaz, de még egy pléhjelvénykét sem kapott. Mégis biztosak lehetünk abban, hogy a riportert hallgatva sok olasz elhitte, hogy Busht Amerika valóban uralkodói elismerésben részesítette. Hogy a washingtoni National Building Museumban tényleg olyan diadalt aratott, mint egy Pompejít legyőző Julius Ceasar, és mostantól fogva magára ölti a bíbor palástot, és a saját képével kezd érdemeket nyomtatni. Azokat tehát, akik a tévéhíradó mellett az óriási babérkoszorús illusztrációt is látták, különböző szinteken elérte az amerikaellenesség. És az Iszlámnak való behódolás úgyszintén.

Az agy mosás, amely egyszerre nyers és kifinomult, tudatlan és művelt. Reklámtechnikákkal történő agy mosás. Tudják, min alapulnak valójában ezek a reklámtechnikák? Szimbolikus kliséken. Fényképeken, poénokon, szlogeneken. A szemet magukhoz vonzó rajzokon, az oldalelrendezésen, ami jó helyen jeleníti meg a rossz üzenetet. Egyszerűen vizuális hatásokon, a felületes, tehát ésszerűtlen sokkhatáson. Soha nem fogalmakon, soha nem érveléseken, ami arra indítaná az embert, hogy elgondolkodjon egy nézetten vagy egy eseményen. Gondoljunk csak a Remény utazása szlogenre, ami mára olyan elterjedt és ütős lett, mint Napóleon idején a Szabadság-Egyenlőség-Testvériség. Gondoljunk csak a fuldokló muzulmán képére, aki egy ócska bárkán igyekszik Lampedusa partjai felé. Rendben, előfordul, hogy az agy mosás alapjául szolgáló stratégia látszólag tartalmaz egyfajta elképzelést, és elmélkedésre indít. Egy szívszaggató interjú, példának okáért. Egy könnyfakasztó cikk... Mit takar egy könnyfakasztó cikk?

Egyszerű. Egy iraki vagy palesztin kisgyerek történetét, soha nem izraeliét, akit meggyilkoltak vagy megcsonkítottak, Sárón vagy Bush hibájából. (Nem ám Arafat vagy Bin Ládén vagy Szaddám Huszein hibájából. És ne is hivatkozz egyenlő-bánásmódra, mert még kivágják a nyelved.) Vagy egy lökött tengerész története, aki a szabályzat ellenére elvesz egy bagdadi lányt, ráadásul katonai titkokat szivároztat ki, amiért a kegyetlen amcsi hadsereg visszarendeli Floridába, és el kell válnia, a szegény lány meg belebetegszik a bánatba. Vagy a rettenthetetlen nigériai története, akinek ahhoz, hogy Olaszországba jusson, mezítláb kell átkelnie a Szaharán. A perzselő nap sugarai alatt kijátssza a martalócokat, és naphosszat gyalogol az egykori Rabszolgák Útján. (És jaj, neked, ha eszedbe jut, hogy a rabszolgákat afrikai törzsek, azaz muzulmánok adták el, és hogy a rabszolga-kereskedelem arab kereskedők kezében volt, és hogy a Rabszolgák Útját a francia és angol és belga gyarmatosítók számolták fel, nem a Korán követői.) Vagy Ahmed vagy Hálid vagy Rasíd története, aki öt évig élt illegálisan Olaszországban, és akit végül kiutasít egy irgalmat nem ismerő csendőr, és aki ma Tunéziában, vagy Algériában, vagy Marokkóban él, ahol még egy barátnője sincs. Sőt, még ennél is rosszabb: még csak meg sem csókolhatott soha egy lányt. Ahhoz, hogy megcsókolja, el kell vennie feleségül, ahhoz, hogy elvegye feleségül, pénz kell, ahhoz, hogy pénze legyen, vissza kell térnie Olaszországba. Azért az áloméért él tehát, hogy egyszer újra hajóra száll Lampedusa felé, és kijár a tengerpartra, ahol azt hajtogatja: „Visszatérek. Az olasz törvények nem fognak ebben megakadályozni. Visszatérek.” Aztán beleszagol a szélbe, amely Szicília felől fúj, megtölti vele a tüdejét, és azt mormolja: „Magamba szívom Olaszország illatát. A szél elhozta nekem Olaszország illatát.”

A könnyfakasztó cikk jobbára egy ügyesen megválasztott történet, és jól is van megírva, tényleg. Elegáns, megindító, tartalmas. Az irodalom határát súrolja. Varázslatos, meggyőző újságírás, vagyis inkább műalkotás. Tudomány, amely az érvelés helyett inkább az érzelmeket használja. Igazából olyan agymosást kapunk általa, ami az érzelmeinket mossa át. A hatása ugyanaz, mint az olyan agymosásnak, ami ábrákkal vagy fényképekkel, vagy a Remény-

Utazása szlogen segítségével zajlik. Sőt még hatásosabb is, mert mélyebben megérint. Mert azzal, hogy megérinti a szívedet, leszereli a benned lévő védekező mechanizmust. Kikapcsolja az észérveket, és a helyére ugyanazt a fajta szánalmat ülteti, amit akaratod ellenére akkor éreztél, amikor a piszkos, zavarodott, megalázott Szaddám Huszeint nézted. Még ennél is rosszabb: kényelmetlenül érzed magad valamitől, amit eleinte nem is tudsz beazonosítani, aztán amikor beazonosítod, végigfut a hátadon a hideg. A mindenit neki, gondolod, hiszen nyugati ember vagyok. Nem hordok se burkát, se dzsellabát, egyáltalán nem tartozom ahhoz a világhoz, ami egy olyan Istennek van alárendelve, aki minden együttérzés és irgalom nélkül majmokhoz és disznókhöz hasonlítja a hitetlen-kutyákat! Én egy civilizált, értelmes világhoz tartozom. Egy olyan világhoz, amely elismeri a szabad akaratot. Amely a Lelkiismeretet állítja az Etika középpontjába, a felelősségérzetet, a felebarát iránti tiszteletet, még akkor is, ha az a felebarát történetesen egy garast sem ér... És hiába tudod, hogy Ahmed–Hálid–Rasíd soha nem ejtette ki a száján azokat a szavakat, amelyeket az újságíró a szájába adott, hiába tudod, hogy Ahmed–Hálid–Rasíd valószínűleg egy mákvirág, aki droggal kereskedik, és feltehetően az al-Kaida napszámosa, hiába tudod, hogy nem egy lányt megcsókolt már, sőt akár teherbe is ejtett közülük kettőt-hármat, mégis felelősnek érzed magad a sorsáért. Szinte kísért a gondolat, hogy meg kell őt mentened, és akár arra is kész lennél, hogy azonnal motorcsónakba ülj, és sietve elhajózz Tunéziába vagy Algériába, felvedd őt a fedélzetre, magaddal hozd Lampedusába, ott telefonálj a miniszternek, aki nem adott át engem megbilincselve a svájciaknak, és: „Bocsásson meg, Castelli, nem fogadná be ezt a boldogtalant, aki annyira odavan Olaszország illatáért és soha nem csókolhatott meg még egy lányt? Vagy nem adná inkább feleségül hozzá az egyik lányát? Vagy még inkább, nem adna neki szavazati jogot? Országgyűlési választójogot, természetesen, nem csak önkormányzati szavazásokra. És ha már úgylát itt van, nem lehetne mindjárt megválasztható is a Liga listájáról, hogy a sokszínűség jegyében hozzásegítsük ahhoz, hogy képviselő lehessen, vagy polgármester Milánóban, és nem baj, ha a Dómot mecsetté alakíttatja át, nem baj, ha a Madonna helyére minaretet emel?” Pontosan úgy reagálnál tehát, ahogy én reagáltam

azon az estén, amikor a televízióban interjút készítettek a törpekirály dédunokájával, annak a családnak a sarjával, aki rábízta Mussolinire Olaszországot, és akit ezért száműztek a hazájából és megfosztották az állampolgárságától, és aki most fájdalmas hangon siránkozik: „Ó, mit nem adnék azért, ha ehetnék egy pizzát Nápolyban!”. Hát nem egy sziporkázó aranyköpés, az igaz. Nem olyan költői, mint a Magamba-Szívom-Olaszország-Illetat. Érvnek is gyengécske, hogy ezért megbocsássuk neki a felmenői vétkeit. Mais chacun dit ce qu'il peut, mindenki úgy fejezi ki magát, ahogy tudja, sóhajtott fel Cavour, valahányszor beszámoltak neki egy újabb ostoba kijelentésről a Királyi Ház részéről. És mivel egy civilizált, fejlett, értelmes világhoz tartozunk, kedvetlenül vetted oda: „Szegényke, mit tehet ő az ősei bűnéről. Hát hadd egye meg azt az átkozott pizzát Nápolyban!”

Így reagálsz erre, igen. Később persze rájössz, hogy alaposan rászédtek a lelkiismeretedet. Beugrattak. Megérted, hogy te is egy agymosás, sőt érzelmi agymosás áldozata vagy, hogy egy pillanatig téged is sikerült elaltatniuk. Így hát kinyitod a szemed, és ismét a valóságot kezded látni. Ismét látod a végeérhetetlen mecseteket, amelyek agyonnyomják a harangok zúgását. Példának okáért a nagymecset Rómában, ahol Szent Háborút prédikálnak, éppen azok ellen, akik engedelmesen követik a pápai felszólítást a végletekig menő szíveslátásra. Ismét látod azokat a rámenős alakokat, akik ima idején elárasztják Torino tereit és Milánó utcáit, olyannyira, hogy a nap bizonyos óráiban ugyanúgy nem lehet közlekedni, mint Marseille-ben. Ismét látod az Egyezmény Vázlatait, látod azokat az arcátlan és beugratós követeléseket. Újra látod az iszlám vezetők pimaszságát, akik elviszik a vörös fasiszták és a fekete fasiszták gyűléseire Allah üdvözlését, magasztalják az iraki „ellenállást”, leköpi a Nasszíriában meghaltakat. Újra látod a carmagnole-i imámot, aki át akart alakítani egy piemonti történelmi városkát egy kizárólag muzulmán várossá. Újra magad előtt látod a feleségét, aki azt mondja: „Azzal hódítunk meg benneteket, hogy gyermekeket szülünk, nálatok zéró növekedés van, mi meg minden évben megduplázódunk, Róma az Iszlám fővárosa lesz.” Újra magad előtt látod a kis üzem vezetőjét, aki azt írja neked: „Van négy muzulmán alkalmazottam, és félek. Nem fognak egyszer rájönni, hogy a

nagymamám zsidó volt?” Látod a barátnődet, aki két Húsvétal ezelőtt húsvéti tojásokat, csokoládéból készült tojásokat küldött egy tunéziai asszony öt gyerekének, aki a mellette lévő házban lakott az anyósával és a sógornőjével és az unokatestvéreivel. A tojásokat, amiket a tunéziai nő visszaküldött, mondván: „A mi számunkra a ti húsvétotok nem más, mint gyalázat. Nem kérünk a húsvéti ajándékaitokból.” Újra látod az agy mosástól kihunyt vagy elaltatott lelkiismereteket, és ráébredsz, hogy az exillegális Ahmed–Hálid–Rasíd nem azért akar visszajönni, hogy megegyen egy pizzát, mint a Savoyai-ház nem-túl-okos leszármazottja. Azért akar visszajönni, hogy az elveinket egye meg, az értékeinket, a törvényeinket. Vagyis az illat, amiről beszélt, nem a narancs illata. Még kevésbé egy csókra váró leányzó illata. Ez a mi megsemmisítésre, lerombolásra váró identitásunk illata. És így szólok: „Fiatalember, ebből az illatból már nem sok maradt. Hála a te honfitársaidnak és az enyémeinknek, a nagy része megbüdösödött már. Az a kevés azonban, ami megmaradt belőle, nem hozzád tartozik. Szóval jobb, ha távol tartod magad tőle. Csókolni való lányt pedig keress Mekkában.”

A baj az, hogy semmi értelme elküldeni őt Mekkába. Még ha nem vesszük is számításba Boumediène és a kiutasított imám felesége anyaméh-stratégiáját, a kocka már el van vetve. Még Sobieski, a hősies Sobieski, aki lengyel honfitársaival a csejstochowai Madonnát dicsőítve olyan sokat tett Kara Musztafa hordáinak elűzéséért Bécs kapujából, mint senki más, még ő sem tehetne itt már semmit. Nézzenek csak körül! Olvassák el az újságokat, gondolkozzanak. Fadhal Naszím, az a huszonnégy éves tunéziai, aki múlt augusztusban levegőbe röpítette az ENSZ kirendeltségét Bagdadban, korábban Eurábiában lakott. Egész pontosan a Côte d’Azurön élt, ahol drogot szállított Nizza és Mentone között, és gyakran jött Olaszországba is, ahol a bátyja ismert volt a milánói DIGOS (az olasz rendőrség különleges alakulata) előtt. Saadinak hívják ezt a bátyót. És mivel elkötelezetten katonáskodik Bin Láden csapatában, és mivel a család feje, Naszím mecsetet vezet Tunéziában, ahol gyakorta elmondja, hogy „remélem-mindegyik-fiam-mártírként-hal-meg”, teljesen jogos a feltételezés, hogy ez a Saadi nem fog Milánóban maradni, hogy Miatyánkokat és Ave Mariákat mormoljon. A rendőrség ezzel együtt mégsem tartóztatja le.

Nem utasítja ki. Nem zargatja. (Ha megtenné, azonnal akadna egy bíró, aki a szíven viselné, hogy mihamarabb közbelépjen az érdekében. Mert hát demokráciában élünk, a teringettét!

A hozzám hasonló alakokat perbe fogják, lejárattják, de Allah fiait elnézéssel kezelik, nem?) Lofti Rihani, a huszonnégy éves tunéziai, aki múlt októberben levegőbe röpítette magát a Rasíd hotel előtt, szintén Bagdadban, ő is Milánóban élt. Közelebbről nézve egy épületben a Bligny utcában, ahol hétszáz muzulmán zsúfolódik össze kétszázötven aprócska lakásban, és jelenleg a terrorizmussal szembe fordított rendőrség megfigyelése alatt áll. A rendőrhatalom jelentéseiből az derül ki, hogy szorgalmasan látogatja a Quaranta utcai mecsetet, ami tucatnyi sorozza be a terroristákat. A hatóságaink részéről azonban a haja szála sem görbül. Krisztusom! Mindent tudunk ezekről a jómadarokról, akiknek a vörös, vagy fekete, vagy rózsaszín, vagy zöld, vagy fehér vagy sokszínű Baloldal és a Mortadella- és a Togliatti-félék szavazati jogot akarnak adni, valamint bevinni őket a Parlamentbe, a Képviselőházba és a Polgármesteri hivatalokba. Tudjuk, hánykor kelnek fel, hány órákor fekszenek le, melyik étkezdékben esznek, melyik prostituáltakkal fekszenek össze (általában brazil transzvetitákat, szutykos koszfészeket választanak). Tudjuk, ki telefonál, és kit hív fel telefonon. (Rajonganak a telefonokért, éppolyan szenvedélyesen, mint a Koránért meg a robbanószerkezetért. De ki ad nekik pénzt erre a sok telefonhívásra? Talán a mi állami segélyeinkből fedezik?) Tudjuk, hogy milyen területeken, vagy cégeknél, vagy házaknál dolgoznak és nem dolgoznak. Ráadásul azt is tudjuk, hogy a bevásárlásaikat kizárólag észak-afrikai kereskedőknél intézik, mert Bin Ládén megtiltotta nekik, hogy nyugati boltokban költsék el a pénzüket. („Bűn disznóknak adni a pénzeteket”, szól a szabály. És ne kérdezzék, kik azok a disznók. Mi, természetesen. Mi, akik befogadjuk őket, közpénzből támogatjuk őket, gyógyítjuk őket, tanítjuk a gyerekeiket.) Mindazonáltal Olaszország továbbra is a Főhadiszállásuk. A kedvenc előretolt helyőrségük Eurábiában, a bázis, ahonnan a leggyakrabban indulnak halálosztó útjukra.

Félretettem egy cikket, amely beszámol egy rendőrség által lehallgatott beszélgetésről múlt novemberben. Egy beszélgetés, ami egy nemrég meghalt kamikaze bátyja, egy bizonyos Szaid és az

édesanyja között zajlott. (Azok közül az anyák közül való, akik azért, hogy megkaparinthassák a pénzt, vagyis a kártérítést-fájdalomdíjat, arra ösztönzik a fiaikat, hogy repítsék magukat a levegőbe. Azon kövér keselyűk egyike, akik boldogan nevetnek és hálálkodnak a mindenható és irgalmas jóistennek, amikor a fiuk halálhírét hozzák nekik.) A férfi Milánóból beszélt. Az asszony Magreb vagy a Közel-Kelet valamelyik városából. Íme, a szöveg. Báty: „Mama, gratulálok Szaidhoz!

A mi Szaidunk mártír lett!” A mama: „Éljen, éljen!” Báty: „Boldog vagy, mama?” A mama. „Boldog, bizony, boldog! És te ne félj, szemem fénye. Elég, ha Allahtól félsz, és kész. Allah az, aki megmutatja nekünk az egyenes utat.” Báty: „Itt, Olaszországban mindenki felnéz rá, és csodálja őt, mama.” A mama: „Itt is nagyon sokan gratuláltak nekem! Nagy az Isten. Adjunk hálát a Jóistennek, Allah-akbar!” Aztán a báty közli, hogy Szaid Olaszországban lévő csodálóinak egyike szeretne nyolcezer eurót küldeni az anyjának ajándékba (értsd „kártérítést-fájdalomdíjat”). A tényállás az, hogy a fiú házasodni készül, és négyezer jól jönne neki a házvételhez, és: „Mama, nem felezhethénk meg?” A mama habozik, kibúvót keres. A hallgatásából ítélve elég garaszkodó lehet, nem szívesen enged az árból. Aztán mégis rászánja magát, rendben, mondja, erre a házasulandó ifjú megkéri, hogy küldje el neki „a szokásos módon” a házasodáshoz szükséges iratokat. A „szokásos módon”, tekintve hogy problémák-adódtak-az-Olasz-Kormánnyal. (Nyilván illegális bevándorló.) A másik kérdezősködne, mire sietve hozzáteszi: „Egyébként nem kell aggódnod, mama, ne ijedj meg. Az esküvőtől majd mindenben rendbe jön. Egy olasz lányt veszek el!”

Bizony ám, egy olasz lányt. Egy derék olasz lányt (így mondják, nem?), aki lehetővé teszi számára, hogy egy szempillantás alatt állampolgársághoz jusson az országunkban. Aki sok-sok gyereket fog neki szülni, akiket a Korán szellemében nevelhet majd. Aki feltehetően át is tért már, és minimum csadorban jár. Anélkül, hogy felfogná, hogy az a négyezer euró, ami a házhoz kell, amiben majd lakni fog, csöpög a vértől. A saját népe vérétől. Anélkül, hogy ráeszmélne, hogy a világ ég körülötte, lángokban áll a múltunkkal, a jelenünkkel és a jövőnkkel együtt. Erről jut eszembe: akadna esetleg valaki, akinek kedve lenne eloltani tüzet?

Epilógus

A visszaeső eretnokség bevégeztetett, és Cecco mester már készül, hogy fellépjen máglyára, ismét. Nem a civilizációnk máglyájára, ami, ismétlem, már ég. A sajátjára. Annyira felkészült már ez a szegény Cecco mester, sőt Cecca mester asszony, hogy már maga előtt látja az autodafét, amelyen Sigrid Hunke tanítványai megünneplik majd a bűnhődését. (Autodafé, amelynek kötelező ceremóniája van, amely évszázadok óta változatlan.) Firenzében képzelem el, a Santa Croce téren, ahol a bresciai Jacopo mester engem égetett meg 1328-ban, és 2002-ben a volt salói köztársasági tag szerette volna megismételni ugyanezt. Tehát íme. A tér tele van, tömeg tölti meg, amely nem érti, ki ez az eretnek vagy eretneknő. Mit akar, melyik oldalon áll. Azt viszont tudja, hogy szörnyű kínok között fog meghalni, és ez szórakoztatja őt, pont mint egy focimeccs. Még az erkélyek is megteltek hölgyekkel és urakkal a Hármasszövetségből. Parlamenti képviselőkkel, európai parlamenti képviselőkkel, pártvezetőkkel, püspökökkel, érsekekkel, bíborosokkal, ajatollahokkal, imámokkal, főszerkesztőkkel, a Rai magas rangú tisztségviselőivel és hivatalnokaival. Mindegyikük sokszínű zászlót lenget, vagy sokszínű kendőt visel, és közben zúgnak a halottért a harangok. A kulturális sokszínűség eddig elhallgattatta őket a Prófétára való tekintettel, de mivel ma egy halni készülőről van szó, Firenze (baloldali) polgármestere kivételesen engedélyt adott rá. A zúgásuk gyászosan hangzik. Annál is gyászosabban, mivel a hangja elvegyül a műezsin kellemetlen hangjával, ahonnan a megkerülhetetlen Allah-akbart rikoltozzák. És a díszletek között már vonul a menet, az esemény lelke. A sort a Dominikánus barátok vezetik, akik magasba emelik a transzparensüket, amelyen a következő mottó díszel, „Igazság és Irgalom”, egy olajfaággal szegélyezve. Történetesen (ehhez a felbecsülhetetlen információhoz az Inkvizíció Toszkánában 78. oldalán jutottam) ugyanolyan ág, mint amit ma az Olajfa (l'Ulivo) elnevezésű csoportosulás használ szimbólumként. A Dominikánus barátok mögött a Comboni barátok vonulnak, akik „Isten Nevében Tartózkodási Engedélyeket” osztogatnak az illegális bevándorlók

között. Aztán a globalizmusellenesek az elegáns, fehér overalljaikban, amit a Politikailag Korrekt stílustanácsadók terveztek számukra. Aztán a palesztin, tunéziai, algériai, marokkói, szaúdi satöbbi kamikazék, az övükre szerelt robbanószerekkel, és a mamák, az értük kapott vaskos csekket lobogtatva. Aztán a Nagy Inkvizítor, díszes kafiában pompázva, egy iraki telivér hátán, és aki ezúttal nem Accursio barát, hanem Caserta püspöke.

A püspök mögött ott vannak a verőlegény szerzetesek a Nemzeti Élgárdától, a tolószékben ülő Ahmed Jaszin sejjel{42} és Mussolini kövérkés unokájával, aki a nevető tömegben egy táblát tart a magasba, azzal a felirattal, „A nagypapi pártja”. Mögötte a Mortadella{43} halad egy Togliatti-félével kart karba öltve, a következő felirattal, „A Szavazat Pártja”. Mögöttük a prédikáló szerzetesek az Antiimperialista Fronttól, Assisi ferences szerzetesei, akik kézen fogva vezetik a légyszívű bírakat, meg a négy szelíd infibulációs, akik hájasak, kopaszok, szőrtelenek, vagyis kasztráltak, és eunuchként trillázzák Violetta áriáját. „Szeress engem, Alfreedooo! Szeress engem úgy, ahogy én szeretlek tééééged!” Végezetül a könnyefakasztó újságírók és a részlelhajló karikaturisták, akiket boldoggá tesz az én küszöbönálló mártíromságom, és könnyesen szavalják a Requiem aeternamot. És a sor végén ott vonszolom magamat én, mezítláb, sápadtan, kimerülten, megkorbácsolva, egy burkához hasonló rongyba csavarva, amit a fejemre biggyesztett cukorból készült püspöksüveg még nevetségesebbé tesz. Mellettem az Igazság Végrehajtója, aki ezúttal nem Jacopo Mester Bresciából, hanem a Vörös Brigádok főnöknője, aki a jó magaviseletéért kimenőt kapott, és aki, miután a máglyához láncolta a testemet, megkérdi (ez is része a Szent Hivatal eljárásának), melyik vallásban óhajtok meghalni. Ha azt felelem, hogy az apostoli római katolikusban, vagy ami még jobb, az iszlámban, esetleg gyakorolhatja az irgalmat, amire az Olajfaágas Dominikánus barátok transzparensé utal. Ami abból áll, hogy előbb megfojt, és már halottan éget el. De ha erre egy gúnyos ajakbiggyesztéssel felelek (ahogyan fogok is), akkor viszont nem. Azt mondaná, hogy neki csak a nagyvárosi proletáriátus előtt kell számot adnia a tetteiért, és élve égetne el engem.

Elképzelem mindezt, de persze nem hiszek túlságosan benne. Az autodafé politikai szempontból kockázatos húzásnak számít, a keresztre feszítés és a harangzúgás miatt, ezek a szimbólumok visszatetszést keltenek Euro–Arab Párbeszédben.

A leegyszerűsített kivégzés manapság sokkal divatosabb. Egy lövés az Irak-barát vörösbrigádista revolveréből, példának okáért. Vagy egy bomba annak a majdnem milánói Szaidnak a bátyjától, aki ezért már teljes egészében bezsebelheti a nyolcezer eurót, hogy megvegye a házat, és feleségül vegye az olasz leányzót. Ebben az esetben viszont a Hármasszövetség kénytelen lenne elítélni ezt a tettet. Az Európai Unió úgyszintén. Maga Doudou Diène is. A Köztársaság elnöke arra kényszerülne, hogy megjelenjen a temetésemen (állami temetés lenne), és úgy kéne kifejeznie a sajnálatát, hogy közben nem használja lekicsinylő jelzőként a családi nevemet. Ez pedig így együtt ki van zárva. Így hát úgy gondolom, a büntetés abban a formában fog megtörténni, ahogy azt Alexis de Tocqueville leírja a demokráciáról szóló halhatatlan könyvében.

A diktatórikus vagy abszolutista rezsimekben, magyarázza Tocqueville, a despotizmus durván bántalmazza a testet. Leláncolja, gyöttri, gyilkolja, letartóztatja és a börtönökben meg az Inkvizíció által mindenféle kínzásoknak teszi ki. Fejét veszi, felakasztja, agyonlövi, megkövezi. És közben elfeledkezik a lélekről, amely érintetlenül emelkedhet fel az agyongyötört testből, és hőssé teheti az áldozatot. A tunya demokratikus rezsimekben ezzel szemben a despotizmus nem vesz tudomást a testről, és a lélekre veti rá magát. A lélek az, amit szeretne leláncolni, gyötörni, gyilkolni. Nem azt mondja az áldozatának: „Vagy úgy gondolkodsz, mint én, vagy meghalsz.” Azt mondja: „Válassz. Szabad vagy arra, hogy úgy gondolkodj, vagy ne úgy gondolkodj, ahogy én. És ha másképp gondolkodsz, mint én, nem foglak egy autodafén megbüntetni téged. Egy ujjal sem érek a testedhez, nem veszem el a vagyonodat, nem fosztalak meg a politikai jogaidtól. Nyugodtan szavazhatsz. De téged nem lehet megválasztani, mert én közhírré teszem, hogy te egy tisztátalan személy vagy, hogy bolond vagy bűnös vagy. Civilizált halált fogsz halni, törvényen kívülé válsz, és az emberek nem fognak rád hallgatni. Sőt, mivel nem akarják, hogy nekik is hasonlóképpen kelljen bűnhődniük, azok is elpártolnak mellőled, akik hozzád

hasonlóan gondolkodnak.” Aztán hozzáteszi, hogy az élettelen demokráciákban, a tunya demokráciákban bármit lehet mondani, az igazságot leszámítva. Bármit ki lehet fejezni, bármit lehet terjeszteni, kivéve az olyan elgondolásokat, amelyek felfedik az igazságot. Mert az igazság falhoz állít bennünket. Félelmet kelt. És sokan megadják magukat a félelemnek, és félelemből áthatolhatatlan kört rajzolnak az igazságot feltáró gondolatok köré. Egy láthatatlan, ugyanakkor áthághatatlan akadályt, amely mögött csak hallgatni lehet, vagy csatlakozni a többiek kórusához. Ha az író belép a körbe, átlépve az akadályt, a büntetés a fény sebességével érkezik. Ami még rosszabb: éppen azok fognak jelentkezni arra, hogy kiugrasszák őt onnan, akik titokban hozzá hasonlóan gondolkodnak, de elővigyázatosságból óvakodnak attól, hogy ellentmondjanak azoknak, aki kiátkozzák és kiközösítik őt. Bár annak érdekében, hogy ezt némileg elodázzák, egy darabig jobbra-balra csapódnak, ide-oda ütközve, de aztán elhallgatnak, és megrémülve attól a kockázattól, ami még az ilyen mértékű kétértelműséggel is együtt jár, alattomban eltávolodnak mellőle, és sorsára hagyják az eretneket. Lényegében azt teszik, amit az apostolok tettek, amikor elhagyták Krisztust, akit a Szánhedrin utasítására letartóztattak, és még Kajafás aljas tette után is magára hagyták, azaz a Kálvárián.

Tisztázzuk azért ezt a kérdést! Engem se az egyik, se a másik büntetés nem zaklat fel.

A test halála azért nem, mert minél inkább gyűlölöm a halált és tartom a természet tékozlásának, annál kevésbé ijedek meg tőle. (Mindig is játszadoztam a halállal, háborúban, egészségben és betegségben egyaránt, és aki azt hiszi, hogy rám lehet ijeszteni a temetői jelenettel, óriási tévedésben van.) A lélek halála pedig azért nem, mert hozzáedződtem a törvényenkívüliség szerepéhez. Minél inkább próbálnak elnémítani, kiátkozni, kiközösíteni, annál inkább erőre kapok. Ez a mostani visszaeső eretnekség is ezt bizonyítja. Ellenben felzaklat az az áthatolhatatlan kör, amelyet az olaszok vontak a Gondolat köré. Az az áthághatatlan akadály, amelyen belül csak hallgatni lehet, vagy csatlakozni a többiek kórusához és a hazugságokhoz, ami hódolatot mutat az ellenség irányába, és közben hiányzik belőle a tisztelet azok iránt, akik küzdenek ellene.

Mindig. Íme, egy példa, ami első pillantásra jelentéktelennek tűnhet, de a valóságban szimbolikus és nyugtalanító.

Amikor 2002 októberében kiadták Olaszországban a washingtoni Amerikai Vállalkozók Intézetének konferenciáján elmondott előadásom szövegét, amelynek a *Wake up Occidente*, vagyis *Ébredj fel, Nyugat* címet adtam, azt reméltem, hogy vita alakul ki körülötte. Abban a hangnemben íródott a szöveg, amely kifejezte, hogy Európát elaltatták, hogy Eurábiává operálhassák át, és megért volna egy alapos vitát. De ahelyett, hogy gondolkozásra, érvelésre való meghívásnak értékelték volna, a kollaboránsok háborúra való felbujtást láttak benne. Rasszista, idegengyűlölő, reakciós, egyszóval istenkáromló szlogent. Mindegyikük. Még az a langyos, ultrakapitalista világ is, amelyik százszámra gyártja a milliárdosokat, az úgynevezett Haute Couture, a Divatvilág haszontalan és frivol millióje is. Mi több, a rákövetkező januárban egy római divatszalon bemutatott egy kollekciót, amit a „Népek közötti Béke és Egység” ihletett (sic!). Közelebbről nézve tizenkét történelmi hősnőn keresztül, azaz tizenkét szenten keresztül, akik a műveletlen divattervező véleménye szerint meghatározó módon járultak hozzá a pacifizmus győzelméhez. Jeanne d'Arc például, aki jobban forgatta a kardot, mint Dzsingisz kán, és egy egész hadsereget irányított. Kasztíliai Izabella, aki kiűzte (jogosan) a mórokat, és sokukat irgalom nélkül megölette. Stuart Mária, aki mindenkinek lecsapatta a fejét, aki ellene mert állni az Ellenreformációnak. Nagy Katalin orosz cárnő, aki köztudottan zsarnok volt, és hogy trónra juthasson, még a férjét is megölette. Mária Antónia, akit annyira érdekelt az utókor, mint az közismert. És így tovább. (Végeredményben mindössze ketten kivételek ez alól. Marilyn Monroe, bár ő valójában pacifistaként sosem tüntette ki magát különösebben hősie erőfeszítésekkel. És Bernadette, akinek egyetlen érdeme az, hogy beindította a turizmust Lourdes-ban.) A lényeg azonban nem az a nyilvánvaló és felháborító tudatlanság, ami a listát jellemzi. A lényeg az, hogy a tizenkét szent asszony ellensúlyozására kiválasztottak egy tizenharmadikat is. Egy csalfa és becstelen teremtet, aki háborúskodást és ellentéteket szít, és akinek a kilétét a műhely jó ideig titokban tartotta. Végül aztán lehullt a lepel, eloszlott a homály. Mert a csalfa és becstelen teremtet, a háborúskodást és ellentéteket

szító nőszemély megjelent a kifutón. És találják ki, ki volt az. Én voltam az, egy idegesítően fontoskodó szőke lány személyesített meg, aki fekete napszemüvegben rontott be, fekete (férfi-) kalapban, fekete (bőr-) nadrágban, és egy ingben, rajta buzdító felirattal: Sveglia Occidente. Ébredj fel, Nyugat. Az ing fölött pedig egy katonai mellény, szó szerint kibélelve töltényekkel. Húsz milliméteres töltények, vagyis nehézgépfegyverhez valók.

Az áthatolhatatlan kör, az áthághatatlan akadály Amerikában is létezik. Tudom. Tocqueville éppenséggel akkor azonosította be ezt a szomorú jelenséget, amikor Amerikában tanulmányozta a demokráciát, nem Európában, ahol még nem léteztek nép által irányított rendszerek. És még Amerikában is, abban az olvasztótégelyben, amelyben sok különféle anyag vegyül egymással, az ellenség iránti hódolat gyakran groteszk csúcsokat ér el. Zajos példája ennek az a gyönyörű emlékmű, amely múlt ősz végéig az Igazságügyi Palota előtt állt Birminghamben, Alabama fővárosában. Egy nagy kötömb, rajta egy márványból készült könyv, kinyitva, a lapjain a Tízparancsolattal: az erkölcsi elveink eredetével. Birmingham lakosai büszkék voltak erre a nagy márványkönyvre. Ahogy a kormányzójuk is, egy jóra való ember, nagyon kedvelik őt a feketék, akik szinte mind keresztények. Baptisták, metodisták, presbiteriánusok, lutheránusok, katolikusok. Egy nagyon nem szép napon aztán a muzulmán kisebbség elkezdett morgolódni, hogy a Tízparancsolatot a zsidó Mózes írta, és azzal, hogy ezt közszemlére teszik, előnyhöz juttatják a zsidó-keresztény kultúrát, azaz a baptistákat, metodistákat, presbiteriánusokat, lutheránusokat, katolikusokat. Így aztán a Politikailag Korrektek felsorakoztak Allah oldalán. A felzúdulás eljutott az Alkotmánybíróságig, és az Alkotmánybíróság Salamonjai tudálékosan kijelentették, hogy a márványból készült könyv, amellyel a vallások közötti párbeszédet, ráadásul megsérti az Állam és az Egyház szétválasztásának elvét is, és múlt ősszel ezt a gyönyörű emlékművet elmozdították a helyéről, a kormányzó akarata ellenére, aki nem volt hajlandó elfogadni ezt a felháborító határozatot. Ami a többi példát illeti, nézzék: olyan sok van belőlük, hogy egy teljes enciklopédiát meg lehetne tölteni velük. Gondoljunk csak az úgynevezett radikálisokra, akik a comói női fajankóhoz hasonlóan el

akarják törölni a Karácsonyt.

A Karácsonnyal együtt azt a hatalmas fenyőfát is, amelyet minden áldott december 24-én felállítanak New Yorkban, a Rockefeller Center előtt. Gondoljunk azokra a pökhendi és tudatlan sztárokra Hollywoodban, akik fényűző életet folytatnak, és közben nem átallják eljátszani harmadikvilág-komédiájukat, védelmükbe veszik Szaddám Huszeint, áttérnek az Iszlámra. Gondoljunk csak azokra a megalkuvókra, akik professzornak öltözve megmérgezik az egyetemeket azzal, hogy azt tanítják a diákoknak, a nyugati kultúra egy alsóbbrendű kultúra, sőt egyenesen kártékony. Gondoljunk azokra a nyomorultakra, akik támogatják az ENSZ filozófiájának iszlámbarát sületlenségeit. Mégis, dacára annak, ami Tocqueville korában zajlott, ha ma valaki kimondja az igazságot, nem viszik máglyára. Nem lesz kinevetve, elítélve, megbüntetve, nem jelenítik meg töltenyekkel kibélelt mellényben. Amerikában az utolsó boszorkányüldözés fél évszázaddal ezelőtt folyt McCarthyval, és az amerikaiak annyira szégyenkeznek miatta, hogy soha többé nem próbálkoznak ilyesmivel. Európában, Eurábiában ezzel szemben arat a mccarthyizmus. A boszorkányüldözés már hozzátartozik az élet rendjéhez. Mielőtt levonnánk a következtetést, el kell mondanom, mi áll a keserű valóság mögött.

Az értelem hanyatlása áll mögötte. Egyéni és közösségi szinten egyaránt. A tudatalatti értelem, ami a túlélés ösztönét irányítja és a tudatos értelem, ami a megértést, felfogást, megítélést irányítja, ezáltal a Jó és a Rossz közti különbségtételt. Nos, igen. Paradox módon kevésbé vagyunk értelmesek, mint akkor, amikor még nem tudtunk repülni, a Marsra utazni, víz után kutatni. Vagy pótolni egy leszakított kart, szívet operálni, birkát klónozni, vagy akár saját magunkat. Sokkal kevésbé ragyog bennünk az értelem, kevésbé éber, mint amikor még nem volt a birtokunkban mindaz, ami az értelmünk pallérozását hivatott vagy lenne hivatott szolgálni. Az iskola már mindenki számára elérhető, mi több, kötelező, bőséges és azonnali hozzáférésünk van az információkhoz, van internet és van technológia, ami könnyebbé teszi az életet. És jólét, ami távol tartja az éhségtől, a hidegtől, a holnaptól való szorongást, és csillapítja bennünk az irigységet. Amikor még nem létezett ez a sok istenáldása, mindent saját magunknak kellett megoldanunk. Rá

kellett vennünk magunkat a gondolkozásra, használnunk kellett a fejünket. Ma már nem. Mert a társadalom még a legkisebb, leghétköznapibb dolgokban is kész megoldásokat szolgáltat. A döntések már készen várnak. A gondolatok ugyanolyan fogyasztásra készen sorakoznak a polcokon, mint a félkész ételek. „We are thinking for you. So you don't have to. Majd mi gondolkodunk helyetted. Hogy neked már ne kelljen”, olvasom a dermesztő üzenetet, amely időnként felvillan a televízióm képernyőjének sarkában, amikor a „Science and Science-fiction” adóra kapcsolok. Többé-kevésbé ugyanez a helyzet a nyavalyás számítógépekkel (én utálok őket), amikor kijavítgatja a hibákat, és azonnal javaslatokat tesz, ami mentesít a feladat alól, hogy ismerjük az igeidő-egyeztetés szabályait és a helyesírást, és ami felment minket minden felelősség alól, és el is tompít.

Ergo, az emberek nem gondolkoznak többé. Vagy úgy gondolkoznak, hogy a saját fejüket már nem használják gondolkozás közben. Még egy egyszerű összeadásra vagy kivonásra sem. Amire egyébként már amúgy sem képesek. Amikor kisgyerek voltam, mindenki tudott összeadni meg kivonni, szorozni és osztani. Mindenki ismerte Pitagorasz tételét. Még az analfabéták is. Minden élelmiszerboltban ott állt egy mérleg, ami a súlyt mutatta, az árat nem, így aztán a boltosnak a saját fejét kellett használnia, hogy kiszámolja százhuszonöt gramm sajt árát, vagy hétszázharminckilenc gramm hal árát, vagy a csirkéét, ami egy kiló huszonhét grammot nyomott. És kiszámolta. Hihetetlenül gyorsan. És pontosan. Ha buta lett volna, nem tudott volna elvezetni egy zöldségboltot, vagy halüzletet, vagy hentesboltot. Ma bárki képes erre. Még egy olyan műveletlen valaki is, aki azon túl, hogy engem történyekkel bélel ki, fogalma sincs arról, hogy ki volt Jeanne d'Arc, vagy Stuart Mária, vagy Mária Antónia, vagy Nagy Katalin orosz cárnő. Mert a mérleg helyén ma egy elektronikus szerkezet áll, ami gondolkodik helyette, ami a súly mellett azonnal feltünteti az árat is. És ugyanez a helyzet más szakmákkal is. Amikor én gyerek voltam, gáztűzhelyük vagy elektromos tűzhelyük csak a gazdagoknak volt, azzal kész. Ha meg akartunk főzni egy tojást, vagy vizet akartunk forralni, szemet kellett használnunk, hogy tüzet gyújtsunk. A szemet pedig fújtatóval kellett lángra lobbantani. Ma nem így megy.

Elfordítjuk az elektromos tűzhely vagy gáztűzhely kapcsolóját, és magától begyullad. Még gyufa sem kell hozzá. Magától ég, és nagy vívmány lenne, ha az így felszabaduló időt arra fordítanád, hogy gondolkodj. Hogy elmélkedj, figyelj, hallgass, olvass például. Hogy az agyadat az ötletek, a tudatosság, a morális kérdések terén kamatoztasd. Hogy észleld, ha nem stimmel, amit nézel, hallasz, olvasol, ha valami trükk vagy szélhámosság rejtőzik el benne. De nem. Nem teszed, mert...

Mert az agy olyan, mint az izom. És mint minden izomnak, ennek is szüksége van arra, hogy gyakorlatban legyen. Ha nem edzik, ellustul, eltunyul. Elzsibbad, mint a lábam, amikor hónapokon keresztül ülök ennél az asztalnál, és csak írok meg kutatok... És minél inkább elzsibbad, annál kevésbé lesz értelmes, sőt ostobává válik. Ha ostobává válik, elveszíti a gondolkodásra, mérlegelésre való képességét, és kiszolgáltatottá válik mások elgondolásainak. Kész megoldásokra hagyatkozik, mások által meghozott döntésekre, mások által kidolgozott elgondolásokra, amelyek használatra készen várják. Receptekre, amelyeket, akárcsak a gáztűzhelyt vagy a számítógépet, előre beprogramoztak már Politikailag Korrekt üzemmódra. A pacifizmus üzemmódjára. Az imperializmus üzemmódjára. Az irgalmaskodás, a jóságoskodás üzemmódjára. A rasszizmus, az ökumenizmus üzemmódjára. A konformizmus üzemmódjára, sőt receptjére, azaz a gyávaságra. Anélkül, hogy mindezt átlátná. Valójában nem képes már átlátni. Ezek az üzemmódok és ezek a receptek színtelen, szagtalan, íztelen méregként hatnak az agyra: arzénos por, amelyet olyan régóta lélegez be, hogy már észre sem veszi. És mi sem védtelenebb, formálhatóbb és manipulálhatóbb egy elzsibbadt agynál, egy ostoba agynál, egy olyan agynál, amely nem gondolkodik, vagy mások agyával gondolkodik. Ezért bármit bele lehet gyömöszölni. A Higgy-Engedelmeskedj-Harcoltól kezdve Mária szüzességéig. Azt is elhitheti, hogy Krisztus az iszlám egyik prófétája volt, hogy kilenc felesége és tizenhét gyermeke volt, hogy azt hirdette, hogy szemet szemért és fogat fogért, és nyolcvan éves korában halt meg náthában. Aztán meggyőzhet arról, hogy Szókratész egy Damaszkuszból származó szír volt, Platón meg egy iraki Bagdadból, Kopernikusz egy Kairóból származó egyiptomi, Leonardo da Vinci

meg marokkói Rabatból, és hogy mindegyikük egytől egyig a Kabuli Egyetemen tanult. Aztán bemesélik, hogy Bush Hitler örököse, és minden este a Mein Kampfot olvassa, hogy Sárón azért ilyen nagydarab, mert palesztin gyerekeket eszik pástétomként, hogy az iszlám kultúra felsőbbrendű kultúra, és hogy nélküle a Nyugat nem is létezne. Megetetheti vele, hogy a kategorikus imperatívusz, amiről Immanuel Kant beszélt, a kulturális sokszínűséget jelenti, hogy a Korán a mi üdvösségünk, és a sokszínű zászló a béke jelképe, és az olyan emberek, mint én, a háború jelképei. Nem lévén többé képes a saját fejével gondolkodni, még tüzet sem képes gyújtani, vagy kiszámolni, hogy kettő meg kettő az négy, az agya bármilyen hazugságot vagy bugyutaságot befogad. Elraktározza, és ugyanazzal az automatizmussal adja ki magából, mint amivel elforgatja a gáz fogantyúját vagy megkeresi a csirke árát az elektromos mérlegen. Csak elzsibbasztották volna? Inkább azt mondanám, lobotómiát végeztek rajta. A lobotómia egyfajta mentális kasztrálás. Átvágják az agyban zajló folyamatokhoz szükséges idegpályákat... Aki átesik ilyen műtéten, abbahagyja a gondolkodást, azaz mindazt, amit gondolhatna, és engedelmes eszközzé válik annak a kezében, aki helyette gondolkodik. És ha az, aki helyette gondolkodik, szintén lobotómián esik át, akkor megnézhetjük magunkat.

Megjegyzem, az olaszok esetében a keserű valóságához bizonyos genetikai hibák is hozzátartoznak. Az első abból az évezredes megszokásból ered, hogy mindig is voltak idegenek a hazájában. És hogy ezt a balsorsot természetesnek tekinti, egyfajta természeti csapásnak. Elég is a fecsegésből: legalább ezeröttszáz éve előzőlnek minket az idegenek. Theuderich{44} óta (Kr. u. 489) mindenki járt már erre. Mindenki! Keleti gótok, Vizigótok, Longobárdok, Frankok, Mórok. Normannok, Germánok, Magyarok, Vikingek, aztán ismét a Mórok. Spanyolok, franciák, angolok, németek, osztrákok, oroszok, törökök, vagyis újra csak a Mórok. Amennyire én tudom, csak kínaiak és japánok és eszkimók nem hódítottak még nálunk. (Ámbár a kínaiak gondolkodnak már valami ilyesmin, a japánok pedig segédkezet nyújtanak nekik.) Röviden szólva, az európai kontinensnek nem létezik még egy olyan szeglete, amelynek annyi ura lett volna, mint nekünk. Ezért aztán

sokakban kifejlődött egy ártalmas képesség a túrésre, majd a beletörődésre. A beletörődés révén létrejött egy gyalázatos gyakorlottság az alárendelődésre, következésképp a szolgálalkúságra. Hogy ez világossá váljon, elég, ha megfigyeljük, hogy az olaszok micsoda lelkesedéssel másolnak le másokat, sőt mások hibáit, kezdve az amerikaiaktól, akiket minden szégyenérzet nélkül majmolnak, még azok is, akik utálják őket, mint a pacifisták. Vagy micsoda hódolatot mutatnak mások portékái iránt. „Ez a Beatles zenéje!”, „Ez svájci csokoládé!”, „Ez kínai selyem!”, „Ez német sör!” (Az egyik nagynéném meg volt róla győződve, hogy az angol cipőpaszta sokkal jobb, mint az olasz. És a véleménye kizárólag azon alapult, hogy azt Angliában gyártották.) Azt is elég megnézni, milyen alázattal viselik a bugris turisták nevetlenségeit, az állami vezetőinkre irányuló szidalmakat a külföldi újságok részéről, a nemtörődömséget vagy a dölyfösséget, amellyel más országok vezetői bánnak velük...

A másik nagy hiba, ami az elsőből fakad, a merészségnek az ősökre visszavezethető hiánya. Ősi, tehát gyógyíthatatlan, és összefoglalható az egyik legszégyenletesebb mondattal, ami valaha bemocskolta egy nemzet önérzetét. A tarantella^[45] egyik sorával, amit a nápolyiak akkoriban énekeltek, amikor a franciák és a spanyolok az ő városukért vívtak meg egymással. „Lehet francia is, vagy lehet spanyol, csak éhség ne legyen.” Ezért nem sértődnek meg olyankor sem, ha az iszlám bevándorlók levizelik a műemlékeiket, vagy a templomaik megszentelt részén végzik el a dolgukat, vagy kidobják a fészületeiket a kórház ablakán. Ezért hagyták mindig megszállni, megcsonkítani, megbecsteleníteni magukat. Ezért történhetett, hogy mindig kevesen voltak azok, akik viaskodtak, csak kevesek vettek részt a Risorgimentóban, és az ellenállásban is csak nagyon kevesen voltunk. Ezért történik, hogy amikor az ellenség előrenyomul, akár a vizigótok, vagy keleti gótok, vagy franciák, vagy osztrákok, vagy németek, vagy törökök, vagy szaracénok, a legtöbben csak kívülállóként szemlélik. Vagy akár a szolgálataikat is felajánlják, és együttműködnek velük. Árulók. A harmadik hiba, ami a második következménye, hogy csekély a hajlandóság bennük arra, hogy a bátorságot a szabadsággal társítsák. „A boldogság titka a szabadság, és a szabadság titka a

bátorság”, mondta Periklész, aki nagyon jól értett bizonyos dolgokhoz. Ám ezt az ügyet is csak kevesek értik meg, mindig is kevesen értették. Mert ha sokan megértették volna, nem lett volna ennyi gazdánk. Ha sokan megértenék, ma nem lennénk Iszlám gyarmat, mi több, előretolt helyőrség ebben a gyarmatbirodalomban. És nem lenne veszélyben a szabadság, és nem élne félelemben az ország.

Megint csak ezt a kifejezést kell használnom, amely már kísért engem, és az első oldalak óta ismétlgetem. És nem kérek érte elnézést. Sőt, most még mélyebbre döföm a kést, és hozzáteszem: ez leginkább a gondolkodástól való félelem, attól, hogy olyan következtetésekhez jutnak gondolkodás révén, ami esetleg nem egyezik azokkal a kész képletekkel, amelyeket agy mosással, sőt lobotómáival tápláltak belé. Ezen felül ott a félelem a beszédétől, mert esetleg olyan álláspontnak ad hangot, ami elüt a többség által hangoztatott és elfogadott állásponttól. Félelem attól, hogy nem igazodnak eléggé, nem elég engedelmeseek és szolgálatkészek, és ezért civilizált halálra fogják ítélni, amivel a jelenlegi tunya, sőt élettelen demokrácia zsarolja a polgárokat. Egyszóval félelem attól, hogy szabadon éljünk. A kockáztatás és a bátorság lehetőségétől. Nézzünk csak szembe a tényekkel: manapság luxuscikknek számít a bátorság, egyfajta hóbort, amit kinevetnek vagy bolondságnak tartanak. A gyávaság ellenben olyan, mint a kenyér, fillérékért kapható minden sarki boltban. És a zsarnokokhoz hasonlóan, akik az ilyen kenyeret az álforradalmiság papírjába csomagolják, a legtöbben csak akkor mozdulnak valamerre, ha az semmilyen rizikóval nem jár. Vagy azért, hogy kövessék a hitegetéseket és a félreérthető egyenlőséget. Ami természetesen nem a Periklész által definiált szabadság fogalmának kedvez, és... Talán Tocqueville (itt egy pillanatra visszatérek Tocqueville-hez) éppen ránk, olaszokra gondolt, amikor azt mondta, hogy az a házasság, amire a demokrácia épül, az Egyenlőség és a Szabadság házassága, nem igazán jól sikerült házasság. Hogy azért nem sikeres, mert az emberek sokkal kevésbé szeretik a szabadságot az egyenlőségénél, és azért szeretik sokkal kevésbé, mert az egyenlőség, aminek az alapja a kollektívizmus, leveszi a felelősség súlyát az egyénről. Nem kíván tőlük áldozatot, míg a szabadság megkívánja, nem követel

tőlük bátorságot, míg a szabadság bátorságot követel, így aztán nincs szükségük a szabadságra. (Egyenlőnek még rabszolgasorban is lehet lenni.) Talán akkor is ránk utalt, amikor kimondta, sőt felemlegette, hogy az Egyenlőség kifejezésen a demokrácia a jogi egyenlőséget értette, azt az egyenlőséget, amelyet azzal a mottóval fejez ki, hogy „Törvény Előtti Egyenlőség”: nem szellemi és erkölcsi egyenlőség, az értékek, az értelem, és a becsületesség egyenlősége. Akkor is, amikor azt mondta, sőt felemlegette, hogy a demokráciában a szavazatok számítanak, de súlyuk nincsen. Vagyis a végeredmény az, hogy a mennyiség többet ér, mint a minőség, és végül mindig az intelligencianélkülieké lesz az irányítás. És az irányításuk tönkreteszi az egyetlen lehetséges kormányzási rendszert, ami a demokrácia. A bűnei, a hibái, az igazságtalanságai, az alapvető hiányosságai ellenére a demokráciának nincs alternatívája. Ha meghal, akkor a szabadságnak is annyi.

Nos, Tocqueville azt is mondja, hogy nem lehet túl keményen bánni azokkal, akik olvasnak minket. Kiváltképp a saját honfitársainkkal. Ebben azonban nem értek vele egyet. „Az irgalmas orvos nem gyógyítja meg a betegségeket”, vágott vissza mindig az anyám, amikor gyermekként sehogy sem akartam, hogy tiszta alkohollal fertőtlenítsen a sebeimet. Csíp-mama-csíp! Másképpen kifejezve, az embereket nem lehet elhallgatással vagy érdemtelen dicséreteket énekelve rábírní arra, hogy megvizsgálják a lelkiismeretüket. Mert itt lelkiismereti vizsgálatra van szükség, drágáim. Amit senki nem akar megtenni, senki nem mer megtenni. Most pedig, hogy ezt leszögeztük, kíséreljük meg a választ a legnehezebb kérdésre, amelyet valaha feltettem magamnak. A kérdés: van-e még lehetőség arra, hogy eloltsuk a tűzvészt? Már vesztettünk, mi, nyugatiak, vagy nem?

Talán nem. Azért mondom ezt, mert lelki szemem előtt megjelenik egy Szilveszteréjszaka, 2004-ben újévkor, New Yorkban, a Times Square-en. Nukleáris támadástól tartott mindenki akkor újévkor New Yorkban. A veszély szintje, amelyet a Védelmi Minisztérium zölddel jelez, ha alacsony, kékkel, ha jelentős, sárgával, ha magas, narancssárgával, ha nagyon magas, pirossal, ha halálos, most narancssárga volt, és a város még soha nem látott ilyen vészhelyzetet. A Nemzeti Gárda csapatait szétküldték az állam

egész területén, teljes harci díszben, tízezer rendőr védte a legveszélyeztetettebb helyeket, vagyis az alagutakat és a hidakat, és az aluljárókat, és a kikötőket, és a reptereket, helikopterek és katonai gépek cikáztak folyamatosan a levegőben, az orvosok készen álltak, hogy bemérjék az esetleges sugárzás szintjét, és valamilyen módon ártalmatlanítsák. A tévéből arra figyelmeztettek minket, hogy tartsuk zárva az ablakokat, és legyen kéznél az orvosságos doboz. És a nukleáris támadás veszélye természetesen nem zárta ki a hagyományos módon elkövetett tömeggyilkosság rémálmát, vagyis a robbantást, és ilyen értelemben három kiemelt célpont jött szóba. A Szabadságszobor, a Brooklyn híd és a Times Square: az a tér, ahol Szilveszterkor mindig százezrek gyűlnek össze éjfélkor. Nem véletlen, hogy egy nyomozó a városházáról azt mondta nekem: „Azt javaslom, maradj távol 31-én éjszaka a Times Square-től. Ha ott történik valami, az felül fogja múlni a Szeptember Tizenegyedikéi vérontást.” Hogy megnyugtassam, biztosítanom kellett róla, hogy utálok a tömeget, hogy a tumultustól klausztrófóbiát kapok, ezért soha nem megyek Újévkor a Times Square-re, és az éjféli műsort a tévében fogom megnézni.

Néztem is. És amikor bekapcsoltam a tévét, arra számítottam, hogy alig lesznek majd a téren. Nemcsak azért, mert a veszély valóban nagy volt, hanem azért is, mert egész héten figyeltem az előkészületeket, és a hely inkább tűnt egy hatalmas szabadtéri börtönnek, mint egy ünnepi esemény helyszínének. Útlezárások, őrállások, fémdetektoros átjárók. Úttorlaszok, amelyekkel elkerítették az ellenőrző pontokat, ahol egyenként engedik be és nézik át az újévi ünneplőket fémdetektorokkal, elkerített folyosók a fegyveres őrök és a gyalog vagy lóháton közlekedő rendőrök számára... Már csak a tankok és az ágyúk hiányoztak, és hát a mindenit, ki akarná az Újévet egy szabadtéri börtönben tölteni? Mégis vagy egymillió embert láttam ott. A tér nem is volt elég a tömeg befogadásához és legalább két kilométernyi ember áramlott a térre vezető utakon, azaz a Hetedik Sugárúton és a Broadwayn. Hogy megkönnyítsék az egyenkénti ellenőrzést, sokan már délután odamentek, és órákon át álldogáltak ott a hidegben. És az egészben nem is ez volt a legszebb, hanem az a szertelen, egyszersmind kiszámított öröm, amely felvillanyozta őket, a kihívó hetykeség, amivel egy

Szeptember Tizenegyhez hasonló kockázatra válaszoltak. És mindegyiküknél ott volt egy vicces narancssárga sapka, amelyet a Városházán osztogattak. A kezükben pedig egy ugyanolyan színű boccacciói léggömb. (Boccacciói, mert kolbászformájú, és ezzel a kissé obszcén metaforával azt szoktuk mondani, „Menj a pokolba”.) És mindenki az ismert dal refrénjét énekelte, „New York, New York”. Néhányan az eredeti verziót dalolták: „New York is a wonderful town, egy csodálatos város”. Mások egy rögtönzött változatot, vagyis kicsit változtattak rajta: „New York is a courageous town, egy bátor város”. Az egyetlen, aki nem énekelt, a polgármester volt, Bloomberg, aki szálfegyenesen állt egy emelvényen, és a feszültségtől sápadtan pásztázta a felhőkarcolók tetejét, ahonnan a mesterlövészek távcsővel felszerelt puskával figyeltek.

A legszebb jelenetet azonban éjfélkor láttam. Mert a sötétséget kettészelő tűzijáték fényei között, amelyben minden egyes tűzcsóvát mennydörgésszerű hang kísért, ami azt az érzetet keltette, hogy valóban megtörtént a támadás, egy fiatalember került a kamerák keresztüzébe, aki egy lány előtt térdelt, bal kezével egy gyűrűt nyújtva felé. A jobb kezével pedig egy feliratot tartott a magasba, amelyen hatalmas betűkkel ez állt: „Will you marry me? Hozzám jössz feleségül?” Pár pillanatnyi meglepetés után a lány a nyakába borult, és mohón megcsókolta, a fiú ekkor megfordította a kezében tartott táblát, amelynek a hátoldalán a következő szavakat láttuk: „She said yes. Igent mondott.” Alatta kisebb betűkkel, zárójelben: „I knew she would say yes. Tudtam, hogy igent fog mondani.” Na, erre kitört az ováció. Felugráltak, ölelgették egymást, voltak, akik ütemesen harsogták, Halleluja-éljen-Halleluja. Mások azt kiabálták: „Many children, sok gyereket, many children!” Mintha Szeptember Tizenegyedike soha meg se történt volna, soha nem is létezett volna. És én meg voltam hatva. Mert ez a „sok gyereket” valódi dacot tükrözött, azt jelentette: „Nem félünk.” És mivel nem messze onnan ott tátongott az Ikertornyok után maradt hatalmas űr. Háromezer halott, akik ott porladtak el. Szeptember Tizenegyedike halottai.

Meghatott, igen. Engem, aki soha nem sírok könnyekkel. És azonnal félretoltam a Tízparancsolat esetét a Birminghami Alkotmánybíróságon, Alabamában. Félretoltam a Karácsonyfa

esetét, amit el akartak távolítani a Rockefeller Center elől. Félretoltam a megvetésemet az ultramilliárdos sztárok iránt, akik a Harmadikvilág-színjátékot játsszák, a professzoroknak öltözött megalkuvók iránt, akik támogatják az iszlámbarát ENSZ iszlámbarát disznóságait, mindazt, ami nem tetszik nekem Amerikában, és ízlelgettem a reménység sóját. Ugyanazt, amit akkor érzek, amikor azokat a fényképeket nézegetem, amiket a Marson készítettek, ahol az élet nyomai után kutattak, és a képeket nézegetve az jut eszembe: nem veszíthetünk. Mert az Iszlám egy állóvíz. Az állóvíz egy állott vízzel teli mélyedés. Olyan víz, amit nem táplál forrás, soha nem mozdul, soha nem tisztul meg, nem válik olyan vízzé, ami elindul a tenger felé. Nagyon könnyen bepiszkolódik, és még állatitatónak sem alkalmas. A állóvíz nem szereti az Életet. A Halált szereti. Ezért van az, hogy a kamikazék mamái örvendeznek, amikor a fiaik úgy halnak meg, hogy közben azt kiáltják Allah akbar-nagy az Isten-Allah akbar. Ezzel szemben a Nyugat egy folyó. És a folyókban élő víz zubog. Olyan víz, ami folyamatosan mozgásban van, mozgás közben tisztul, megújul, egybegyűjt más vizeket, elérkezik a tengerhez, és az sem számít, ha néhanap kiárad. Nem számít, ha az erejének néhanap nem elég a meder. A folyó szereti az Életet. Szereti, ami jó, és szereti, ami rossz benne. Táplálja, védi, értékeli, ezért van az, hogy nálunk a mamák sírnak, ha meghal a fiuk. Ezért van az, hogy mindenütt az Életet keressük, bárhol legyen is található. Legyen az a sivatagban, a sztyeppéken, túl a sztratoszférán, sőt akár a Holdon vagy a Marson. És ha nem találunk, akkor odavisszük mi magunk. Megtaláljuk a módját, hogy valahogy odavigyük. Nem, nem veszíthetünk. De miközben ezt mondogatom magamnak, ráébredek, hogy az effajta érvelést valójában nem a Marsra felküldött szondák által készített fotók táplálják. Nem abból a képességünkből ered, hogy fel tudunk jutni az űrbe, hogy megkeressük vagy odavigyük az Életet egy olyan bolygóra, aminek a keringési pályája ötvenhat- vagy négyszázmillió kilométer távolságban van tőlünk. Abból származik, hogy láttam Újév éjjelét. A nevetséges narancssárga sapkákat, a narancssárga boccacciói léggömböket, a fiatalembert, aki egy újabb Szeptember Tizenegyedik kockázatának dacára feleségül kérte azt a lányt, aki aztán igent mondott neki, a tömeget, amely fittyet hányva a Halálra,

azt kiáltozta Halleluja-éljen-Halleluja. Sok-sok-gyereket. És ez itt a lényeg.

Ez a lényeg, mert mindezt, amit láttam, a Times Square-en láttam. Nem a Trafalgar Square-en, vagy a Place de la Concorde-on, vagy a Plaza Mayorön, vagy az Alexanderplatzon, vagy a Heldenplatzon. Nem a Szent Péter téren, vagy a San Marco téren, vagy a Signoria téren, vagy a Scala téren. És mert Amerika egymagában nem elegendő ahhoz, hogy eloltsa a tüzet. Nem lehet elég. Amilyen erős és nagylelkű, az elmúlt hatvan év alatt két ilyen tüzet már kioltott. A náci fasizmusét és a kommunizmusét. Csakhogy ezt a kettőt ki lehetett oltani hadseregekkel, vagy hadseregekkel való fenyegetéssel. Ágyúkkal, tankokkal, bombákkal. Ezt viszont nem lehet. Mert mindazon vérontások ellenére, amelyekkel Allah fiai vérbe borítanak minket és vérbe borítják saját magukat immár harminc éve, a háború, amelyet az Iszlám hirdetett a Nyugat ellen, nem katonai jellegű. Kulturális jellegű. Olyan háború, mondaná Tocqueville, ami még a testünk előtt holtan akarja látni a lelkünket. Az életvitelünket, az Életről vallott filozófiánkat. Azt, ahogyan gondolkodunk, cselekszünk, szeretünk. A szabadságunkat. Ne hagyj magad megtéveszteni a robbanószerektől. Az csak a stratégiájuk része, semmi több. A terroristák, a kamikazék nem pusztán a gyilkolás örömeért gyilkolnak bennünket. Azért gyilkolnak minket, hogy megtörjenek. Hogy megfélemlítsenek, kifárasszanak, elbátortalanítsanak, sakkban tartsanak. A céljuk nem pusztán az, hogy megtöltsék a temetőket. Nem pusztán az, hogy elpusztítsák a felhőkarcolóinkat, a Pisai Ferdetornyunkat, az Eiffel-tornyunkat, a katedrálisainkat, a mi Dávidunkat Michelangelótól. A céljuk a lelkünk, az eszméink, az érzéseink, az álmaink elpusztítása. A cél, hogy ismét leigázzák a Nyugatot. És a Nyugat igazi arca nem Amerika, hanem Európa. Amerikának Európa gyermekeként, Európa örökösöként nem azonosak a kulturális arcvonásai Európáéival. Európa kulturális múltjával, Európa kulturális identitásával, Európa kulturális vonásaival. Jóllehet a Nyugat szülötte, a Nyugat másik arca, Amerika mégsem azonos azzal a Nyugattal, amit az Iszlám le akar igazni. Nem az a Nyugat, ahol Nagy Szulejmán meg akarta alakítani Európa Iszlám Köztársaságát. Ezért aztán a tűzvész eloltásához leginkább és mindenekelőtt Európára van szükség. De

hogy lehet számítani Európára, ami mára Eurábiává vált, kalaplevéve fogadja az ellenséget, eltartja, és egyenesen szavazati jogot kínál fel nekik? Hogy lehet megbízni Európában, amely prostituáltként eladja magát az ellenségnek, amely a saját gyermekeit is iszlamizálja, elbutítja, összezavarja, attól kezdve, hogy óvodába kezdenek járni? Egyszóval egy Európa, amely nem képes többé gondolkodni?

Az értelem hanyatlása a Józan Ész hanyatlása. És mindaz, ami manapság történik Európában, Eurábiában, de leginkább Olaszországban, a Józan Ész hanyatlása. Téves, az intellektus szempontjából még inkább, mint erkölcsi szempontból. Ellentmond a Józan Észnek. Azzal áztatni magunkat, hogy létezik jó Iszlám és rossz Iszlám, és nem érteni, hogy egy Iszlám létezik, és hogy az Iszlám egésze egy állóvíz, és ha így haladunk tovább, ebben az állóvízben fogunk megfulladni, ellentmond a Józan Észnek. Az, hogy nem védjük meg a saját területeinket, a saját házunkat, a saját gyermekeinket, a saját méltóságunkat, a saját létünket, ellentmond a Józan Észnek. Tétlenül elfogadni a bugyuta és cinikus hazugságokat, amelyek úgy hatnak, mint a zöldséglevésbe kevert arzén, ellentmond a Józan Észnek. Beleegyezni, meghajolni, meghátrálni félelemből vagy lustaságból, szemben áll a Józan Ésszel. Szomjúságtól és magánytól meghalni a sivatagban, amely felett Allah Napja ragyog a Jövő Napja helyén, ellentmond a Józan Észnek. És az is ellentmond a Józan Észnek, ha azt reméljük, hogy a tűzvész majd kialszik magától, egy zivatarnak köszönhetően, vagy a Madonna valami csodája folytán. Ezért most jól figyelj rám, kérlek. Hallgass ide, mert, ahogy már mondtam, nem szórakozásból vagy pénzért írok. Kötelességből írok. Egy kötelesség, amely az életembe kerül. És kötelességből alaposan megfigyeltem és tanulmányoztam ezt a tragédiát. Az elmúlt két évben semmi mással nem foglalkoztam, még saját magammal sem. És sokkal jobban szeretnék úgy meghalni, hogy ez a sok áldozat szolgált valamire. Hogy nem olyan volt, mint annak az apának az áldozata, aki arról magyaráz a fiának, hogy mi a különbség Jó és Rossz között, de a fia, ahelyett hogy figyelne rá, a hangyákat számolgatja, aztán ásít egyet: „Már száz! Száz volt!” Az előadásomban, amelynek Wake up Occidente, Ébredj, Nyugat volt a címe, azt mondtam, hogy

elveszítettük a lelkesedésünket, hogy vissza kell szereznünk a lelkesedést. És Isten tudja, mennyire igaz ez. Ahhoz, hogy ne szokjunk hozzá, ne nyugodjunk bele, ne adjuk meg magunkat, lelkesedésre van szükségünk. Az élethez lelkesedésre van szükség. Itt azonban már nem csupán életről van szó. Itt már túlélésről van szó. És a túléléshez Józan Észre van szükség. Ítézőképességre, józan belátásra, Józan Észre. Ezért ezúttal nem a haraghoz, a büszkeséghez, a szenvedélyhez folyamodom. A Józan Észhez folyamodom. És, Cecco mesterrel együtt, aki ismét feláll a máglyára, amely alá az irracionalitás gyújt lángot, azt mondom neked: vissza kell találnunk a Józan Ész erejéhez.

Függelék

Oriana Fallaci

„A harag, a büszkeség és a kétely”

Corriere della Sera, 2003. március 14.

Hogy elkerüljem a dilemmázást, megkíméljem magam attól a fájdalmas kérdéstől, hogy „vajon-valóban-szükség-volt-erre-a-háborúra-vagy-sem”, hogy felülkerekedjem a fenntartásaimon, és az ellenérzéseken és a kételyeken, amelyek gyötörnek, gyakran mondogatom magamnak: „Ó, bárcsak az irakiak meg tudnának egyedül is szabadulni Szaddám Huszeintől! Ó, bárcsak valami Ahmed vagy Abdul kiiktatná vagy a lábánál fogva fellógatná valahol egy téren, ahogy az olaszok tették Mussolinivel 1945-ben!” De nem segít. Vagy csupán bizonyos értelemben segít, nem több. Valóban, 1945-ben az olaszok megszabadultak Mussolinitől, mert a Szövetségesek már elfoglalták Olaszország háromnegyedét. Amivel lehetővé tették az Észak fellázadását. Más szóval azért, mert megvítak egy háborút. Egy háborút, ami nélkül ezt a Mussolinit egy életre megtartottuk volna. (Hitlert úgyszintén.) Egy háborút, amelynek során a Szövetségesek irgalom nélkül bombáztak minket, és mi hullottunk, mint a legyek. Ők nemkülönben. Salernóban, Anzióban, Cassinóban. Miközben haladtak Firenze felé a Gusztáv-vonalon. Azon az iszonyatos Gusztáv-vonalon, amit a németek állítottak fel a Tirrén-tengertől az Adriáig. Alig két év alatt 45 806 amerikai halott, és 17 500 az angolok, kanadaiak, ausztrálok, új-zélandiak, dél-afrikaiak, indiaiak, brazilok, lengyelek közül. Valamint

franciák, akik De Gaulle-t választották, és olaszok, akik az Ötödik vagy a Nyolcadik Hadtestet választották. (Tudod, hány szövetséges katonai temető van Olaszországban? Több mint százharminc. És a legnagyobbak, a legzsúfoltabbak az amerikai temetők. Egyedül Nettunóban 10 950 sír. Csak Falcianiban, Firenze közelében 5811... Minden alkalommal, amikor elmegyek előtte, és megpillantom a keresztet tengerét, rám tör a fájdalom és a hála.) Volt egykor Olaszországban egy Nemzeti Felszabadítási Front is. Egy Ellenállás, amit a Szövetségesek fegyverekkel és munícióval láttak el. Mivel zsenge korom ellenére én is beleártottam magam ebbe a tevékenységbe, tisztán emlékszem arra a Dakota repülőgépre, amely az ellenszéllel dacolva ledobta nekünk ezeket ejtőernyővel Toszkánában. Hogy pontos legyek, a Monte Giovira, amelyen, hogy láthatóvá tegyük az érkezési pontot, tüzeket gyújtottunk, és ahová egy éjjel az ejtőernyőkön egy kommandó is érkezett, azzal a megbízatással, hogy felállítsa a Radio Corának elnevezett titkos rádióadót. Tíz rendkívül szimpatikus amerikai, akik tökéletesen beszéltek olaszul. És akiket három hónappal később elfogott az SS, barbár módon megkínozták őket, és velük együtt agyonlőtték Anna Maria Enriquez Agnoletti partizánt is. A dilemma tehát marad. Gyötrelmesen, nyugtalanítóan.

Marad, mégpedig olyan okokból, amelyeket kénytelen vagyok kifejteni. Mindjárt az első ok, hogy a pacifistákkal ellentétben, akik soha nem kiáltoznak Szaddám Huszein vagy Bin Ládén ellen, és csak Bushsal vagy Blairrel szemben találnak rá a hangjukra (Rómában a felvonuláson azért velem szemben is rátalálnak, amikor azt skandálják, hogy hulljak ezer darabra, amikor majd kilőnek engem a legközelebbi űrhajóval), én ismerem a háborút. Jól tudom, mit jelent rettegésben élni, ágyúgolyók vagy ezerkilós bombák elől szaladni, látni embereket meghalni és házakat felrobbanni, éhségtől meggebedni, és nélkülözni még az ivóvizet is. És, ami még ennél is rosszabb, felelősnek érezni magad egy másik emberi lény haláláért. (Még akkor is, ha ez az emberi lény az ellenséged, például egy fasiszta vagy egy német katona.) Tudom, mert történetesen a második világháború generációjához tartozom. És mert életem nagy részében háborús tudósító voltam. Nem az a fajta tudósító, aki a szállodából követi az eseményeket: azok közé tartoztam, akik

valóban kimennek a frontra. Ergo, Vietnamtól fogva olyan borzalmakat láttam, amelyeket azok, akik csak a tévéből vagy filmekből ismerik a háborút, ahol vér helyett paradicsomlé folyik, el sem tudnak képzelni. És annyira gyűlölöm a háborút, ahogy azt egyetlen jóhiszemű vagy rosszhiszemű pacifista sem fogja tudni gyűlölni soha. A gyűlöletem akkora, hogy minden egyes könyvem csordultig tele van ezzel a gyűlölettel. Akkora ez a gyűlölet, hogy még a vadászpuskák lövéseitől is rosszul vagyok, és a vadászok ostoba nyár esti durrogatásaitól a fejembe szalad a vér. Mindazonáltal nem fogadom el az olyan képmutató elvet, vagy akár szlogent sem, amely azt mondja: „Minden háború igazságtalan, minden háború jogtalan.” A Hitler és a Mussolini ellen vívott háború igazságos volt, a mindenit neki. Sőt, szükséges. A Risorgimento háborúi, amiket az ükapám vívtak az 1800-as években, hogy elkeressék az idegen megszállót, igazságos háborúk voltak, a mindenit neki. Jogos háborúk. Sőt, szükségesek. És a Függetlenségi Háború, amelyet az amerikai gyarmatok vívtak Anglia ellen, úgyszintén. A háborúk (vagy forradalmak), amelyek azért történtek, hogy visszaszerezzék a méltóságukat, a szabadságukat, szintúgy. Én nem hiszek a lezserül osztogatott feloldozásban, a súlytalan megbékélésekben, a könnyen megszerezhető bűnbocsánatban. És még kevésbé hiszek a Béke szóval való visszaélésben, a Béke szóval való zsarolásban. Amikor a Béke nevében megadjuk magunkat az erőszakosságnak, az erőszaknak, az önkénynek, amikor a Béke nevében átadjuk magunkat a félelemnek, lemondunk a méltóságunkról és a szabadságunkról, akkor a béke nem béke többé. Öngyilkosság. A másik ok, hogy ha a mostani háború olyan igazságos, amilyennek remélem, ha olyan jogos, amilyennek képelem, akkor ennek a háborúnak nem most kellene lezajlania. Le kellett volna folytatni már egy évvel ezelőtt. Tudniillik akkor, amikor a két Torony romjai még javában füstöltek, és az egész civilizált világ amerikaiinak érezte magát. Ha akkor tört volna ki, akkor Bin Láden és Szaddám Huszein szimpatizánsai ma nem töltenék meg a tereket az egyoldalú pacifizmusukkal. A hollywoodi sztárok nem tetszelegnének a népszerűség szerepében (a saját maguk karikatúrájaként). És a kétszínű Törökország, amelyik most ismét azon van, hogy lefátyolozza az asszonyait, nem utasítaná vissza a

haditengerészet átjárását az északi frontok felé. Jóllehet az európai énekes kabócák most a palesztinokkal együtt azt kántálják „Megérdemelték-az-amerikaiak-úgy-kell-nekik”, egy évvel ezelőtt senki sem tagadta, hogy az Egyesült Államok egy második Pearl Harbort szenvedett el, ennél fogva megilleti őket a jog, hogy visszavágjanak. Mi több: ha olyan igazságos, amilyenek én remélem, jogos, ahogy én gondolom, akkor ennek a háborúnak már sokkal korábban meg kellett volna történnie. Vagyis még akkor, amikor Clinton volt az elnök és kis Pearl Harborok robbantak ki a világ többi részén. Szomáliában, példának okáért, ahol a tengerészgyalogosok békemisszióját felkoncolták és megcsonkították, aztán a megvadult tömeg elé vetették őket. Kenyában, Jemenben, és sorolhatnám. Szeptember Tizenegyedike nem volt más, mint brutális visszaigazolása annak a valóságnak, amely már megkövesedett. Megkérdőjelezhetetlen szakvélemény, mint amikor az orvos az orrod alá dugja a röntgenfelvételt, és kertetelés nélkül közli veled: „Kedves uram, kedves hölgyem, ez bizony rák, önnek rákja van.” Ha Clinton kevesebb időt pazarolt volna bimbózó leányzókra, ha felelősségteljesebben használta volna az Ovális Irodát, talán nem következik be Szeptember Tizenegyedike. Felesleges hozzátennem, hogy Szeptember Tizenegyedike még kevésbé következhetett volna be, ha idősebb George Bush kiiktatta volna Szaddám Huszeint az Öböl-háborúban. Emlékszel? 1991-ben az iraki hadsereg úgy leeresztett, mint egy lyukas léggömb. Olyan gyorsan hullott darabjaira, hogy még én is foglyul ejtettem közülük négy katonát. Egy dűne mögött bújtam meg a szaúdi sivatagban, teljesen egyedül, védtelenül, amikor négy mezítlábas és toprongyos, csontra soványodott alak közeledett felém felemelt kezekkel. „Bush!”, rebegték könyörgő hangon. „Bush!” Ami az ő értelmezésükben annyit tett: „Annyira éhes vagyok, annyira szomjas. Ejts engem foglyul, légy irgalmas.” Foglyul ejtettem őket, átadtam őket a szolgálatban lévő főhadnagynak, aki ahelyett, hogy gratulált volna, ezt dörmögte: „Ajjaj!, már van itt vagy ötezer belőlük. Nem adna nekik maga enni és inni?” Csakhogy az amerikaiak nem jutottak el Bagdadig. Idősebb George Bush nem mozdította el Szaddámot. („Az-Egyesült-Nemzetek megbízatása-csupán-Kuvait-felszabadítására-szólt.”) És Szaddám ezt azzal hálálta meg, hogy

megpróbálta megöletni. Időnként azt kérdezem magamtól, hogy vajon ez a megkésett háború nem egy türelmesen kivárt megtorlás-e. Egy fiú ígérete, egy bosszú a shakespeare-i, sőt görög tragédiák mintájára.

A harmadik ok az az elhibázott mód, ahogy ez az apának tett feltételezett ígéret megvalósult. Ki merészné kifogásolni? Szeptember Tizenegyedikétől kezdve múlt év őszéig minden Bin Ládenről szólt, az al-Kaidáról, Afganisztánról. Szaddám Huszein és Irak gyakorlatilag feledésbe merült. És csak amikor világossá vált, hogy Bin Láden kitűnő egészségnek örvend, mivel az igyekezett, hogy elfogják őt élve vagy holtan, csődöt mondott, akkor jutott újra Bush és Powell eszébe a riválisa. Azt mondták maguknak, ez a Szaddám Huszein rossz ember, kivágta az ellenfelei nyelvét, és levágta a fülüket, a szemük előtt ölette meg a gyermekeiket. (Így igaz.) Lefejeztette a prostituáltakat, aztán a téren tette közszemlére tette a levágott fejüket. (Így igaz.) A börtönei túlcsordultak a politikai foglyoktól, akiket olyan apró cellákba záratott, mint egy koporsó, és különös élvezettel hajtott végre vegyi és biológiai kísérleteket egynémely áldozatán. (Így igaz.) Kapcsolatok fűzték az al-Kaidához és anyagilag támogatta a terrorizmust, huszonötezer dollár jutalomban részesítette a palesztin kamikazék családjait. (Így igaz.) Végezetül, soha nem volt hajlandó lemondani halálosfegyver-arsenáljáról, ezért aztán az Egyesült Nemzeteknek vissza kellett küldenie a megfigyelőit Irakba. Rendben, de legyünk őszinték: ha a Harmincas években a nem igazán hatékony Nemzetek Ligája elküldte volna a megfigyelőit Németországba, talán azt hisszük, hogy Hitler megmutatta volna nekik Peenemündét, ahol von Braun azon a V-1-en és V-2-n dolgozott, amellyel porig akarták rombolni Londont? Mindennek ellenére napvilágra hozták a megfigyelők bohózatát, még hozzá olyan meggyőző erővel, hogy a primadonna szerepe átkerült Bin Ládentől Szaddám Huszeinhez. És még Hálid Mohammed letartóztatása, aki Szeptember Tizenegyedikét megtervezte, sem váltott ki egybehangzó örömrivalgást. Ahogy az a hír sem, hogy Bin Ládent megtalálták Pakisztán északi részén, és ő is hasonló sors elé néz. Egy bohózat, amely ráadásul nyomorúsággal van átítatva. Gyáva kettős játék, mi több, cinkosság a felügyelők részéről. Bush részéről átgondolatlan stratégia, mert

egyszerre akart nyúl és vadász is lenni, és a Biztonsági Tanács engedélyét kérte a háború folytatásához, közben csapatokat küldött Irak határait. Kevesebb mint két hónap alatt negyedmilliónyit. Velük együtt angolokat és ausztrálokat, újabb háromszázezret. És nem értette, hogy Amerika ellenségei (de nevezhetném a Nyugat ellenségeinek is) nem csak Bagdadban élnek. Ott vannak Európában is, Bush úr. Párizsban, ahol a mézesmázos Chirac mit sem törődik a békével, de arról álmodozik, hogy a hiúságát egy Nobel-békedíjjal legyezgethesse. Ahol senkinek nem fűlik a foga Szaddám elmozdításához, mert Szaddám az a kőolaj, amelyhez a francia olajipar az ő Irakjából jut hozzá. És ahol, elfeledkezve a kis szépséghibáról, akit Pétainnek hívtak, Franciaország a napóleoni törekvéseket követve az Európai Unió vezető szerepére vágyakozik. Egyszóval hegemoniára. Ott vannak Berlinben, ahol a középszerű Schröder pártja nyerte meg a választásokat, és ahol Önt az ő Hitlerükhöz hasonlítják. Ahol az amerikai zászlókat a náci Németország horogkeresztes szimbólumával csúfították el. És ahol a vezetői szerep visszaszerzésének reményében a németek és a franciák kart karba öltve járnak. Ott vannak Rómában, ahol a kommunisták kimentek az ajtón, de csak hogy ismét bejőjenek az ablakon, mint a madarak Hitchcock filmjében. Ahol a katolikus papok még önáluk is bolsevikabbak. És ahol a felebarátait az ökumenizmusával, a harmadik világ iránti felelősségérzetével, a fundamentalizmusával gyötrő Karol Wojtyła úgy fogadta Azizt{46}, mint egy olajfaágat a csőrében hordozó galambot, vagy mint egy mártírt, akit oroszok készülnek felfalni a Colosseumban. (Aztán elküldte Assisibe, ahol a ferences barátok Szent Ferenc sírjához kísérték; szegény San Francesco.) Ott vannak a többi európai országban is, ugyanígy, vagy többé-kevésbé ugyanígy. Nem tájékoztatták még Önt erről a nagykövetei? Európában ott találja az Egyesült Államok ellenségeit úton-útfélen, Bush úr. Vagyis amit Ön „véleménykülönbségnek” nevez, az valójában gyűlölet. Ahhoz hasonló gyűlölet, amit a Szovjetunió tanúsított a Fal leomlásáig. A pacifizmusuk egyenlő az amerikaellenességgel, és az újjáéledő antiszemitizmus felhangjától kísérvé éppen úgy diadalmaskodik, mint az Iszlámban. Tudja, miért? Mert Európa többé nem Európa. Az iszlám gyarmatává vált, ahogy Spanyolország meg Portugália a

mórok idején. Tizenhatmillió muzulmán bevándorlónak ad otthont, vagyis háromszor annyinak, mint Amerika. (És Amerika háromszor nagyobb Európánál.) Dúskál a mollákban, ajatollahokban, imámokban, mecsetekben, turbánokban, szakállakban, burkában, csadorokban, és jaj, annak, aki szót emel. Terroristák ezreit rejti magában, akiket a kormányaink nem képesek se ellenőrizni, se beazonosítani. Ergo az emberek félnek, és attól érzik biztonságban magukat, ha a pacifizmus zászlaját lengetik, az amerikaellenesség-egyenlő-pacifizmusét. És ha mindez még nem volna elég, Európa elfeledkezett arról a 221 484 amerikaiáról, akik érte haltak meg a második világháborúban... A temetők Normandiában, az Ardenneken, a Vogézekben, a Rajna völgyvidékén, Belgiumban, Hollandiában, Luxemburgban, Lotharingiában, Dániában, Olaszországban immár semmit nem jelentenek a számára. Nemhogy hálát nem érez, Európa ma már irigységet, féltékenységet, ellenszenvet tanúsít, és egyetlen európai nemzet sem támogatja ezt a háborút, Bush úr. Még azok az olyan igazán szövetségesnek számító országok sem, amilyen Spanyolország, és olyan beszédek sem hall, amelyekben Önt Berlusconihoz hasonlóan „az én George barátom”-nak nevezik. Európában Önnek egy szem barátja van, ennyi, és egyetlen szövetségese: Tony Blair. De még Blair is egy olyan országot irányít, amelyet előzönlöttek a mórok, és tele van az Egyesült Államok iránti irigységgel, féltékenységgel, ellenszenvvel. Még a saját pártja is lehurrogja őt, ellenszegülnek neki. Apropos: bocsánatot kell kérnem Öntől, Blair úr. Amiatt, hogy A harag és a büszkeség című könyvemben igazságtalan voltam Önnel. Mivel félrevezetett engem az Ön eltúlzott udvariassága az iszlám kultúra iránt, azt írtam, hogy ön is egy az énekes kabócák közül, hogy az Ön bátorsága nem fog sokáig kitartani, hogy amint nem szolgálja majd többé a politikai érdekeit, félre fogja dobni. Ön azonban éppen feláldozza a politikai karrierjét a saját meggyőződése miatt. Csodálatra méltó következetességgel. Őszintén a bocsánatát kérem, és visszavonom azt a kegyetlen mondatomat is, amely tovább súlyosbította az igazságtalanságomat: „Ha a mi kultúránknak ugyanolyan értéke van, mint annak, ami a burka viselésére kötelez, miért az én Toszkánámban tölti a vakációját és nem Szaúd-Arábiában vagy Afganisztánban?” És most

azt mondom: „Akkor jön ide, amikor csak akar. Az én Toszkánám az Ön Toszkánája, és az én házam az Ön háza. My home is your home.”

A dilemmám utolsó oka azok a kifejezések, amelyekkel Bush és Blair és a tanácsadók jellemzik ezt a háborút. „Felszabadító háború, humanitárius háború, azért, hogy elvigyük a szabadságot és a demokráciát Irak számára.” Hát nem, kedves uraim, nem. A humanitáriuságnak semmi köze ehhez a háborúhoz. Minden háború, akkor is, ha jogos, halál és romlás és borzalom és könnyek. És nem is felszabadító háború. (És nem is az olajról szól, ahogyan azt sokan állítják. A franciákkal ellentétben az amerikaiaknak nincs szükségük az iraki olajra.) Ez egy politikai háború. Egy hidegvérrel lefolytatott háború, válaszul arra a Szent Háborúra, amelyet a Nyugat ellenségei Szeptember Tizenegyedikével üzentek. Ez egy preventív, megelőző háború. Egy szérum, mint a gyermekbénulás vagy a himlő elleni oltás, egy sebészeti beavatkozás, ami kioperálja Szaddám Huszeint, mivel a legkülönfélébb vírusgazdák közül Szaddám rákja a legszembetűnőbb. A legnyilvánvalóbb, a legveszélyesebb. Azonkívül Szaddám Huszein jelenti azt az akadályt (gondolja Bush és Blair és a tanácsadók), amelynek az elhárításával megnyílik számukra a lehetőség, hogy újrarajzolják a Közel-Kelet térképét. Egyszóval hogy ugyanazt tegyék, amit az angolok és a franciák tettek az Ottomán Birodalom összeomlása után. Újratervezni és elterjeszteni egy újabb Pax Romanát, pardon, Pax Amerikát, ahol a Szabadság és a Demokrácia uralkodik. Ahol senki nem törődik többé merényletekkel és vérfürdővel. Ahol mindenki sikeres lehet, elégedett és boldog életet élhet. Ostobaság. A szabadságot nem lehet ajándékba adni, mint valami csokoládét, és a demokráciát nem lehet hadseregekkel rájuk erőltetni. Ahogy apám mondta, amikor hívta az antifasisztákat, hogy vegyenek részt az Ellenállásban, és ahogy én is mondom, amikor olyanokkal beszélek, akik őszintén hisznek a Pax Amerikában, a szabadságot mindenkinek magának kell kiharcolnia. A demokráciát a civilizáció szüli, és mindkét esetben szükséges tudatában lenni annak, hogy miről is van szó. A Második Világháború nem azért volt felszabadító háború, mert két szelet csokoládét ajándékozott Európának, vagyis a Szabadság és a Demokrácia nevű újdonságot, hanem azért, mert

visszaadta ezeket neki. És azért lehetett ezeket visszaadnia, mert Hitlerrel és Mussolinivel elveszítették. Mert jól ismerték már, tudták, miről van szó. A japánok viszont nem. Ebben egyetértek. A japánok számára a két szelet csokoládé olyan ajándék volt, aminek megfizették az árát, mindenekelőtt Hiroshimával és Nagaszakival. Viszont Japán már korábban elindult a fejlődés útján, és nem ahhoz a világhoz tartozott, amelyet A harag és a büszkeségben a Hegynek neveztem. Egy hegy, amely ezernégyszáz éve nem mozdul, nem változik, nem emelkedik ki a saját vakságának mélységéből. Vagyis az Iszlám. A szabadság és a demokrácia modern fogalmai teljesen idegenek az iszlám ideológiai szövetében, teljesen ellentétesek az ő teokrata államaik despotizmusával és zsarnokságával. Isten parancsol, Isten az, aki eldönti az emberek sorsát, és ennek az Istennek az emberek nem a fiai, hanem az alárendeltjei, rabszolgái. Insallah-Ahogy-Isten-Akarja-Insallah. Ergo a Koránban nincs helye a szabad akaratnak, a választás jogának, vagyis a szabadságnak. Nincs benne hely egy olyan rendszer számára, amely legalább jogilag az egyenlőségen alapul, a választásokon és az általános szavazati jogon, vagyis a demokrácia számára. Valójában ezt a két modern fogalmat a muzulmánok nem is értik. Elutasítják, és a megszállásunkkal, meghódításunkkal a mi életünkben is ki akarják törölni.

Makacs optimizmusuk, ugyanaz az optimizmus, amivel Fort Alamónál olyan hősiezen harcoltak, és végül mindannyiukat lemészárolta Santa Anna tábornoka, elhitei az amerikaiakkal, hogy Bagdadban ugyanúgy fogadják majd őket, mint annak idején Rómában és Firenzében és Párizsban. „Megtapsolnak majd, virágokat fognak dobálni”, mondta nekem teljes elégedettséggel egy okostojás Washingtonban. Talán. Bagdadban minden megtörténhet. De aztán? Mi fog történni azután? Az irakiak, akik a legutóbbi „választásokon” száz százalékban Szaddámra adták le a voksukat, több mint kétharmada síita, akik mindig is arra áhítoztak, hogy létrehozzák az Iraki Iszlám Köztársaságot. A Nyolcvanas Években még a szovjeteket is szívesen látták Kabulban. A szovjetek is hadsereggel erőszakolták rájuk a békéjüket. Egyenesen azzal győzködtek az asszonyaikat, hogy vessék le magukról a burkát: emlékszel? Csakhogy tíz évvel később távozniuk kellett, utat kellett

engediük a táliboknak. Kérdés: és mi van, ha ahelyett, hogy felfedeznék a szabadságot, Irak egy második Afganisztánná válik? És ha a demokrácia felfedezése helyett az egész Közel-Kelet a levegőbe röpül, vagy a rákos daganat megsokszorozódik? Országról országra terjed, láncreakciót vált ki... Nekem mint a civilizációjára büszke nyugatinak, aki éppen ezért kész azt az utolsó leheletéig védelmezni, egy ilyen esetben minden fenntartás nélkül össze kellene fogynom Bushsal és Blairrel, és elbarikádoznunk magunkat egy újabb Fort Alamóban. Ilyen esetben habozás nélkül együtt kellene harcolnom velük, és meghalni velük, ha kell. Ez az egyetlen dolog, ami felől szemernyi kételyem sincs.

A következő oldalakon Oriana Fallaci kézzel írt útmutatásai találhatóak a kiadója számára, amelyet 2005. december 26-án faxon küldött a szerkesztőjének, Carlo Brioschinak; a borító szövege, szintén Fallacitól, angol nyelven, írógéppel írva; egy oldal vázlatai, javításokkal és önéletrajzi megjegyzésekkel.

Kínálatunk megtekinthető az interneten is:

www.muveltnep.hu

Művelt Nép Könyvkiadó, Budapest

Felelős kiadó dr. Szilvásy György

Sorozatszerkesztő Kepets András

{1}A mű első kiadása 2004 nyarán jelent meg, nem sokkal a 191 halálos áldozattal járó, 2004. március 11-i madridi vonatrobbanások után (a ford.).

{2}2006 márciusában Giuseppe Pisanu belügyminiszter javaslatára a Köztársaság elnöke, Carlo Azeglio Ciampi kitüntette Fabrizio Quattrocchi az állampolgári bátorság arany érdemrendjével (a ford.).

{3}Émile Zola francia író 1898-as híressé vált nyílt levelében antiszemitizmussal vádolta a francia elnököt a Dreyfus-ügy jogtalanságai kapcsán (a ford.).

{4}A „Köszönjük, Oriana” oldal itt érhető el: thankyouoriana.it (a ford.).

{5}Károli Gáspár fordítása (a ford.).

{6}A Lovag. Silvio Berlusconi az olaszok így is nevezik (a ford.).

{7}Latin: a te haláloed az én életem; azaz: vagy te, vagy én (a ford.).

{8}„Vörösszakállú” (1478–1546), a „Khair al-Din” jelentése „a vallás legkiválóbbja” (a ford.).

{9}Fallaci 2004-ben még alá is becsülte a muszlim lakosság növekedését Olaszországban. Számuk 2015-ben másfél millió. Lásd Goffredo Buccini:
I musulmani sono 1 milione e mezzo. Corriere Della Sera, 27 novembre 2015 (a ford.).

{10}Mohamed (az olasz szerkesztő megj.).

{11}Pim Fortuyn (1948–2002) holland politikus, iszlámellenes író. Egy környezetvédő aktivista a nyílt utcán lőtte agyon, aki saját bevallása szerint a „muzulmán bevándorlók [...] védelmében” ölt. (a ford.)

{12}Íd al-Adhá, a mekkai zarándoklatot lezáró ünnep (a ford.).

{13}Mindennek ellenére Olaszország Első Iszlám Városa pillanatnyilag nem fog létrejönni Carmagnolában. 2003. október 19-én Abdul Kadir Fadl Allah Mamour beleegyezett egy interjúba, aminek során bejelentette, hogy Bin Ládén hamarosan le fog csapni az olasz hadseregre. „Ebben száz százaléig biztos vagyok.” Aztán a televízióban is megerősítette, hogy az olasz kormánynak gyorsan vissza kéne vonnia a csapatait Irakból. Huszonkét napra rá megtörtént a mézárálás Nasszíriában, amit ő így kommentált: „Na, látják, Berlusconiak tényleg vissza kéne vonulnia. Ha nem teszi, újra meg újra részvéteket kell majd nyilvánítanom neki.” Erre aztán az olasz rendőrség különleges alakulata, a DIGOS házkutatást tartott nála. És olyasmiket találtak, ami meglehetősen gyanússá tette a Bin Ládénhez fűződő barátságát, és november 17-én a belügyminiszter, Pisanu kiutasította az országból. És a szakszervezet munkásainak tojászápora alatt volt kénytelen távozni. A harcias Aishával és öt gyerekükkel együtt visszatértek Dakarba, és ma ott prédikál nagy sikerrel a szenegáli mecsetekben. (A szerző megj.)

{14}Márk evangéliuma 22:21. Károli Gáspár fordítása (a ford.).

{15}Északi Liga (Lega Nord) (a ford.).

{16}Az olaszok Romano Prodit nevezik ezen a gúnynéven (a ford.).

{17}A Róma központjában található Palazzo Chigi 1961 óta az olasz kormány székhelye (a ford.).

{18}A L'Ulivo nevű balközép koalíció, az Olasz Kommunista Párt feloszlása után a 1990-es években Romano Prodi, korábbi baloldali kereszténydemokrata vezetésével jött létre. A koalíció megnyerte az 1996-os választásokat (a ford.).

{19}Istennek hála, ettől az évtől (2004 – a ford.) a Mortadella már nem elnök. Nem sóhajtoztak utána, legfeljebb a megkönnyebbüléstől, vagy szemrehányással és gyanakvással. Az EU-ban azóta ki nem állhatja őt senki. Még Chirac és Schröder sem, akik a Párizs–Berlin-tengelyt részesítik ugyan előnyben, korábban mégis sokat tettek érte. Még Blair sem, aki ki tudja, miért, de támogatta a jelölését. „Rosszindulatúnak, bizonytalannak, ellentmondásosnak, alkalmatlannak bizonyult”, mondta róla az angol Charles Tannock. Amihez a Financial Times hozzátette: „A teljesítménye kétségbeejtő volt. Remélhetőleg gyorsan el fogjuk felejteni.” Nos, ennek mindenképpen ára lesz, hiszen az uniós szabályzat előírja, hogy a távozó hivatalnokok három éven keresztül végkielégítést kapnak, ami megegyezik az addigi fizetésük 55 százalékával. Vagyis ha azokat a számokat vesszük alapul, amit a fizetésével kapcsolatban megadtak, 2007-ig havi 12 216 euró jár neki, más szóval 25 millió régi líra. Szép dolog, mondhatom, mindazoktól, akik hajlandók rá bízni a Baloldal vezetését! (A szerző megj.)

{20}Gianfranco Fini, Berlusconi miniszterelnök akkori helyettese.

{21}Co.Re.Is.: Comunita' Religiosa Islamica Italiana: Olasz Iszlám Vallási Közösség (a ford.).

{22}UCOII: L'Unione delle Comunità Islamiche d'Italia: Olaszország Iszlám Közösségeinek Szövetsége (a ford.).

{23}Kom (más írásmóddal Kum vagy Qom) a síita iszlám központja Iránban (a ford.).

{24}Firenzében a XIII. századra a hatalmi csoportosulások két tömbbe tömörültek: a guelfek a pápát támogatták, a ghibellinek pedig a német-római császárt pártolták. Versengésük évszázadokon át nyugtalanságban tartotta nemcsak Firenzét, hanem Toszkána többi városát is (a ford.).

{25}Revival of Islam (Islamic revival): „iszlám ébredés” vagy „iszlám újjáéledés”.

A fogalom az iszlám történelemben a fundamentalizmust meghirdető irányzatokra vonatkozik, mint például a XVIII. századi vahhábizmus, vagy a XX. században Khomeini ajatollah által meghirdetett iszlám forradalom (a ford.).

{26}Afrokaribi zenei stílus (a ford.).

{27}Az 1968. január 31-re virradó éjszakán elindított úgynevezett Tét-offenzíva katonai kudarcot és szörnyű embervesztést hozott a kommunisták számára, de a közvéleményre gyakorolt hatása miatt ma is az Egyesült Államok fölött aratott lélektani győzelemnek számít (a ford.).

{28}Mudzsibur Rahman Pakisztán első elnöke volt 1971-től. 1975-ben meggyilkolták (a ford.).

{29}A Bat Ye'or Gisèle Littman (1933–) írói álneve, amelyen a közel-keleti iszlám kormányok uralma alatt élő keresztények és zsidók történetét tanulmányozta (a ford.).

{30}Jevgenyij Zamjatyin orosz író Mi című regénye 1924-ben jelent meg Angliában (a ford.).

{31}Köszönöm, arabul (a ford.).

{32}A norvégiai Nordkinn-fok Európa legészakibb pontja (a ford.).

{33}A terrorizmus áldozatainak száma a könyv megjelenése (2004) óta drámai mértékben tovább növekedett. 2005 és 2014 között mintegy 131 ezer ember halt meg terrorcselekményekben. Lásd The Plague of Global Terrorism, The Economist, Nov 18, 2015. Az összes terrortámadás mintegy 95 százalékát iszlamista szervezetek és csoportok követték el (a ford.).

{34}Az entiméma egy érvrendszer, amely akkor érvényes, ha egy burkolt vagy kimondatlan előfeltevés is igaz (a ford.).

{35}A Trimalchio lakomája Petronius Arbiter ókori római író szatírája (a ford.).

{36}A Risorgimento („újjáéledés”) nemzeti mozgalom a napóleoni háborúk után [Itália egyesítését](#) tűzte ki céljául. Következetes politikájuk [1861](#)-ben elvezetett az egyesített [Olasz Királyság](#) létrejöttéhez, a szárd–piemonti uralkodó koronája alatt (a ford.).

{37}Vörös Hét (La Settimana Rossa) olasz antimilitarista országos sztrájk, 1914. június 7–14. között (a ford.).

{38}Marcia su Roma, a [Benito Mussolini](#) vezette [fasiszták](#) hatalomátvételének [szimbolikus](#) aktusa [1922. október 31-én](#) (a ford.).

{39}Mussolini feketeingesei ricinusolajat itattak azokkal, akik ellene készültek szavazni, hogy ne legyenek képesek megjelenni a szavazáson (a ford.).

{40}A Quirinale-palota Rómában található, 1946 óta az Olasz Köztársaság elnökének székhelye (a ford.).

{41}Tangentopoli: a korrupció elharapózása miatt keletkezett kifejezés, 'kenőpénzváros' (a ford.).

{42}A Hamász palesztin terrorszervezet alapítója, 2004-ben egy izraeli rakétatámadásban halt meg (a ford.).

{43}Romano Prodi gúnyneve (a ford.).

{44}Keleti gót király (a ford.).

{45}Jellegzetes dél-olaszországi néptánc (a ford.).

{46}Tarik Aziz, Szaddám Huszein külügyminisztere, majd miniszterelnök-helyettese, és bizalmas tanácsadója (a ford.).